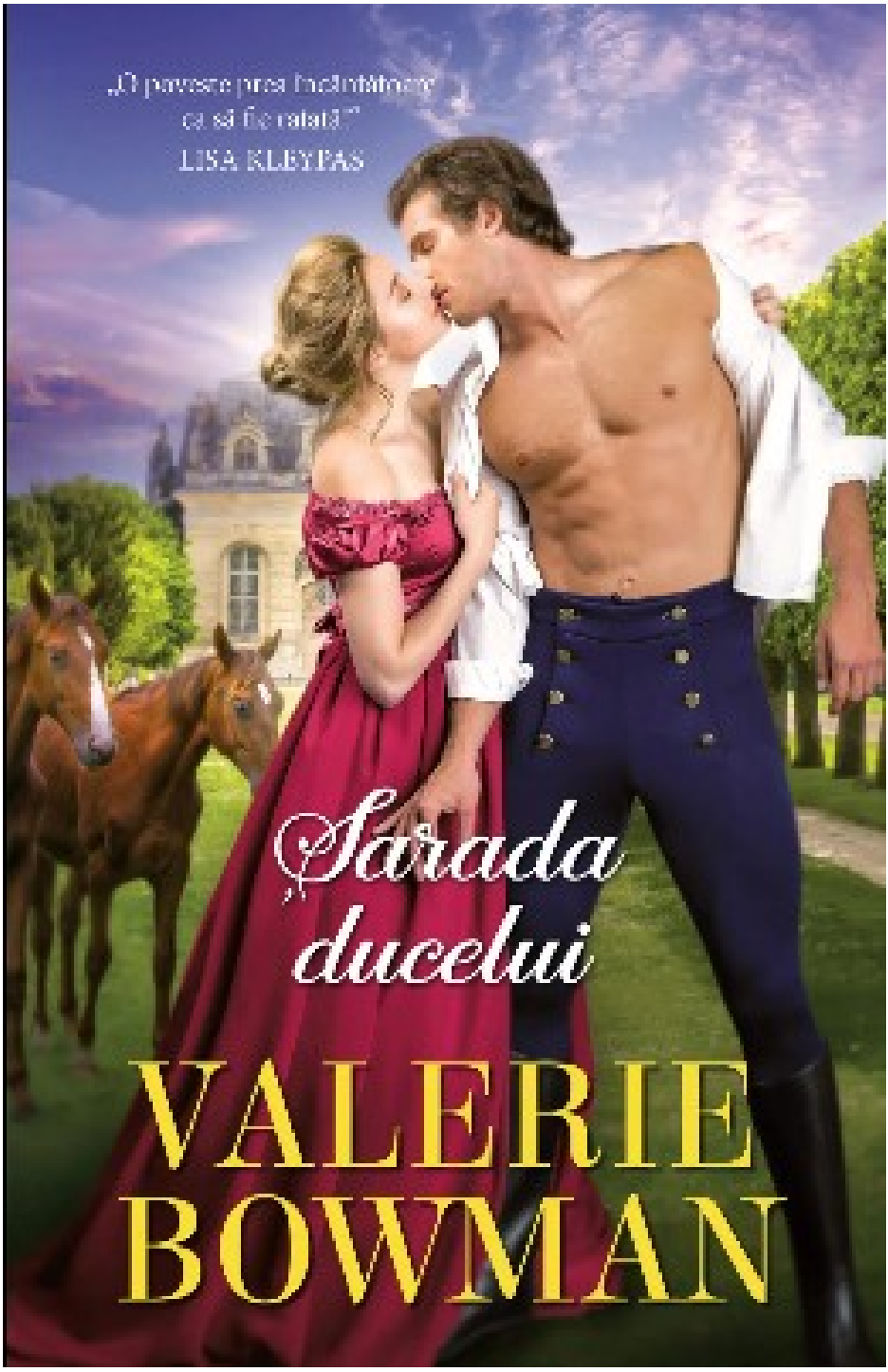
„O poveste pro fundătoare
ca să fie ratată!"
LISA KLEYPAS
Sarada
ducelui
VALERIE
BOWMAN

VALERIE BOWMAN
ŞARADA DUCELUI
SERIA CLUBUL VALEŢILOR 2

Duke looks like a groomsman **by Valerie Bowman**

Traducere din limba engleză Irina Stoica
LITERA

Bucureşti

Prietenei mele Vickie Lambert,
de care îmi e dor în fiecare zi.

Prolog

Londra, iulie 1814

Rhys Sheffield, duce de Worthington, avea parte de o seară plăcută. E drept că toate serile lui erau plăcute, căci includeau, de obicei, băute cu prietenii şi câte o ieşire la salonul de jocuri al lui Hollister, unde, de regulă, pierdea o mică avere în doar câteva ceasuri.

În acea seară, era la etapa „băută cu prietenii”, care se consuma la hanul Capra Curioasă. Era un local decent în apropiere de cartierul londonez Mayfair. Acolo, el, Kendall, Bell şi Clayton puteau bea pe săturate şi vorbeau despre ce le trecea prin minte fără să fie cercetaţi şi bârfiţi de restul înaltei societăţi. Preferau Capra Curioasă, care era mult mai prietenoasă decât localurile cu pretenţii de pe St. James Street, frecventate în mod normal de gentlemeni.

Chiar înainte să intre în cârciumă, prietenii lui îşi exprimaseră la unison încântarea de a-l vedea revenind la vechile obiceiuri. Până de curând, nu mai fusese el însuşi. Durerile de cap îi aminteau constant acest aspect. Dar nu-i plăcea să se gândească la asta, aşa că de fiecare dată când avea ocazia, încerca să împingă totul undeva în străfundurile memoriei.

Rhys tocmai îşi comanda a treia bere de la o barmaniţă atrăgătoare când Kendall, culmea, tocmai el, zise pe nepusă masă:

— Cred că a sosit momentul să-mi găsesc o soţie.

Capetele tuturor celorlalţi, adică al lui, al lui Bell şi al lui Clayton se întoarseră deodată spre Kendall. Îl priveau cu toţii de parcă şi-ar fi pierdut minţile. Rhys, care nu rămânea niciodată în pană de cuvinte, îşi regăsi primul glasul. Se strâmbă, trase aer în piept, clătină puternic din cap şi zise:

— *O soţie?* Dumnezeule, omule! Nu-i nevoie să te grăbeşti spre ceva aşa de… *permanent.*

Kendall era un om bun. După ce terminaseră

împreună studiile la Oxford, Kendall devenise comodor în Marina Regală. Nu primise cadou funcţia de la tatăl lui, fostul conte. Nu. Kendall muncise pe brânci. Nu exista bărbat mai ambiţios, mai muncitor şi mai loial. Iar acum, bietul de el chiar îşi dorea o soţie. Mare mirare, la ce pătimise în precedenta tentativă de însurătoare, când necinstita Lady Emily Foswell îl lăsase cu ochii-n soare. Uitase deja, sărmanul de el?!

— Nu mai întinerim, replică Kendall.

— Din contră, zise Rhys, la 29 de ani suntem nişte căţeluşi. Tata avea peste *50* de ani când m-am născut eu.

Tatăl lui rămăsese celibatar vreme de zeci de ani, lucru care îl făcuse celebru. Apoi se însurase cu o femeie mult mai tânără – mama lui – şi-şi făcuse de îndată datoria, producându-l pe Rhys. Odată ce se asigurase că are un moştenitor, tatăl lui Rhys revenise degrabă la obiceiurile şi la stilul de viaţă de burlac, lăsând-o pe tânăra soţie să îşi găsească propriile plăceri şi distracţii în viaţă, lucru care se şi întâmplase din plin. Drept urmare, Rhys fusese crescut mai mult de servitori, guvernante şi preceptori. Din când în când, tatăl lui trecea pe la reşedinţa ducală ca să vadă cât a mai crescut fiul său, ca să se asigure că băiatul înţelegea importanţa titlului său şi să îi dea sfaturi despre femei, sfaturi care lui Rhys i se păreau nu tocmai potrivite.

Sfaturile primite de la tatăl său clar nu îl ajutaseră în singura dată când Rhys fusese la un pas să se însoare. Scăpase ca prin urechile acului, după ce descoperise că pe tânăra în chestiune o interesa la el doar titlul nobiliar. Asta chiar era ceva ce împingea în străfundurile memoriei ori de câte ori avea ocazia.

Bell sau, mai precis, Beaumont Bellham, marchiz de Bellingham, era următorul dornic să i se adreseze lui Kendall. Deşi era burlac, pe hârtie, Bell era căsătorit, practic, cu slujba sa de spion în Ministerul de Interne. Tolomacul chiar încercase să renunţe la titlul nobiliar ca să poată lupta ca simplu soldat în războaiele împotriva Franţei.

Slavă Cerului, fusese refuzat.

I se oferise, în schimb, un post în Ministerul de

Interne, unde era în siguranţă în cea mai mare parte a timpului. Cu toate că Bell fusese, nu o dată, în unele misiuni periculoase, iar Rhys o ştia.

Bell era inteligent, direct şi hotărât. Dacă avea un defect, acela era, probabil, că muncea prea mult, pentru numele lui Dumnezeu! Dintre toţi cunoscuţii lui Rhys, nu exista individ care să aibă mai mare nevoie de relaxare. Iar Rhys nu ezita să i-o spună cât de des avea ocazia. Numai că, în loc să urmeze înţeleptul sfat al prietenului său, Bell h spunea, la rându-i, lui Rhys că nu i-ar prinde rău să încerce o zi de muncă cinstită în loc să-şi petreacă tot timpul pariind şi ţinându-se după fuste. Cine avea nevoie de genul ăsta de sfaturi?

Bell miji ochii înspre Kendall.

— Eşti sigur că eşti pregătit? îl întrebă. Au trecut doar doi ani de când…

Bell nu duse ideea până la capăt, dar ştiau cu toţii că se referea la Lady Emily. Iar expresia de pe chipul lui Kendall îi transmitea dar că ar face bine să-l lase în pace.

— Slavă Cerului! exclamă Clayton. Nu mai am răbdare să nu mai fiu singurul cu laţul în jurul gâtului.

Rhys râse. Clayton se lăsase recent priponit. De bunăvoie. Vicontelui îi plăcea ştiinţa şi-i plăcea să creeze lucruri. Era extrem de bogat, cunoştea pe absolut pe toată lumea şi era un membru activ al parlamentului. Nimeni nu crezuse că el avea să fie primul dintre ei care să se însoare. Dar până şi Rhys se văzuse nevoit să recunoască faptul că însurătoarea îi pria amicului său. Clayton tocmai se întorsese din luna de miere şi părea în continuare profund îndrăgostit de soţia lui, Theodora. Mai ştii? Poate chiar era ceva de capul amorului. Cel puţin pentru unii domni.

Rhys luă o înghiţitură de bere şi îşi privi pe rând prietenii. Se cunoscuseră la colegiul Eton, când erau puşti de gimnaziu, şi formaseră o prietenie trainică. Fiecare îşi avea rolul său în grup. De curând, Kendall era distras de legea pe care încerca să o facă adoptată în parlament. Privea forţa de muncă şi fusese susţinută de el şi de fratele lui, înainte ca acesta din urmă să moară de tuberculoză şi

să-i lase moştenire titlul de conte. Bell era pornit pe urmele unui ticălos care trădase armata engleză la Bidassoa, în Spania, iar Clayton era ocupat, ca de obicei, cu organizarea de petreceri şi cu iţele politicii, cele două lucruri la care se pricepea cel mai bine. Rhys era mai mult decât conştient că el, unul, era, dintre toţi patru, tipul pe principiul „ce-o fi o fi”. Îşi vedea conştiincios de băute, de pariuri şi de alergatul după fuste. În definitiv, asta şi aştepta lumea de la ducele de Worthington. Iar el nu le dezamăgea aşteptările. Era unul dintre nenumăraţii duci care îşi petreceau mai mult timp văzându-şi de propriile plăceri decât de proprietăţile care le reveneau. Doar pentru asta erau avocaţii, până una-alta, iar Rhys avea unul de toată isprava. Ba chiar se întâlnea zilnic cu individul ca să afle detaliile cumplit de plictisitoare ale modului în care îi erau administrate afacerile şi proprietăţile. Ce i se putea cere mai mult? Până la urmă, viaţa era făcută pentru a fi trăită, nu pentru a fi petrecută cu nasul în registre contabile. Sau în vreo carte. Chiar dacă Bell îl tachina adesea pentru că nu citea, Rhys rămăsese convins că aproape orice altceva e mai amuzant decât îndeletnicirea lecturii. Rhys avea mintea făcută pentru cifre, dar în loc să o folosească în administrarea afacerilor, o folosea la pariuri şi la jocuri de cărţi. Dar nu mai avea importanţă. Ce pierdea într-o zi putea recupera a doua zi. Asta era şi frumuseţea jocului, faptul că exista mereu o a doua şansă. Ceea ce nu se putea spune despre căsătorie.

O căsătorie proastă era o capcană pe viaţă. Mai ales că, din ce observase, unele femei nu erau decât nişte uneltitoare mincinoase puse pe căpătuială şi dornice să prindă peştele cel mare. În lumea lor, peştele cel mare însemna bărbatul cu cel mai răsunător şi important titlu. În afară de familia regală, cel mai eligibil era un duce. Tatăl lui Rhys avusese grijă să-i bage asta în cap încă de când abia începuse să meargă. Îi explicase că trebuia să aibă mare, mare grijă cu sexul frumos. Şi avusese. Sau aşa crezuse.

Spre deosebire de Kendall, Rhys măcar nu o ceruse pe femeia de care aproape că se îndrăgostise. În privinţa lui

Lady Emily Foswell, Rhys fusese mereu bănuitor, de dragul lui Kendall. Femeia nu păruse niciodată cu adevărat bucuroasă să fie în preajma lui Kendall. Iar când îl lăsase baltă în ajunul nunţii ca să înceapă o relaţie cu un baron, Rhys fusese chiar mai furios decât Kendall însuşi. Acesta din urmă era în acea perioadă în marină şi primise vestea cu un aer de nefericire şi de resemnare, totodată. Rhys, ei bine, Rhys fusese gata-gata să o găsească pe femeie şi să-i ţină un discurs moralizator despre importanţa loialităţii, despre trădare şi despre lăcomie. Chiar dacă el, unul, nu era în măsură să ţină nimănui discursuri moralizatoare pe orice temă, Kendall avea tot dreptul. Singura consolare a lui Rhys era de-acum faptul că Lady Emily avea să-şi petreacă restul vieţii ştiind că făcuse greşeala de a da un viitor conte pentru un baron. Ha!

— Sunt foarte serios, continuă Kendall. Trebuie să mă ocup de siguranţa titlului de conte. Mă tem că am fost prea ocupat cu legea forţei de muncă. Am fost neglijent că am aşteptat aşa de mult să găsesc o soţie.

— Eu cu siguranţă nu o să te contrazic că ai fost prea ocupat cu legea forţei de muncă, pufni Rhys. Mai degrabă obsedat.

Kendall ridică din umeri.

— Păi, acum că votul a fost amânat până la toamnă în Camera Lorzilor, am mai mult timp să adun voturile de care am nevoie. Aş putea să mă apuc şi să-mi caut serios o soţie.

— Eu nu mă deranjez niciodată să votez în parlament, spuse Rhys. Nu-mi plac orele. Şi toată cearta aia este de-a dreptul extenuantă. Bell îi aruncă o privire afectată şi clătină din cap.

— Doamne fereşte să te intereseze locul tău acolo sau vreuna din problemele ţării.

Rhys le oferi cel mai fermecător zâmbet al său.

— Am complet încredere că voi, băieţi, vă ocupaţi, răspunse Worth, bătându-l pe spate pe Bell.

— Când va veni momentul votului pentru legea fratelui meu, continuă Lucas, adresându-se lui Worth, eu

vin acasă la tine şi te scot din pat.

Râsetele lui Bell şi Clayton umplură separeul unde se aflau. Prietenii lui Rhys ştiau despre el că detestă orice implică trezirea de dimineaţă. „Să te văd! îl provocă Rhys în gând. I se părea mai sănătos aşa.

— Hai să nu mai vorbim despre asemenea lucruri neplăcute, zise Rhys cu glas tare, oftând. Kendall, vrei să găseşti o soţie. Asta-i mult mai interesant. Acum, ce vârstă ai?

Se lăsă pe spate în scaun, miji ochii şi-l măsură pe conte. Rhys ştia la fel de bine ca toţi ceilalţi că aveau aceeaşi vârstă. Doar că îi plăcea la nebunie să se prefacă a uita câţi ani aveau şi că îi despărţeau câteva luni. Tatăl lui îi spunea adesea că vârsta era doar un număr fără însemnătate. Kendall ridică din sprânceană.

— Aceeaşi vârstă ca tine, bătrâne.

— Păi atunci, făcu Rhys, după mine, ai destul timp să-ţi găseşti o soţie.

— Uşor de zis, venind de la un bărbat căruia nu i-a păsat deloc să-şi asigure *propriul* titlu, îi răspunse Kendall cu un zâmbet prietenos.

Rhys îi întoarse zâmbetul, al lui fiind însă al unui şarpe pus pe rele.

— Nu pot să te contrazic cu asta, spuse.

Se întoarse înspre fata de la bar şi îi adresă un zâmbet de-a dreptul seducător, cel pe care îl rezerva de obicei femeilor, şi ceru încă un rând de băuturi pentru toţi cei de la masă.

— Da, păi, dacă chiar cauţi în mod serios o soţie, Lucas, sezonul tocmai s-a terminat, îi atrase atenţia Clayton. Se pare că ai pierdut ocazia. Întreaga aristocraţie este pe cale să se retragă în provincie de cum parlamentul se închide săptămâna viitoare.

— Ştiu asta, zise Kendall încuviinţând scurt din cap. Mi se face pielea de găină când este sezonul. Este plin de domniţe fandosite şi mame cu ochii numai după avere, dornice să se comporte exemplar în speranţa să pună mâna pe un soţ bogat. Nu vreau să găsesc o soţie aşa.

— Cum altfel vrei să găseşti una?

Bell miji ochii. Marchizul punea ceva la calea, Rhys putea să bage mâna-n foc.

— Nu ştiu exact cum, zise Kendall şi mai luă o înghiţitură de bere. Dar de data asta am de gând să găsesc o domnişoară care să mă iubească pentru mine însumi.

Poftim. Măcar îşi învăţase lecţia după experienţa cu Lady Emily. Desigur, Rhys nu avea idee cum şi unde se găsesc femeile „care să mă iubească pentru ceea ce sunt”. I se părea de-a dreptul imposibil, dar măcar era abordarea corectă. În sfârşit, prietenul lui ascultase vocea raţiunii

— Da! exclamă Rhys dând cu pumnul în masă şi cu o undă de furie în glas. Cred că putem cădea cu toţii de acord că Lady Emily este cea mai josnică fiinţă cu putinţă. Nu are nicio scuză pentru ceea ce a făcut, să arunce un bărbat pentru unul cu un titlu mai bun. În ceea ce mă priveşte, ea nu mai există.

— Putem să *nu* discutăm despre Lady Emily, vă rog? gemu Kendall şi-şi acoperi faţa cu o mână.

Barmaniţa reapăru cu băuturile şi, odată cu ea, reapăru şi zâmbetul lui Rhys.

— Continuă să le aduci, iubire, îi spuse el, apoi se întoarse din nou spre Kendall. Eu doar subliniez că dacă vrei o domnişoară care să te iubească pentru tine însuţi, sezonul, cu tot ridicolul lui, este ultimul loc unde să cauţi.

— Da, oftă Kendall, ridicând halba înspre ceilalţi meseni. N-am zis deja asta? continuă el. Ultimul loc unde m-aş duce ar fi sezonul şi petrecerile sale, de asta am şi evitat ultimele două sezoane ca dracul tămâia.

— Aha, de asta n-ai participat la plictisitoarele baluri de la Almack? răspunse Rhys cu un surâs. Eu credeam că din cauza ceaiului călduţ şi a discuţiilor banale. De aia stau departe de ele.

— Le eviţi pentru că nu servesc coniac, şi asta o ştim cu toţii, făcu Bell, privindu-l fix şi încrucişându-şi braţele la piept.

Rhys îi făcu prietenului său cu ochiul. Nu avea de gând să nege.

— Pentru asta şi pentru că nu-mi oferă creditul pe care mi-l dau la Hollister.

Kendall îşi scărpină bărbia, privind în gol.

— Dacă domnişoarele aristocrate n-ar şti că-s conte, aş avea o ocazie mult mai bună să găsesc o partidă, mormăi el.

Rhys izbucni într-un râs atât de răsunător că aproape făcu să crape bârnele din lemn ale tavanului.

— Aş plăti să văd *asta.* Un conte îmbrăcat în haine obişnuite pentru a găsi *adevărata iubire. Are* ceva poetic, nu?

Clayton râse, la rându-i, şi clătină din cap. În schimb, privirea vicleană şi intensă a lui Bell deveni şi mai intensă.

— Nu-i o idee *complet* ciudată, zise el, înclinând uşor capul.

— Ce nu este? întrebă Kendall.

— Ideea de a te preface că eşti un om de rând pentru a găsi o soţie, răspunse Bell.

Rhys îl lovi prieteneşte pe spate.

— Omule, ai înnebunit? Tu nici măcar nu *bei.*

Normal că Bell nu băuse. Nu bea niciodată. Era cel mai enervant lucru la el. Marchizul prefera să rămână în controlul deplin al tuturor facultăţilor şi o ştiau cu toţii. Era singurul care reuşise să evite problemele în care intraseră ceilalţi trei de-a lungul timpului şi asta se datora, de obicei, faptului că era mereu lucid şi treaz. Bell se aplecă peste masă şi-l privi fix pe Kendall.

— În circumstanţele potrivite, ar putea funcţiona, ştii?

— Să mă prefac om de rând? întrebă Kendall, clipind des. Nu văd cum.

— Toată lumea din aristocraţie îl cunoaşte, sublinie Clayton. Cum ar reuşi?

Hmm. Oare Bell chiar vorbea serios? Rhys îl scrută cu privirea. Vorbea serios, aşa-i? Ei, bine, putea ieşi ceva interesant. Chiar foarte interesant.

— Sugerezi să poarte o mască sau să-şi schimbe înfăţişarea? întrebă Rhys, mijind ochii întocmai precum Bell.

Oare chiar putea să meargă?

Kendall se uita când la Rhys, când la Bell.

— Doar nu sunteţi serioşi. Clayton are dreptate. Cum ar funcţiona vreodată?

— Nu, nu un costum. Bell i se adresă lui Worth. Mă gândeam la ceva cum ar fi situaţia… potrivită.

— Voi doi mă speriaţi, ştiţi asta? răspunse Lucas. Pare că încercaţi cu adevărat să puneţi la cale o metodă prin care ideea asta ridicolă să funcţioneze.

— Ca o… petrecere la casa de la ţară, îi zise Bell lui Rhys, frecându-şi bărbia şi ignorându-i complet pe ceilalţi.

Rhys înclină capul într-o parte, cu ochii mijiţi în continuare.

— Da, o petrecere la casa de la ţară. Înţeleg ce vrei să zici.

— Dar nu poate să fie *orice* petrecere, desigur, continuă Bell. Ar trebui să fie organizată de cineva care ştie despre experiment.

— Experiment? interveni Clayton. Puţine lucruri îmi plac mai mult decât un experiment şi sunt pe cale să trimit invitaţiile la petrecerea anuală de la casa mea de la ţară.

— Experiment? repetă şi Kendall, nedumerit.

Bell pocni din degete.

— Petrecerea de la casa ta de la ţară ar fi perfectă, Clayton.

— Stai. Stai. Stai. Stai. Stai.

Aşezat între Bell şi Rhys, Kendall îi împinse pe amândoi de umeri. Devenea tot mai îngrijorat că prietenii lui vorbeau serios. Şi chiar luau chestiunea foarte în serios.

— O petrecere la casa de la ţară nu-mi va schimba identitatea. Domnişoarele din aristocraţie tot vor şti cine sunt la o astfel de petrecere.

— Are dreptate, zise Clayton, dând peste cap încă nişte guri de bere.

Clayton era mereu vocea raţiunii. Pur şi simplu nu avea imaginaţia unora ca Bell şi Rhys. Bietul de el.

— Nu dacă inviţi doar debutantele din acest sezon, explică Bell cu un zâmbet plin de îngâmfare şi nu dacă creezi circumstanţele potrivite.

Kendall trase aer în piept şi îşi dădu halba mai la o parte.

— Domnişoarele s-ar putea să nu mă cunoască, dar unele dintre mamele lor, da. Mai multe au fost deja la Curte cu o fiică mai mare care a debutat.

— Aici intervin *circumstanţele* potrivite, spuse Bell, încrucişându-şi braţele la piept şi continuând să zâmbească.

Rhys îşi scărpină barba de o zi şi afişă un zâmbet şi mai larg decât cel al lui Bell.

— Pe Dumnezeu, cred că ai descoperit ceva.

— Eu refuz să port o mască, dacă la asta te gândeşti. Este de-a dreptul medieval! declară Kendall, clătinând din cap.

— Nu o mască, îl linişti Bell.

Se lăsă pe spate în scaun şi îşi muşcă buza de jos, gest pe care îl făcea adesea când punea ceva la cale.

— Sau un costum, continuă Kendall.

Împinse halba şi mai departe. Bietul de el, chiar încerca să îşi revină în simţiri. Ha!

— Nu neapărat un… costum.

Bell şi Rhys făcură un schimb de priviri de-a dreptul îngrijorător pentru bietul Kendall.

— Pentru Dumnezeu, o să mă distrez de minune asistând la toată tărăşenia, zise Rhys.

— La ce tărăşenie? întrebă Clayton, cu un aer confuz, încreţindu-şi nasul. Deja nu mai înţeleg ce mama naibii îndrugaţi acolo.

— Kendall, aici de faţă, se va preface că e servitor, spuse Bell, cu un rânjet satisfăcut.

Kendall îl privi uluit.

— Servitor?

— Da. E perfect, confirmă Rhys.

Kendall se întoarse spre el şi-l privi de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Perfect? Eu? Să fiu un servitor? Cum este asta perfect?

— Asta tot nu rezolvă problema cu mamele

domnişoarelor care îl pot recunoaşte. Chiar şi îmbrăcat ca un servitor, sublinie Clayton.

— Ah, ba da, răspunse Bell. Tocmai asta-i frumuseţea. Majoritatea oamenilor nu se uită la servitori. Nu sunt atenţi la majoritatea lucrurilor, doar la ce au nevoie şi ce vor. Măcar atâta am învăţat în pregătirea mea ca spion, că oamenii nu-s atenţi la detalii. Sunt dispus să pariez că niciuna dintre acele domnişoare aristocrate nu se va uita de două ori la Kendall dacă-i îmbrăcat ca un servitor şi realizează îndatoririle unui servitor. Până la urmă va purta livrea, pantaloni până la genunchi şi perucă pudrată.

— Şi are şi avantajul că un servitor va fi în excelenta poziţie de a descoperi cum se poartă realmente o domnişoară, adăugă Worth, dându-şi părul negru lung de pe faţă cu degetele. Aş face pariu că se poartă cel mai frumos când se adresează unui potenţial soţ şi cel mai urât când se adresează unui servitor. Dumnezeu mi-e martor, asta am văzut mereu la mama.

— Sunteţi nebuni amândoi, ştiţi asta, da? făcu Kendall, părând cu adevărat alarmat.

— Nu ştiu, îşi drese glasul Clayton, aranjându-şi lavaliera. Dar mie-mi sună bine. Sunt absolut dispus să-mi pun la bătaie casa şi petrecerea pentru un asemenea experiment.

— Atunci ai înnebunit şi tui decise Kendall.

— Gândeşte-te, zise Bell, revenind cu atenţia spre Lucas. Există potenţialul de a-ţi oferi exact ceea ce vrei. O imagine nestingherită a celor mai recente debutante, purtându-se exact aşa cum ar face-o când tu nu te-ai uita.

Kendall miji ochii şi-l scrută atent pe marchiz.

— Îi de-a dreptul alarmant că nu consideri că există ceva greşit în acest plan.

Bell ridică din umeri.

— Ce să fie greşit? Nu văd problema. Nu-i vreun mare risc. Dacă te recunoaşte cineva, o să-i cerem acelei persoane să intre în joc. Sigur i-ar plăcea.

— Şi dacă găsesc o domnişoară care să-mi placă? răspunse Lucas. Ar trebui să-mi dau pur şi simplu jos

livreaua şi să declar că-s un conte, şi să mă aştept ca ea să se îndrăgostească nebuneşte de mine?

— Deloc, zise Bell. Doar sugerez că vei avea ocazia să le cunoşti pe aceste tinere în funcţie de cum se comportă cu servitorii. Sunt convins că acelea cu caractere frumoase vor fi amabile şi agreabile. Şi când vei avea câteva candidate în vedere, vei şti pe cine să curtezi în următorul sezon.

Kendall clătină încet din cap şi, în sfârşit, trase halba înapoi înspre el. Poate că ideea începea să îi surâdă.

— Deci propuneţi să-mi aleg viitoarea mireasă în funcţie de cum se comportă cu un servitor?

Bell ridică din sprânceană.

— Cum se purta Lady Emily cu servitorii?

Kendall îşi încleştă fălcile, iar Rhys ţuguie buzele. Bell ştia întotdeauna exact ce să spună. Nu o dată, Lady Emily se răstise la cei care o serveau. Fuseseră martori cu toţii.

— După cum vă uitaţi la mine, deduc că înţelegeţi punctul de vedere, zise Bell, tărăgănând cuvintele.

Kendall păru să îi ia în calcul spusele. Rhys îşi dădea seama că prietenul său începea să vadă avantajele planului. Nu avea cum să nu o facă. Avea nevoie de o soţie. Ce modalitate mai potrivită de a găsi o femeie în care să poată avea încredere?

— Uite, sunt dispus să mă înham la asta cu tine, zise Bell ridicând din umeri.

— Poftim? făcu Rhys încruntându-se. De ce-ai face-o?

Bell se relaxă în scaun.

— Pentru că am redus la trei persoane cercul suspecţilor în cazul trădătorului de la Bidassoa.

— Bărbatul pe care îl vânezi pentru Ministerul de Interne? întrebă Rhys, coborând vocea.

— Întocmai, zise Bell. Dacă amicul nostru Clayton, aici de faţă, i-ar invita la petrecere şi pe cei trei suspecţi, mă voi preface şi eu că sunt servitor, ca să pot sta cu ochii pe el.

Rhys lăsă capul pe spate şi izbucni în râs.

— Măi, să fie, Bell! Trebuia să-mi dau seama de la bun

început că ai un motiv ascuns. Munca ta în slujba Majestăţii Sale nu se încheie niciodată. Nici măcar atunci când bei.

Bell râmji larg.

— De ce n-am folosi ocazia pentru două demersuri utile în loc de unul singur? Recunosc, mă gândeam la plan înainte să ne spună Kendall despre intenţia de a-şi găsi o soţie, dar dacă avem amândoi de câştigat e cu atât mai bine. Dar va trebui să ne purtăm chiar ca nişte servitori. Să ne ocupăm de invitaţi şi să facem tot ce trebuie să facă servitorii.

— Hm! Îmi cam surâde ideea că sub acoperişul meu se desfăşoară o misiune de spionaj, zise Clayton şi luă o gură de bere. Întreaga situaţie capătă accente foarte interesante. Şi, cum n-am fost în slujba Maiestăţii Sale ca soldat, consider că e de datoria mea să susţin acest plan. Ca să nu mai vorbim de pasiunea mea pentru experimente. Ia zi, Kendall, o facem?

Lucas duse halba la gură şi o goli. Apoi îşi şterse gura cu dosul palmei.

— Acum că mi se alătură şi Bell, cum aş putea să refuz?

Worth mai acceptă o halbă de bere de la hangiţă şi îi aruncă o monedă drept bacşiş. Îi zâmbi scandalos de fermecător, după care redeveni atent la conversaţie.

— Eu, unul, sunt aşa de interesat să văd cum vor ieşi lucrurile că nu doar voi privi la spectacol, d voi şi paria o sumă mare că voi doi nu o veţi scoate la capăt. Pariaţi cu mine? întrebă el, aruncându-le privirea lui cea mai competitivă.

Bell îşi dădu ochii peste cap.

— La tine totul se rezuma la pariuri, Worth.

— Poate, dar trebuie să recunoşti că ăsta-i un pariu deosebit de tentant. Worth ridică bărbia către marchiz. Când sute de lire că pe amândoi vă va recunoaşte o mamă cu ochii ageri într-o săptămână.

— Accept eu pariul! dedară Clayton, ridicând degetul în aer. Bănuiesc că vei participa ca oaspete, Worthington.

Rhys dădu să răspundă, dar îl întrerupse un hohot de

râs al lui Kendall.

— Normal că participă ca oaspete. Amicul nostru Worth n-ar putea *niciodată* să fie luat drept servitor. Clătină din cap cu compasiune către duce. Mă tem că n-ai rezista o noapte servindu-i pe alţii.

Nările lui Worth fremătară. Se adună şi-şi îndreptă umerii.

— Mă simt jignit. Dacă voi puteţi, sigur pot şi eu.

Clayton îşi umflă obrajii şi clătină din cap, fără să se uite în ochii lui Worth.

— Hmm. Nu-s prea sigur că-s de acord cu asta, amice.

Worth îşi încrucişă braţele la piept şi-şi săgeta prietenul cu privirea.

— Chiar crezi că n-aş scoate-o la capăt?

— Chiar cred că n-ai scoate-o la capăt, recunoscu Clayton cu un aer uşor jenat. Nu dacă ai fi într-adevăr nevoit să faci cu adevărat treburile unui servitor. Deci nu.

Rhys se uită apoi la Bell.

— Nici tu nu mă crezi în stare?

Oare chiar asta credeau prietenii lui despre el? Ştia că avea reputaţie de trântor, dar chiar nu îl credeau în stare să lucreze ca servitor nici măcar două săptămâni?

Bell clătină din cap.

— Nicio şansă. Îmi cer scuze, Excelenţă, dar eşti prea obişnuit să fii servit ca să îi poţi servi pe alţii.

— Dar tocmai de-asta ştiu cum se fac lucrurile aşa cum se cuvine, se apără Rhys.

Kendall pufni.

— Mă tem că a-i vedea pe alţii servind şi a servi sunt două lucruri complet diferite.

Rhys făcu ochii mari. Ipocritul!

— Eşti conte, pentru Dumnezeu! Ce te face să crezi că-i poţi servi pe alţii?

— Poate că-s un conte, dar ştiu ce-i munca grea. Am petrecut ani în marină muncind, băgând calafat în găuri şi scoţând viermii din pesmet. Şi astea două sarcini erau plăcute pe lângă alte sarcini de-ale mele, răspunse Lucas.

Rhys lovi cu palma-n masă, făcând halbele să se

clatine.

— Bine. O *mie* de lire că rezist şi eu ca servitor timp de două săptămâni. Sau că măcar rezist mai mult decât oricare dintre voi.

— Cine-i nebun acum? făcu Clayton, ridicând sprâncenele înspre Rhys.

— Vorbesc foarte serios, zise acesta, strângând din dinţi.

Principala lui trăsătură de caracter era competitivitatea şi nu devenea niciodată mai competitiv decât atunci când i se spunea că nu e în stare de ceva. Asta îl ambiţiona teribil. Avea să câştige acel pariu chiar dacă era ultimul lucru pe care îl făcea.

— O mie de lire, domnilor. Cine acceptă pariul?

— Eu! strigară toţi trei la unison.

Capitolul 1

Reşedinţa de la ţară a vicontelui Clayton
Devon, august 1814

Slavă Cerului că scăpase în sfârşit din casă! Doamna Cotswold, menajera lui Clayton, putea fi o femeie înspăimântătoare când voia, şi se părea că voia în cea mai mare parte a timpului.

Femeia avea sarcina de a se asigura că cei trei nobili erau pregătiţi să lucreze la reşedinţa lui Clayton. Începuse să îi pregătească încă de la Londra, iar pregătirea continua şi la ţară. Dacă Rhys ar fi avut măcar o idee vagă despre disciplina strictă şi ochii vigilenţi sub care urma să se afle câtă vreme făcea pe servitorul, poate nu s-ar fi alăturat atât de repede experimentului, cum îl numise Clayton.

Dar pusese pariul şi nu îi stătea în fire să se retragă dintr-un rămăşag, cu sau fără doamna Cotswold. Plus că din cauza banilor pe care îi investise în acest pariu nu putea să renunţe nici dacă menajera lui Clayton era însăşi Meduza.

Aveau şi un nume pentru micul lor experiment. Clubul Valeţilor. Fusese ideea lui Kendall. Suna bine, numai că nu aveau să fie valeţi. La Londra, Rhys îşi anunţase prietenii că în loc de valet ar vrea să facă pe grăjdarul. La început, Kendall nu fusese de acord, dar pe urmă Bell îl informase că avea de gând să fie valet personal, căci asta l-ar fi adus în proximitatea bărbaţilor pe care voia să îi urmărească. Dacă Bell putea fi valet personal, atunci şi Rhys putea fi grăjdar, iar Kendall fusese nevoit să accepte situaţia. Unde mai pui că era un gest de sportivitate din partea lor să îi îngăduie lui Rhys să se ocupe de un domeniu la care chiar se pricepea. Caii şi grajdurile erau, de departe, partea lui preferată dintr-o proprietate. Iar la acest capitol, proprietatea lui Clayton excela.

Rhys se cam săturase de cicăleala doamnei Cotswold şi reuşi să se refugieze în grija directă a domnului Hereford, mai-marele grajdurilor.

Rhys se plimba de colo-colo în livreaua lui cea nouă, cu bagajul în care îşi aruncase la repezeală câteva haine şi obiecte de igienă personală, când îl găsi domnul Hereford.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Worthy?

Bătrânul se apropie de el şi-i întinse mâna.

— Pentru moment aşa mă cheamă, răspunse Rhys chicotind şi strângându-i mâna.

Îi plăcu imediat de şeful grăjdarilor. De vârstă mijlocie, cu ochi albaştri strălucitori şi un zâmbet deschis, domnul Hereford părea că îl va chinui pe Rhys mult mai puţin decât doamna Cotswold. Era limpede că îşi alesese şeful potrivit.

— Înţeleg că lordul Clayton te-a informat cu privire la intenţiile mele? întrebă Rhys.

Domnul Hereford încuviinţă din cap.

— M-a informat, Excelenţă.

— A, nu! Fără adresări de genul ăsta, răspunse Rhys, clătinând din cap. Cât timp mă voi afla aici voi fi domnul Worthy. Nu Excelenţă, nu milord şi, te rog, nicio referire la titlul de duce.

— Desigur, desigur, Exce… domnule Worthy, zâmbi

domnul Hereford.

— E un aspect cu atât mai important când oaspeţii sunt la grajduri. Unii dintre ei ar putea să mă cunoască. Dacă vezi că dispar, să ştii de ce.

— Am înţeles, zise domnul Hereford.

— Dar când sunt aici vreau să mă tratezi ca pe oricare alt grăjdar. O să-mi îndeplinesc îndatoririle şi o să fac ce face toată lumea. Chiar insist.

— Prea bine, milo…

Domnul Hereford zâmbi din nou. Rhys arătă peste bagajul pe care îl căra în spate.

— Nici nu mi-am adus cufăr, doar ce vezi aici. Dacă eşti amabil să-mi arăţi unde voi dormi, mă duc să despachetez.

— Păi chiar vreţi să dormiţi aici, milo… domnule Worthy? întrebă omul, părând foarte confuz.

— Bineînţeles, răspunse Rhys. Unde dorm celelalte ajutoare de la grajduri?

Domnul Hereford arătă cu privirea înspre o scară.

— Acolo, sus. Alegeţi-vă un loc.

— Mulţumesc, domnule Hereford. Mă întorc imediat ca să-mi arăţi ce responsabilităţi îmi revin.

Domnul Hereford dădu din cap şi se pregăti să plece. Dar înainte ca Rhys să apuce să ajungă la scară, şeful grăjdarilor se întoarse spre el.

— Vă pot pune o întrebare, Excelenţă? Adică, domnule Worthy.

— Da, bineînţeles.

— Lordul Clayton n-a spus nimic, şi noi murim de curiozitate. De ce faceţi asta?

— Nu poţi ghici, domnule Hereford? râse Rhys. Am pus un pariu. Pe o sumă frumuşică.

Domnul Hereford clătină din cap şi râse, la rândul lui.

— Aveţi dreptate. Trebuia să-mi dau seama.

— Pot să te întreb şi eu ceva?

— Sigur.

— La astfel de petreceri se întâmplă des ca mulţi oaspeţi să vină la grajduri? Multe dintre debutante, mai

ales?

— Nu multe. Dar se găsesc mereu două-trei care apreciază caii mai mult decât le plac bârfele şi ceaiul.

Rhys înclină din cap şi se întoarse să urce scările. Chiar cunoştea o astfel de femeie, dar, cu siguranţă, ea nu avea să vină la petrecere. Cel puţin asta spera, la naiba!

Capitolul 2

De la fereastra camerei ei situate la etajul doi al reşedinţei de la ţară a vicontelui Clayton, Julianna Montgomery privea înspre grajduri. Ea şi sora ei, Mary, fuseseră cazate într-o cameră, iar mama lor, în încăperea alăturată. Ajunseseră de dimineaţă, dar mama lor deja insista ca ele să se „odihnească”. Juliannei îi displăcuse dintotdeauna odihna. Era o îndeletnicire atât de neinteresantă! Prefera să fie afară, călare. Îşi trecu degetele peste geamul rece şi rămase cu privirea pierdută de-a lungul grădinii şi al pajiştii din spatele clădirii.

Grajdurile lui Clayton erau faimoase în întreaga Londră. Julianna de-abia aştepta să le vadă cu ochii ei. Dacă era să dea crezare zvonurilor, doi dintre armăsarii vicontelui erau descendenţi ai faimosului armăsar berber Godolphin Arabian. Singurul nobil despre care ştia că mai deţine un urmaş al lui Godolphin era… bleah! Oribilul, odiosul, nesuferitul, mincinosul duce de Worthington, cunoscut drept Detestabilul.

Julianna clătină din cap, mustrându-se pentru că se gândise la el. Nu merita. Era o decizie pe care o luase la începutul sezonului trecut. Hm! Al celui de-al treilea sezon al ei.

Faptul că din pricina Detestabilului nu era deja logodită la al treilea sezon încă o făcea să scoată fum pe nări. Dacă dezgustătorul, mincinosul, nesincerul… Nu! Tot nu era bine. Insultele însemnau că se gândeşte la el, iar ea refuza să o facă.

La ce se gândea înainte ca Detestabilul să-i revină în minte? A, da, la cai! La rasele pursânge. Doar pentru că fusese ea de acord să le însoţească pe mama şi pe Mary în această ieşire la ţară. În fine, pentru ei şi pentru că Mary îi ceruse ajutorul în căutarea unui potenţial logodnic. Julianna nu mai avea nevoie să caute pe cineva pentru ea, căci era deja logodită cu cel mai eligibil bărbat din Londra.

Bine, poate că marchizul de Murdoch era al treilea cel mai eligibil, dacă era sinceră. Adevărul era că acel bun de nimic duce de Worthington era cel mai râvnit bărbat, dar era un ticălos şi un nemernic şi un... Nu, nu era bine!

Al doilea cel mai eligibil era marchizul de Bellingham, dar nici el nu intra la socoteală. Mai întâi pentru că era un burlac convins, care nu arătase niciodată nici cel mai mic interes faţă de căsătorie, în al doilea rând, pentru că se zvonea că lucra pentru Ministerul de Interne şi era profund dedicat muncii sale. Chiar dacă primele două argumente nu ar fi fost valabile, rămânea acela că marchizul de Bellingham era cel mai apropiat prieten al Detestabilului. Asta îl făcea absolut de neacceptat pentru ea. Nu voia să aibă nimic de-a face cu acel individ odios.

Julianna îşi petrecuse primul ei sezon monden încercând să îi atragă atenţia şi celui de-al doilea, fiind chiar curtată de el. Toată lumea care conta credea că logodna lor era iminentă. Inclusiv în ziare se bătuse discret monedă pe asta. Şi nu oriunde, din *The Times,* pentru numele lui Dumnezeu! Prin urmare, când ducele se retrăsese cam brusc la reşedinţa de la ţară, chiar înainte de finalul celui de-al doilea sezon al ei, în urmă cu un an şi ceva, toată lumea fusese şocată, inclusiv Julianna, de faptul că Worthington nu doar că nu o ceruse de soţie, ci şi tăiase orice legătură cu ea.

Ultima dată când primise veşti de la el fusese la multe luni după plecarea lui. Într-o scrisoare prost scrisă, nu îi dăduse prea multe detalii despre schimbarea lui de atitudine şi nici nu menţionase când s-ar putea revedea.

Îşi petrecuse o bună bucată din cel de-al treilea sezon scrutând fiecare listă de invitaţi şi fiind atentă la fiecare

ieşire mondenă, doar-doar îl va vedea. Abia când sezonul ajunse la jumătate, mama, draga de ea, o luase deoparte şi purtase cu ea „acea discuţie”. Cea de care Julianna avusese nevoie în tot acel timp. Cea în care mama îi reamintise Juliannei că putea face două alegeri în viaţă. Putea aştepta ca Worthington să reapară sau putea să se comporte ca o adevărată reprezentantă a familiei Montgomery şi să-şi vadă de treabă, căutând să-şi asigure a doua cea mai bună partidă cu putinţă.

— Nu-i demn de gândurile tale, îi spusese mama la acea discuţie, iar acele cuvinte deveniseră pentru Julianna o mantra.

Le repetase iar şi iar în săptămânile care urmaseră.

— Unde mai pui că îţi iroseşti pentru el cele mai frumoase luni.

În acea noapte, când se dusese la culcare, Julianna încă era frământata fostă potenţială logodnică a ducelui de Worthington. Dar a doua zi de dimineaţa se trezise ambiţioasa şi viitoarea potenţială logodnică a marchizului de Murdoch. Marchizul era chipeş, bogat şi fermecător. Ce conta că mai puţin chipeş, bogat şi fermecător decât Detestabilul?

Julianna îşi atinsese splendid scopul. Când mai era cam un sfert din sezon, ea şi Murdoch formau deja un cuplu. Singura neplăcere fusese când ziarele lăsaseră să se înţeleagă că îl cucerise pe al doilea cel mai râvnit burlac şi că Worthington îi scăpase cumva printre degete. O iritase aluzia, dar cum Murdoch nu făcuse niciodată referire la acel articol, ce importanţă avea? Totul se aranjase cum nu se putea mai bine. Mult mai simplu decât se aşteptase. Acum, cea mai plăcută parte era că era oficial logodită, nunta urma să aibă loc primăvara următoare şi de-acum se putea relaxa la o petrecere la ţară şi putea călări după placul inimii. Şi urma să o ajute, desigur, pe Mary să-şi găsească un logodnic.

Sora ei mai mică avusese un prim sezon promiţător, dar care nu se concretizase într-o cerere în căsătorie. Situaţia avea să fie rectificată rapid, dacă era vorba să se

implice şi Julianna. Dar, în fine, toate lucrurile la timpul lor.

Julianna îşi privi sora, care stătea întinsă pe pat, de cealaltă parte a camerei. Părul blond îi era răsfirat pe pernă. Ochii de culoarea alunei erau închişi. Da, Mary cea ascultătoare dormea, iar mama citea, probabil. Era ocazia perfectă să vadă acei armăsari superbi.

Era vreme să-i caute un partener lui Mary. Mai târziu, la cină, chiar în acea seară. Cu toate că erau prieteni apropiaţi, ducele de Worthington nu luase parte niciodată la petrecerea de la ţară pe care vicontele o dădea la sfârşitul verii. Julianna se asigurase de asta înainte de a accepta să vină. Se părea că Detestabilul nu agrea petrecerile înţesate de debutante şi de mamele lor. Cu atât mai bine pentru ea.

Julianna privi în jur. Pieptul lui Mary se ridică şi cobora în ritmul respiraţiei. Julianna surâse.

— Cred că dau o fugă până la grajduri, şopti ca pentru sine. Şi-o să văd dacă pot să dau şi o tură.

Capitolul 3

Rhys afişa un zâmbet până la urechi în timp ce-şi vedea de lucru la grajduri, mângâindu-l pe Alabaster, abia întors de la plimbarea de mai devreme. Mai întâi, trebuia să-şi cumpere o trăsură nouă. Apoi doi cai suri, asortaţi. N-ar prinde rău şi o garderobă nouă. Şi voia să aducă unele modificări proprietăţii din Kent.

Da. Banii pe care urma să-i câştige în urma pariului aveau să fie bine-veniţi, într-adevăr. Dar câştigarea lor avea să fie mai plăcută decât cheltuirea lor. Era mereu partea lui preferată. Sigur, avea să se comporte elegant, spunându-le prietenilor lui că făcuseră treabă bună şi se descurcaseră de minune. Apoi urma să le ia şi ultimul bănuţ, ducându-se apoi la Hollister ca să se joace un pic cu proaspătul câştig.

Nu se făcea să dezamăgească rubricile de bârfe din ziare.

Alabaster necheză şi tropăi nervos, dar Rhys îl mângâie pe cap şi-i vorbi cu blândeţe. Când Clayton îl informase pe Rhys că grăjdarii nu călăresc caii pe care îi îngrijesc decât dacă trebuie neapărat, Rhys nu avusese încotro şi acceptase situaţia. Sau aşa păruse. Dar ce şanse erau să fie în preajma unuia dintre celebrii armăsari ai lui Clayton fără să iasă la o plimbare? În plus, ceea ce Clayton nu ştia nu avea cum să-l deranjeze, nu? Rhys căzuse deja la înţelegere în acest sens cu domnul Hereford. Era, într-adevăr, un excelent şef al grajdurilor.

Nu strica nici că toţi ceilalţi grăjdari, ajutoare şi vizitii ştiau deja că Rhys era ducele de Worthington. Le-o spusese chiar el, desigur. Pariul nu prevedea că nu avea voie s-o facă. Singurele persoane care nu trebuiau să îşi dea seama că nu era cu adevărat grăjdar erau invitaţii la petrecere, în special tinerele domnişoare. Chestiunea putea fi evitată foarte simplu. Stătuse toată ziua pe lângă grajduri şi nici una dintre tinerele invitate care sosiseră una după cealaltă, toată dimineaţa, nu pusese piciorul acolo.

Chiar era un loc sigur. Casa era plină de debutante afectate. Slabe şanse ca o tânără cocoloşită şi mereu însoţită să vină să vadă grajdurile. Se strâmbă. Cunoscuse o singură tânără capabilă de aşa ceva şi era foarte puţin probabil ca ea să se afle acolo. Până la urmă, era logodită. Urma să se mărite. Nu mai era în căutarea unui soţ, căci era viitoarea marchiză de Murdoch.

Rhys strânse din dinţi. Mereu făcea asta când se gândea la ea. Fata se descurcase bine, trebuia să recunoască. Dacă nu reuşise să devină ducesă, făcuse următoarea cea mai bună alegere, exact cum scrisese în *The Times.* Se încruntă uşor şi strâmbă din buze. I se strângea stomacul gândindu-se că fusese la un pas să o ceară pe frumoasă, dar uneltitoarea Lady Julianna Montgomery. Însă oricât de dezgustat era de Lady Julianna, şi mai dezgustat era de el însuşi. El fusese nesăbuitul care se vedea îndrăgostindu-se de puştoaică.

Dragoste? Ha! Ştia de-o viaţă că acel sentiment nu exista. Nu i-o tot spusese tatăl lui? Cu toate astea, când o

curtase pe Julianna, simţise lucruri pe care nu le mai simţise până atunci. Noroc că fusese chemat departe de Londra atunci când fusese. La naiba, fusese gata-gata să îi ceară mâna. Iar abia după accident, când deja era prea târziu, valetul îi citise din acel fatidic număr al ziarului *The Times.* John căpătase obiceiul de a-i citi zilnic ziarul. Aşa că îi citise articolul despre superba Lady Julianna Montgomery care fusese nevoită să se reorienteze spre Murdoch, după ce îl lăsase să-i scape printre degete pe ultimul duce eligibil.

Rhys fusese la un pas să vomite în acea zi. Folosise un pretext oarecare şi-i ceruse lui John să îl lase singur şi aproape că vărsase în lavoar. Îi luase câteva minute să se adune şi să îşi revină. Lady Julianna fusese o excelentă actriţă, nimic mai mult, iar propria lui dorinţă afurisită de a face, o dată în viaţă, ceea ce se cuvenea – lucru pe care, culmea, ea i-l inspirase – îl oprise din a o cere de soţie înainte de a pleca, în acea primăvară.

Iar după aceea… după aceea nu se mai putea pune problema unei cereri în căsătorie. Cel puţin până de curând. Dar iată că ea îi făcuse un favor şi se logodise cu altul. Ei bine, Murdoch nu avea decât să se spele pe cap cu actriţa. Lui Rhys avea să-i fie numai bine rămânând burlac.

— Da, milady, se auzi vocea domnului Hereford, de undeva dinspre intrarea în grajduri. Unul dintre armăsarii arabi e chiar aici. Sunt sigur că noul nostru grăjdar, domnul Worthy, o să fie bucuros să vi-l arate.

Rhys zâmbi şi perie calul încă o dată. Domnul Hereford ridicase glasul, fără doar şi poate, pentru ca şi el să audă că una dintre tinerele invitate venise în vizită. Sosise momentul primei lui reprezentaţii. Spera doar ca însoţitoarea tinerei să nu îl recunoască. Se putea preface şi el la fel de bine ca Bell şi Kendall.

Rhys îşi drese vocea, îşi îndreptă umerii şi afişă cel mai fermecător şi diavolesc zâmbet al său. Cel care cu siguranţă avea s-o zăpăcească de cap pe domniţă. Ocoli calul, ieşi din boxă şi se pregăti să o salute.

În clipa în care o văzu, simţi cum şi farmecul, şi aerul

diavolesc îi dispar de pe chip. Se apropia de el într-o rochie de călărie verde smarald, cu cizme maro din piele şi cu o cravaşă în mână. Dintre toate femeile din lume, ce mama naibii căuta acolo tocmai Lady Julianna Montgomery? Nu era nici pe departe o debutantă!

Capitolul 4

Când grăjdarul se apropie de ea cu armăsarul de căpăstru, Julianna se opri brusc. Faţa bărbatului era mascată de impresionantul cal.

— Iată-l, spuse şeful grăjdarilor. Acesta este Alabaster.

Julianna măsură minunatul animal. Crupa înaltă, linia elegantă a spatelui; picioarele minunate şi puternice, copitele spectaculoase.

— Vai, ia te uită! Nu-i aşa că e magnific?! exclamă ea, strângându-şi mâinile la piept.

— Da, răspunse un glas profund, arogant şi cumva familiar, dinspre cealaltă parte a calului. Şi nici calul nu arată prea rău.

Julianna clipi de câteva ori, apoi miji ochii. Auzise bine? Dintre toate lucrurile nepotrivite, arogante, nelalocul lor pe care le putea spune un grăjdar... Vocea individului o făcea să se înfioare. Cunoştea acea voce.

Înghiţi în sec. Măi, să fie! Ce mama naibii căuta acolo tocmai el? Trase aer în piept ca să capete încredere şi tocmai atunci Rhys Sheffield apăru dinspre cealaltă parte a calului. Făcu o plecăciune adâncă.

— Milady.

Julianna clipi iar. Ce se petrecea? De ce Dumnezeu era îmbrăcat ca un grăjdar? Înclină capul într-o parte şi-l fixă cu privirea de parcă ori el, ori ea îşi pierduse minţile. Unul dintre ei sigur o făcuse.

— Lady Julianna, acesta este Alabaster, zise şeful grăjdarilor, arătând înspre cal. Iar acesta este cel mai nou

grăjdar al nostru, domnul Worthy, continuă el, arătând înspre bărbatul de lângă cal.

Şeful grăjdarilor părea teribil de jenat. Se tot trăgea de guler, de parcă nu mai avea aer. Era limpede că ştia şi el foarte bine că ducele de lângă ei nu era nici pe departe vreun grăjdar. Oare ce se petrecea?

Julianna era pe cale să deschidă gura şi să comenteze ceva legat de ridicolul situaţiei când Rhys îi prinse privirea şi clătină din cap extrem de subtil, ca şi cum ar fi rugat-o să nu spună nimic, apoi spuse:

— Plăcerea mea, milady. Sunt cu totul şi cu totul în slujba dumneavoastră. Şi cea mai mică dorinţă a dumneavoastră îmi e poruncă.

Ceva în felul în care accentuase acele cuvinte îi tăie Juliannei respiraţia. Avea sentimentul că înţelege şi, culmea, că o încântă situaţia. Aşa că tăcu. Apoi se întoarse înspre şeful grăjdarilor şi îl scrută cu atenţie. Urma de ironie de pe chip îi dispăruse. Se uită când la unul, când la celălalt.

Văzu limpede rugămintea tăcută din privirea lui Rhys. Ochii lui de un albastru cobalt o implorau să intre în joc măcar o vreme. Ceva nu era în regulă. Ceva important. Dacă instinctele nu o înşelau, i se ivea o şansă fără egal de a-l trata pe Rhys Sheffield ca pe un servitor.

Julianna îşi încrucişă braţele la piept şi, cu ochii mijiţi, îl măsură din cap până în picioare. Al naibii să fie! Arăta la fel de bine ca ultima dată când îl văzuse. Poate chiar mai bine, cu părul negru un pic încărunţit, pe alocuri, şi cu câteva riduri noi în colţurile ochilor. Era la fel de înalt şi de bine făcut şi… Of, nu era bine!

Oare ce fel de joc juca? Nu avea încredere în el nici cât negru sub unghie. Dar curiozitatea îi era mai puternică decât sentimentul de frustrare. Avea să intre în joc. Pentru o vreme. O, da. Un zâmbet incontrolabil îi apăru pe buze. Îşi duse mâna la o ureche, prefăcându-se că nu a auzit bine.

— Cum ai spus, omule?

Privirile li se întâlniră, iar ea speră că reuşise să îi transmită atât doza de „o să te torturez”, cât şi cea de „am

de gând să mă bucur de ocazia asta”.

— Ceva despre cea mai mică dorinţă a mea?

El făcu încă o plecăciune. Iar când vorbi, timbrul profund al vocii lui o răscoli, provocându-i vechi senzaţii pe care nu voia şi le exploreze.

— Că cea mai mică dorinţă a dumneavoastră îmi e poruncă.

Când se ridică, ea îi văzu în privire acea scânteie inconfundabilă. Cumva, reuşise să facă în aşa fel încât cuvintele lui să capete o notă absolut obscenă. Era limpede că punea ceva la cale. Dar ce?

Afurisitul! Era la fel de îndrăzneţ, arogant, încrezător şi… of, era exact ca de obicei. Cum de-l găsise vreodată atrăgător? Prea bine. Era din cale-afară de atrăgător, asta era clar, dar manierele lui lăsau de dorit, unde mai pui că nu cunoscuse vreun alt bărbat mai îndrăgostit de propria persoană. Detestabilul!

I-ar fi plăcut să-l plesnească peste faţa aceea frumoasă, dar asta ar fi însemnat să îi pese, iar ei nu îi păsa câtuşi de puţin. Nu îi *mai* păsa. Avea pe altcineva. Mai bun. Poate nu un duce, dar cineva sincer şi pe care se putea baza. Cineva complet diferit de Rhys Sheffield.

Înainte ca Julianna să apuce să mai spună ceva, şeful grăjdarilor mormăi ceva despre întoarcerea la îndatoririle lui şi o luă din loc, cu pulpanele hainei fluturând. Aşa că Julianna rămase cu cel mai frumos cal pe care îl văzuse vreodată şi (la naiba!) cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Pentru prima dată după un an, trei luni, două săptămâni şi patru zile, era singură cu Rhys Sheffield.

Capitolul 5

Rhys fusese nevoit să ia o decizie rapidă. Putea fie să o ia la sănătoasa şi să piardă pariul încă din prima zi, fie să se expună şi să rişte ca Julianna să îl recunoască. Prima opţiune însemna eşec automat. Cea de-a doua i-ar fi dat

măcar ocazia să lupte, iar el fusese dintotdeauna un adept şi un admirator al şansei de a lupta.

Nutrise un grăunte de speranţă că Julianna nu-l va recunoaşte, la cum era îmbrăcat, dar totul se năruise când făcuse acea glumă despre cum arată. La naiba! Nu se putuse abţine. Ea îi ridicase mingea la fileu. Şi apoi înţepenise. Deci îşi amintea vocea lui. Interesant. Sau ar fi fost interesant dacă i-ar mai fi păsat de ea câtuşi de puţin. Şi era interesată de cei doi cai arabi. Şi asta era interesant, dar din cu totul alte motive. Domniţa chiar se pricepea la cai.

O privi de jos în sus, de la vârful cizmelor maro, din piele, pentru călărie, până la pălăria din catifea verde care îi scotea în evidenţă minunaţii ochi de un verde-deschis. Acei ochi în care se pierduse cândva. În care îşi văzuse cândva viitorul.

Anul care trecuse de când o văzuse ultima dată n-o făcuse mai puţin frumoasă. Era superbă, în continuare. Nasul obraznic, buzele roz, genele lungi. Era înaltă, mlădioasă şi blondă. O operă de artă. O operă de artă cu inimă de cămătar. Îl durea fizic să o revadă. Se simţea de parcă încasase un pumn în plex. Trăsese aer în piept şi afişase cel mai fermecător zâmbet de care era capabil. Nu avea rost să fie altfel decât fermecător. Era renumit pentru asta. Dacă s-ar fi comportat altfel, ar fi părut că îi pasă, Doamne fereşte!

Probabil îl ura. Şi avea şi motive. Sentimentul era reciproc. Dar nu avea de ce să nu se poarte cordial cu ea. Mai ales că ea avea, evident, un avantaj asupra lui. Deţinea cheia câştigării sau pierderii pariului. Şi nu îşi permitea să piardă.

Când i se adresă, vocea ei era scăzută. Nu ca o şoaptă, dar suficient de joasă ca nimeni altcineva să nu o audă, în afară de el.

— A trecut ceva timp, Rhys, dar puteam să jur că ultima dată când ne-am văzut erai duce, zise ea, ridicând sfidător bărbia.

— Iar eu puteam să jur, la rândul meu, că ultima dată

când ne-am văzut erai cu totul altcineva. Sau cel puţin, aşa păreai.

— Ce vrea să-nsemne asta? întrebă ea, iar ochii îi aruncau săgeţi de furie.

Îşi dădu seama imediat că făcuse o greşeală. La naiba! În acel schimb de replici trebuia să se controleze, să fie nonşalant şi lipsit de emoţie.

— A, nimic.

— Deci acum eşti grăjdar? continuă ea, clipind frumos înspre el.

El se abţinu cu greu să nu-i dea replica „Da, iar tu eşti în continuare lipsită de loialitate?” Aşa că se mulţumi să răspundă sec:

— Da, temporar.

— Îmi spui, te rog, ce fel de joc joci? îi întrebă, ridicând din sprânceană.

— La timpul potrivit, milady. Mai întâi, dacă nu te deranjează, te conduc afară, ca să putem vorbi.

Ea îi aruncă o privire ezitantă, apoi se uită la cal.

— Ei bine, mi-ar plăcea să fac o plimbare cu Alabaster.

— Normal că ţi-ar plăcea, îi zâmbi el. Te rog să mă scuzi, trebuie să-l pregătesc.

Rhys duse calul înapoi în boxă. Îi luă câteva minute să îi pună şaua şi tot harnaşamentul. Nu avusese nevoie de instrucţiunile domnului Hereford în această privinţă. O fi el duce, dar nu era vreun novice când era vorba de înşeuat şi îngrijit caii. Nu ştia să perie hainele, ca un valet, sau din ce vas să servească un anumit fel de mâncare, ca un lacheu, dar, la naiba, la grajduri chiar se descurca. În copilărie, grajdul de pe proprietatea de la ţară a tatălui său era refugiul lui preferat şi rămăsese locul lui preferat din tot conacul Worthington.

În timp ce strângea şaua lui Alabaster, Rhys se trezi distras de gândul la Julianna. Ce mama naibii căuta ea acolo? Şi de ce naiba Clayton nu considerase că ar fi util să îl anunţe? Nu era doar o scăpare din partea lui. Avea să-i spună câteva cu prima ocazie.

Rhys fixă bine şaua pentru doamne şi aduse calul înapoi lângă Julianna.

— Unde e mama ta? întrebă el, tărăgănând cuvintele şi încercând să pară cât mai indiferent.

— Se odihneşte cu Mary. M-am furişat afară.

— Mi se pare corect.

Nu trebuia s-o condamne pentru asta. Unul dintre lucrurile care îi plăcuseră la ea pe când o curta era că nu era genul de fată căreia să-i fie jenă să se furişeze şi să facă lucruri care îi plăceau mai mult decât valsul şi ceaiul. Nu că făcuseră vreodată ceva indecent împreună. În fine, poate o dată, atunci, la el în birou, dar se terminase repede şi amândoi rămăseseră complet îmbrăcaţi. Aproape complet.

Rhys ocoli calul ca să o ajute pe Julianna să încalece. Se aplecă şi îşi împreună degetele, formând un fel de scăriţă. Fără fandoseli, ea îşi aşeză piciorul în mâinile lui şi, dintr-o mişcare fluidă şi rapidă, se ridică în şa. Fusese dintotdeauna o călăreaţă foarte bună, se văzu nevoit să recunoască. Fusese un alt lucru care îi plăcuse la ea în perioada în care o curtase.

În timp ce o ajută să încalece, îl izbi aroma parfumului ei. Amintirea pe care i-o provoca mirosul de liliac îl făcu să-şi încleştеze fălcile. Înainte, îl excita. Acum îl înfuria.

Câteva minute mai târziu se urcă şi el în şaua unui alt cal, nu la fel de impresionant, din grajdul lui Clayton. Îi făcu semn Juliannei să iasă prima şi o urmări cu privirea din spate. O femeie fără pereche călare pe un cal fără pereche. Stătea perfect dreaptă în şa. Până şi el se vedea nevoit să recunoască faptul că ea şi Alabaster formau o pereche desăvârşită. În acelaşi timp, Rhys se străduia să găsească pentru ea o explicaţie pentru faptul că se prefăcea că e grăjdar. Intenţiona, desigur, să-i ofere bani. Să îi cumpere tăcerea. Dar o cunoştea suficient de bine ca să ştie că urma să-i pună întrebări şi trebuia să aibă nişte răspunsuri credibile.

— Vrei să mergem până la liziera pădurii şi înapoi? întrebă el după ce trecură de gardul care împrejmuia

grajdurile.

Cu cât se aflau mai departe de grajduri, cu atât creşteau şansele să nu-i audă cineva. Ştia bine că ea n-ar trebui să fie singură cu el, fără o însoţitoare, dar el nu era un duce care curta o tânără, ci un grăjdar care însoţea un oaspete la o plimbare călare. Situaţia era mult mai acceptabilă.

Ea îi aruncă o privire peste umăr. Era clar că nu avea încredere în el.

— Tot traseul e vizibil dinspre grajduri, o asigură el.

— Foarte bine. Ne vedem acolo.

Ea se aplecă, atinse calul cu tocul cizmei, iar superbul pursânge arab o luă la galop. Rhys îşi dădu seama că tocmai fusese provocat la întrecere când ea deja pornise. Dădu şi el pinteni calului şi porni după ea. Pe lângă faptul că era o călăreaţă foarte bună, era şi competitivă din fire. Îşi amintea asta. Era o trăsătură pe care o adorase la ea. Unii spuneau că el, unul, era atât de competitiv că era un defect, iar a fi cu Julianna nu-l plictisise niciodată aşa cum îl plictisea timpul petrecut în compania altor femei.

Fie că jucau cărţi, aruncau pietre în iazurile din Hyde Park sau se luau la întrecere călare, Julianna îi ţinuse mereu piept şi nu se folosise niciodată de faptul că e femeie ca să primească un avantaj în întrecerile lor. O dată sau de două ori chiar reuşise să îl învingă, iar acele momente fuseseră senzaţionale. O femeie care nu renunţa şi nu se dădea bătută, o femeie la fel de competitivă ca el şi care nu încerca să piardă doar ca să îi satisfacă orgoliul masculin. Nu mai cunoscuse alta ca ea. Sau asta credea înainte să îşi dea seama că pe ea n-o interesa decât titlul lui. Probabil jucase teatru de la bun început. Oare juca şi acum? Nu mai avea de ce.

În timp ce gonea în urma ei înspre liziera pădurii, nu putu să nu-i admire forma. Călărea cu încredere şi mânuia frâiele cu măiestrie. Stilul ei vădea ani de experienţă în materie de cai. Caii erau subiectul lor favorit de conversaţie în perioada în care o curta.

La naiba! De ce se tot gândea la acea perioadă? Era

istorie. Faptul era consumat. Nu mai însemna nimic pentru el şi de-acum ştia că nu însemnase niciodată nimic pentru ea. Prin urmare, de ce brusc îi veneau în minte toate acele amintiri?

Mare minune dacă nu avea să-l întreacă şi să ajungă prima la pădure. Chiar dacă reuşise să recupereze o bună parte din distanţa dintre ei, calul ei era mult mai rapid. Desigur, un călăreţ mai puţin experimentat ar fi pierdut în faţa lui Rhys chiar şi cu un armăsar ca Alabaster. Se văzu nevoit să recunoască faptul că Julianna îşi merita victoria.

— Am câştigat! anunţă ea, încetinind şi trecând de la galop la trap de-a lungul gardului din dreptul lizierei.

— Ce-ai câştigat?

Diavolul îl mânase să spună asta. Din când în când, diavolul îl mâna să spună lucruri.

— Întrecerea, răspunse ea cu un aer îngâmfat.

— A, era o întrecere? întrebă el cu cel mai nonşalant ton posibil.

— Nu te preface că nu ştiai, zise ea cu un zâmbet viclean pe care şi-l amintea şi care îl făcea să vrea să se uite în altă parte.

— Bine, bine, ai câştigat. Ce trebuie să-ţi cedez?

Era diavolul, din nou. Afurisitul! Calul Juliannei se opri, iar ea descălecă ajutându-se de stinghiile de lemn ale gardului. Luă calul de căpăstru şi îl plimbă la pas, mângâindu-l pe crupă şi vorbindu-i cu blândeţe. Rhys descălecă şi el, şi nu după multă vreme ambii cai erau legaţi de gard. Atunci se întoarse cu faţa la Julianna.

În ochii ei verzi se citea un amestec de amuzament şi, probabil, mândrie.

— Pentru că ai pierdut, preţul cred că trebuie să fie să-mi spui de ce ai decis să te-apuci de o nouă profesie.

Câteva şuviţe din pletele negre îi veneau peste ochi şi peste faţă, iar Rhys le înlătură cu un gest scurt. Avea două variante: să o mintă sau să îi spună adevărul. Julianna era inteligentă şi abilă. Ar fi fost o pierdere de vreme să încerce să o mintă şi să îi îndruge cine ştie ce poveste ridicolă despre motivele pentru care se dădea drept grăjdar. Nu.

Cel mai eficient mod de a o determina să îl ajute era să-i arate ce avea ea de câştigat.

— Am nevoie să păstrezi secretul, îi spuse el.

Poftim! I-o ridicase la fileu ca să îi vadă reacţia. Ea se încruntă.

— E un secret că te dai drept grăjdar?

— Nu pentru toată lumea. Ceilalţi angajaţi de la grajduri, inclusiv şeful lor, ştiu adevărul.

— Dar vizitiii? întrebă ea, neputând să nu zâmbească.

— Toţi servitorii ştiu, o lămuri el, punându-şi mâinile în şold.

Ea îşi încrucişă braţele la piept şi-l privi neîncrezătoare.

— Nu pot să-mi imaginez că lordul Clayton nu ştie.

— Bineînţeles că ştie, răspunse Rhys înclinând uşor capul într-o parte.

— Bun, şi-atunci cine nu ştie? De cine vrei să îţi ascunzi identitatea?

Îi zâmbi frumos şi clipi des din genele negre.

— De oaspeţi, o informă Rhys.

— De oaspeţi?! făcu ea, ridicând din sprâncene cu un aer sceptic. De ce de oaspeţi?

El pufni.

— E complicat şi nu are importanţă. Să spunem doar că dacă intri în joc şi nu spui nimănui cine sunt, o să fac să merite efortul.

— Să merite efortul? întrebă ea, mijind ochii şi făcând un pas spre el. Trebuie să recunosc că sunt nerăbdătoare să aflu cum crezi tu că poţi face să merite efortul.

El se rezemă de trunchiul unui copac, străduindu-se să pară cât mai relaxat şi nepăsător.

— Oferindu-ţi bani, desigur.

Ea începu să râdă în hohote.

— Vrei să-mi cumperi tăcerea?

— Mă refuzi? întrebă el, ridicând un umăr.

— Nu ştiu, spuse ea, jucându-se cu cravaşa. Mai întâi vreau să ştiu de ce te dai drept grăjdar, mai ales că toţi cei de la grajduri ştiu cine eşti. Şi pe ei i-ai plătit?

Rhys nu putu să nu zâmbească.

— Nu. Ei ţin secretul ca favoare pentru angajatorul lor, Clayton.

Se desprinse de copac şi rânji la ea.

— Prea bine. Spune-mi acum de ce vrei ca oaspeţii să te creadă grăjdar? întrebă ea pe un ton dulce, jucându-se în continuare cu cravaşa în mâinile înmănuşate.

Rhys începu să umble de colo-colo. Avea ea un fel anume de a face ca situaţia să pară chiar mai ridicolă decât era.

— Are vreo importanţă? făcu el. Chiar contează?

Julianna ridică din umeri.

— Poate că da, poate că nu, dar din moment ce îmi ceri ajutorul, consider că am dreptul să ştiu.

— Cât vrei?

Tonul îi era mult mai aspru decât intenţionase. Ea ridică din sprânceană.

— Cât eşti dispus să oferi?

— Nu face pe fandosită cu mine, Julianna. Nu te prinde. Câţi bani vrei în schimbul tăcerii tale? Ca să te prefaci că nu mă cunoşti? Să te comporţi ca şi cum pentru toată lumea aş fi doar domnul Worthy, un grăjdar oarecare?

Ea se apropie din nou de Alabaster şi-l mângâie pe grumaz.

— Tu chiar iei povestea asta în serios, aşa-i?

— Bineînţeles! exclamă el, gesticulând larg.

La naiba! O lăsa să-l enerveze. Trebuia să respire adânc şi să se calmeze. Ea se întoarse şi-l privi cu ochi mari.

— Chiar crezi că mă poţi *plăti* ca să păstrez secretul?

— Dacă nu vrei bani, preferi altceva? întrebă el cu mâinile în şolduri.

Începea să-şi piardă răbdarea. Un zâmbet viclean înflori pe buzele Juliannei.

— O, da! Chiar prefer altceva.

Capitolul 6

În seara aceea, la cină, Julianna stătea între mama şi sora ei şi nu se putea gândi la altceva decât la conversaţia pe care o purtase în acea zi cu Worthington, la liziera pădurii. Dacă cineva i-ar fi spus, cu o săptămână în urmă, că va avea cea mai neobişnuită discuţie, şi tocmai cu Rhys Sheffield, nu ar fi crezut.

Şi iat-o plimbând în farfurie bucata de friptură de gâscă, complet lipsită de poftă de mâncare şi incapabilă să se gândească la altceva decât la ce naiba căuta Worthington la grajduri, făcând pe grăjdarul. Şi mai avusese şi îndrăzneala să-i ofere bani! *Aproape* că-i venea iar să râdă. De parcă de bani avea nevoie de la el. În niciun caz. Nu avea nevoie de bani. Nu-i lipsea nimic. Tatăl ei era bogat, iar ea urma să se mărite cu unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din lumea bună. Nu. Nu. Nu *bani* voia de la Rhys Sheffield. Voia… răzbunare.

Evident că nu i-o spusese în faţă. Doar nu era lipsită de minte, îi spusese că va păstra secretul dacă îi va spune exact de ce se dădea drept grăjdar. Şi îi transmisese foarte clar că nu avea să se mulţumească decât cu adevărul adevărat. Avea completă încredere în capacitatea ei de a-şi da seama dacă o minţea sau nu. Iar asta din două motive. În primul rând, se pricepuse dintotdeauna să citească oamenii. În al doilea rând, individul nu era un mincinos prea priceput.

Cererea ei nu îl încântase. Îi oferise o sumă exorbitantă în schimbul tăcerii. Dar tocmai acea sumă o convinsese că era disperat să păstreze secretul, lucru care nu făcea decât să o ambiţioneze să afle despre ce era vorba.

Pentru ea, banii nu însemnau mare lucru. Răzbunarea, în schimb, însemna totul. Răzbunarea pe bărbatul care îi frânsese inima era nepreţuită. Dacă putea să afle de ce

făcea pe servitorul, i-ar fi putut dejuca planurile şi asta ar fi fost răzbunarea ei mult aşteptată.

Julianna privi absentă portretul lui Lady Clayton, expus chiar deasupra şemineului din încăpere. Mintea îi fugi cu multe luni în urmă, la momentul când îl văzuse ultima dată pe Rhys.

*

Era o seară de mai neobişnuit de rece când se furişase de la balul familiei Cranberry ca să se întâlnească pe terasă cu Rhys. Era îmbrăcată într-o rochie violet, cu talie înaltă, cu flori brodate de-a lungul mânecilor. Mai devreme, în timp ce dansau, Rhys îi ceruse să se întâlnească în acel loc, iar timpul trecuse îngrozitor de greu în ora în care fusese nevoită să aştepte.

Ieşise pe terasă, în aerul răcoros, atât de nerăbdătoare că abia mai respira. Rhys o aştepta lângă balustradă. Ţinea o mână în buzunar. Purta o ţinută de seară neagră, absolut impecabilă, şi lavalieră albă ca zăpada. Îşi pieptănase părul negru peste cap, iar ochii lui de un albastru-închis sclipeau în bătaia lunii. Arăta atât de bine că îi venea să i se arunce în braţe.

În schimb, se forţase să încetinească şi să se apropie de el cu toată graţia posibilă. Din fericire, erau singuri.

— Rhys, spusese când el îi luase mâinile într-ale lui şi o trăsese aproape.

— Julianna, rostise el, punându-i posesiv o mână pe şold.

Începuseră să-şi spună pe numele de botez din seara în care ea se furişase în biroul lui, în timpul unei petreceri, iar el o găsise acolo. Atunci chiar i se aruncase în braţe, iar Rhys fusese cel care întrerupsese totul înainte să se ajungă prea departe.

— Mă bucur că am ocazia să te văd înainte să plec, spusese el.

— Să pleci?

Unde pleca? Şi de ce?

— Da. Din păcate, trebuie să mă duc mâine la reşedinţa de la ţară ca să… o vizitez pe mama, spusese el, luându-şi mâna de pe şoldul ei.

— Înţeleg…

Era dezamăgită că pleca, dar cu siguranţă nu avea să stea mult.

— Îţi promit că mă întorc cât de repede posibil, spusese el, iar privirea îi era sinceră.

Ea deschisese săculeţul din satin şi scosese o batistă pe care pusese câteva picături din parfumul cu miros de liliac pe care fi folosea.

— Ia asta. Ca să-ţi amintească de mine.

El luase batista şi o strânsese în palmă, apoi o mirosise şi o băgase în buzunarul de la haină.

— Julianna, dulce Julianna, cum aş putea să te uit?

*

Fuseseră ultimele cuvinte pe care i le adresase. O atinsese uşor pe obraz şi o privise îndelung, ca şi cum ar fi vrut să îşi întipărească în memorie fiecare trăsătură. Apoi plecase, lăsând-o singură pe terasă.

Nici nu bănuise că nu avea de gând să se întoarcă. O lăsase să creadă în el, ca o năroadă, ba luase cu el şi batista, de parcă ar fi avut vreo intenţie cât de mică să o păstreze ca să îi amintească de ea. Dumnezeule, fusese un ticălos, un crai fără scrupule. Detestabil.

Trecuse o săptămână. Apoi două. Julianna făcuse tot posibilul ca în public să păstreze aparenţele, să pară veselă şi fără griji, dar pe măsură ce timpul trecea şi nu primea nici o veste de la el, îi venea tot mai greu să creadă că se va întoarce.

Într-un final, când sezonul tocmai se încheiase, iar ea şi familia plecaseră la reşedinţa de la ţară, primise o scrisoare de la Worthington. Era prost scrisă şi vagă. Conţinutul nu avea nicio legătură cu purtarea lui ultima dată când se văzuseră.

Scria nişte aiureli cum ar fi că spera că ea nu văzuse

în legătura lor mai mult decât existase de fapt. Minciuni peste minciuni. Minciuni dureroase. Dar îşi jurase să nu-şi trădeze vreodată suferinţa. Să nu-i îngăduie să vadă că a rănit-o.

De acord, poate că îl căutase pe durata următorului sezon. Poate se uitase după el la fiecare eveniment monden la care participase. Dar el nu se întorsese. De parcă ar fi dispărut. Nu îl mai văzuse defel până în acea după-amiază, la grajduri.

Da, ducele de Worthington o rănise profund, iar ea avea de gând să îi provoace o suferinţă la fel de mare.

Dacă reuşea să afle de ce Rhys se dădea drept grăjdar, dobândea un avantaj în întreaga situaţie şi îl putea folosi pentru a-şi atinge scopul. Cu siguranţă el avea de gând să continue să se prefacă grăjdar. Julianna se gândise deja la vreo cinci, şase moduri în care să-l tortureze. Ce putea fi mai bun decât o răzbunare care era şi amuzantă?

În acea după-amiază fuseseră întrerupţi de un alt grăjdar care venise călare să îi anunţe că un alt oaspete dorea să îl vadă pe Alabaster. Rhys reuşise totuşi să îi propună în şoaptă o întâlnire a doua zi, în acelaşi loc şi la aceeaşi oră, ca să îi răspundă la întrebări. Avea să afle atunci adevărul despre jocul pe care îl juca. La cum vedea Julianna lucrurile, individul nu prea avea de ales. Era nevoit să îi spună adevărul. Banii nu aveau să o convingă. Doar adevărul.

Privi în jur. Ceilalţi oaspeţi vorbeau şi râdeau, dar din cine ştie ce motiv se simţea ca şi cum ar fi fost complet singură. Oare unde era Rhys în acel moment? La grajduri? Oare dormea pe o mână de fân? Aproape că pufni la acel gând. Evident că nu petrecea noaptea acolo. Sau da? Probabil depindea de ce avea de gând. De fapt, nu-i păsa unde era el în acele clipe. Spera ca, oriunde era, să fie neliniştit şi îngrijorat din cauza ei. Revanşa era dulce.

Mary îi spuse ceva, dar nu o auzi. Făcu eforturi să încuviinţeze din cap şi să zâmbească. Se uită la toate tinerele de la masă. Toate aveau acelaşi scop. Să-şi găsească un soţ.

Nu îi scăpase din vedere că pe lista invitaţilor se aflau aproape numai tinere care debutaseră în sezonul monden ce tocmai se încheiase şi care încă nu erau logodite. Bineînţeles, iubita ei Mary era una dintre ele.

Nu îi scăpase nici faptul că lista invitaţilor lăsa mult de dorit la capitolul burlaci eligibili. Dacă la toate acestea se adăuga faptul că unul dintre cei mai faimoşi duci din ţară tăia frunză la câini pe la grajduri, făcând pe grăjdarul, concluzia Juliannei era cât se poate de clară. Nu era o petrecere obişnuită. Câtuşi de puţin.

Tot uitându-se în jur, privirea îi poposi asupra domnişoarei Frances Wharton. Julianna o cunoscuse scurt, la unul dintre evenimentele mondene ale sezonului, dar nu avuseseră ocazia să stea prea mult de vorbă. În acea seară, biata de ea părea plictisită până la lacrimi ascultându-l pe Sir Reginald Francis, care perora despre prietenia sa cu prinţul regent. Sir Reginald putea fi fatal pentru nervii cuiva. Julianna spera, spre binele domnişoarei Wharton, că Sir Reginald nu se gândea să o ceară de soţie.

Dacă făcea abstracţie de proximitatea faţă de cavaler, Julianna simţea un dram de invidie faţă de domnişoara Wharton. Probabil era eliberator să fii, pur şi simplu, o tânără normală. Ea şi Mary fuseseră crescute tocmai pentru a fi orice altceva, numai normale, nu. Din ziua în care se născuse, sau de când îşi amintea, Julianna fusese destinată măreţiei (erau cuvintele mamei ei).

Pentru o fiică de duce, măreţia însemna să se asigure că face cea mai potrivită partidă, măritându-se cu cel mai eligibil partener. Oare era rău să fie, pur şi simplu, domnişoara Wharton? Doar o fată frumoasă dintr-o familie normală? În loc să fie o fată „fără pereche” – cuvinte pe care Julianna le detesta – cu cea mai mare zestre şi cele mai utile relaţii, de la care se aştepta să facă cea mai bună căsătorie cu putinţă.

Julianna oftă. Nu avusese niciodată libertatea de a vorbi, pur şi simplu, cu un gentleman şi să decidă singură dacă îi e sau nu pe plac compania lui. Ferească sfântul! Nu, i se indicase mereu care era cel mai eligibil bărbat de faţă

şi i se spusese să îşi folosească înfăţişarea şi manierele ca să-l atragă. Toată viaţa nu i se spusese decât ce frumoasă este. Toată lumea credea că nu vrea să vorbească decât despre ce partidă va reuşi să facă odată ajunsă la vârsta potrivită.

Când îl cunoscuse pe Rhys, da, era cel mai eligibil burlac de faţă. Avea putere, un titlu important şi era extrem de chipeş. Dar cel mai important lucru fusese că Juliannei realmente îi făcea plăcere compania lui. Pentru o perioadă scurtă şi extrem de frumoasă chiar crezuse că, pe lângă faptul că îşi făcea datoria faţă de familia ei, îşi găsise şi dragostea. Tocmai din acest motiv trădarea duruse atât de tare. Fusese nesăbuită şi se îndrăgostise de el, în vreme ce el doar se jucase cu sentimentele ei. Probabil practica acelaşi joc sezon după sezon, cu toate debutantele. Individul era crud, pur şi simplu.

Julianna renunţă să mai plimbe bucata de friptură de colo-colo prin farfurie şi lăsă jos cuţitul şi furculiţa. Nu se mai simţea în stare să se prefacă flămândă. Lipsa poftei de mâncare nu avea de-a face cu ceilalţi meseni, ci cu faptul că a doua zi urma să aibă din nou o confruntare cu Worthington şi era ferm decisă să iasă învingătoare. Surâse cu amabilitate în timp ce-i permise lacheului să îi ia farfuria încă plină şi chiar îi aruncă o privire.

Ia stai aşa! Nu cumva era contele Kendall îmbrăcat în lacheu?

Capitolul 7

Oare avea să vină? Rhys trase un şut cu vârful cizmei într-o grămăjoară de pământ de lângă gard şi continuă să umble de colo-colo. Dacă într-adevăr urma să vină, cu siguranţă nu se grăbea deloc. Ar fi trebuit să ştie că nu se poate încrede în Julianna Montgomery. Cine ştie, poate chiar în acele momente era în casă şi le regala pe celelalte femei cu scandaloasa informaţie că ducele de Worthington

era la grajduri, dându-se drept grăjdar.

După o noapte agitată, Rhys avusese de dimineaţă o discuţie cu Clayton, în bibliotecă. De altfel, toţi cei patru prieteni se întâlniseră acolo ca să schimbe impresii despre prima lor zi ca servitori. Clayton pretinsese că nu ştiuse până în ultima clipă că ducesa de Montlake şi fiica sa, Mary, o vor aduce şi pe Julianna. Rhys nu fusese tocmai convins.

Continuă să umble încoace şi-ncolo şi îşi plesni mănuşile de picior atât de tare, încât, cel mai probabil, avea să rămână cu un semn.

La naiba! Dacă nu venea, nu mai avea încotro. Trebuia să le spună prietenilor lui că a pierdut pariul din pricina unei proaste sincronizări şi a unei nefericite apariţii de ultim moment pe lista invitaţilor.

Brusc, îi atrase atenţia zgomotul făcut de un cal apropiindu-se în galop. Se întoarse şi o văzu pe Julianna venind călare spre el. Obrajii îi erau îmbujoraţi, iar pe buze îi flutura un zâmbet strălucitor. Cu mănuşile încă în mână, îşi încrucişă braţele la piept urmărind-o cu privirea. Fără doar şi poate era nerăbdătoare să-l anunţe că deja dăduse alarma printre ceilalţi musafiri. Se opri lângă el, descălecă rapid şi fără efort şi-i aruncă frâiele calului.

— Doar eşti grăjdar, nu? îl întrebă şi-i aruncă un zâmbet nevinovat când el o privi cu o expresie mirată.

Rhys luă căpăstrul şi legă calul lângă al lui, apoi îşi încrucişă iar braţele la piept şi o fixă cu privirea.

— Aşadar?

— Aşadar, ce?

Îl privea în ochi, netulburată. Spre deosebire de ziua precedentă, purta o ţinută de călărie de nuanţa safirului şi nu făcea eforturi să îşi ascundă încântarea de pe chip.

— Credeam că am venit ca să-mi spui ce hotărâre ai luat.

— În legătură cu ce?

Ea strânse buzele.

— Ei, haide! Eşti mai în vârstă ca mine, dar nu eşti chiar atât de în vârstă. Mi-ai spus ieri că trebuie să hotărăşti dacă îmi spui sau nu adevărul.

— Întâi şi-ntâi, ai dreptate, nu sunt chiar atât de în vârstă. În al doilea rând, nu prea am de ales, sunt nevoit să-ţi spun adevărul. Ziceai că nu vrei bani. Te-ai răzgândit cumva?

Părea imposibil ca zâmbetul ei să fie şi mai larg, dar iată că se putea.

— Nu. Nu m-am răzgândit. Nu vreau bani. Vreau să-mi spui de ce umbli pe la grajdurile lui Clayton dându-te drept grăjdar.

— Mama naibii! Chiar nu există o sumă care să-ţi convină? mormăi el.

— Nu. Nu mă poţi cumpăra, Rhys.

Îi vorbea pe un ton ferm şi părea mai mult decât hotărâtă, iar Rhys înjură în barbă.

— Bine. Dacă îţi spun, trebuie să îmi promiţi… de fapt, să juri să nu spui nici unui alt oaspete. Nici mamei şi surorii tale.

— Promit, zise ea cu un zâmbet absolut încântat.

— Prea bine.

La naiba! Nu avea deplină încredere în ea, dar nu avea de ales. Mai făcu câţiva paşi, apoi reveni în faţa ei.

— Adevărul e că am pus un pariu cu prietenii.

Ea ridică din sprânceană.

— Serios? întrebă, clătinând apoi din cap. Trebuia să-mi fi dat seama.

— Acum e prea târziu să mai ceri bani, făcu el, privind-o cu o expresie plină de sarcasm.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Cu cine-ai pus pariul?

— Cu Clayton, Kendall şi Bellingham.

— Cu Kendall, zău? surâse ea.

Rhys îşi scărpină confuz ceafa.

— Păi cam a fost ideea lui Kendall, recunoscu el.

Privirea Juliannei strălucea.

— De-asta se învârtea pe lângă masă aseară la cină dându-se drept lacheu?

Rhys făcu ochii mari.

— L-ai văzut?!

— Normal. Nu sunt oarbă. Dar ce vreau să ştiu e ce Dumnezeu puneţi voi doi la cale.

Rhys clătină din cap şi-i aruncă o privire iscoditoare.

— Ai spus ceva? Sau ai povestit cuiva?

Julianna îşi încrucişă braţele la piept.

— Bineînţeles că nu. Mă interesează mult mai mult să aflu de ce voi doi vă daţi drept servitori.

— Noi trei, mai precis, o corectă Rhys oftând.

Era mai simplu să-i spună totul, să îi dezvăluie întregul plan. Deja ştia prea multe.

— E şi Bellingham implicat?

— Da. E valetul personal al lordului Copperpot.

Ea îşi dădu iar ochii peste cap.

— Bineînţeles că e. Bun, zi mai departe. Zi-mi de ce vă daţi toţi trei drept servitori.

Rhys îşi dădu părul de pe frunte.

— Dacă vrei neapărat să ştii, am pariat cu toţii pe o sumă interesantă că niciunul dintre ceilalţi nu va putea trece drept servitor pe durata petrecerii.

— Pentru două săptămâni? se miră ea. E chiar un scop foarte ambiţios.

— Tot ce se poate.

— Şi trebuie să nu vă recunoască nimeni, nu?

— Da, e o parte a pariului.

— Şi care e cealaltă parte?

Îl privea cu atenţie, ca şi cum îi venea greu să creadă că îi spunea adevărul.

— Trebuie să fim convingători şi chiar să îndeplinim îndatoririle unor servitori. Invitaţii nu trebuie să afle cine suntem cu adevărat.

Ea îşi strânse uşor buzele.

— Dar încă nu ai pierdut, cu toate că eu ştiu?

— Corect. Ne aşteptam ca cel puţin o persoană sau două să ne recunoască, iar planul era să le cerem acelor persoane să ne facă jocul.

Julianna părea de-a dreptul încântată.

— Eu sunt prima?

— Din câte ştiu, da. Şi sper că şi ultima, mormăi el.

— Ei, haide, Rhys! Doar nu aţi crezut că o să puteţi trece cu toţii drept servitori şi că nimeni nu vă va recunoaşte.

Cum el nu-i răspunse, făcu o scurtă pauză şi căzu pe gânduri, apoi continuă:

— Lasă-mă să ghicesc: ideea asta v-a venit la o băută.

Expresia lui nemulţumită îi transmise că cel mai probabil avea dreptate, aşa că începu să râdă.

— Aşa a fost, nu? Eraţi beţi şi v-a venit ideea asta. Dar cum aţi reuşit să îi convingeţi pe Clayton şi pe doamna lui?

Rhys se ciupi uşor de nas. Îi bubuia capul. Cum reuşise să ajungă în situaţia asta?

— Clayton era de faţă. Cum de-a convins-o pe Theodora, nu am nici cea mai vagă idee, şi mi-e foarte bine aşa.

— Şi sunteţi implicaţi cu toţii? întrebă ea.

— Clayton e implicat, dar, desigur, el nu se dă drept servitor. Aveam nevoie să ne fie cineva gazdă.

Julianna clătină din cap.

— Cum de v-a dat prin cap că ar putea să meargă? Kendall era proţăpit în sala de mese în văzul tuturor.

Rhys înclină uşor capul într-o parte.

— L-a mai recunoscut cineva?

— Din ce-am observat, nu. M-am tot uitat în jur, aşteptându-mă ca şi alţii să îşi dea seama cine era, dar nimeni nu şi-a dat.

— Da, asta a fost şi argumentul lui Bellingham. Cei care sunt serviţi nu prea au ochi pentru servitori.

Julianna păru să se gândească la spusele lui.

— Eu te-am văzut imediat, spuse într-un sfârşit.

Oare imaginaţia îi juca feste sau vocea ei devenise mai blândă?

— Sunt uşor de remarcat, îi răspunse rânjind.

— Şi arogant, ca de obicei, din ce văd.

— Prefer să spun încrezător. Şi vorbeam serios, unul dintre motivele pentru care Clayton m-a trimis la grajduri a fost să nu fiu atât de uşor de remarcat.

— Lasă-mă să ghicesc, celălalt motiv a fost faptul că

era convins că n-ai putea îndeplini îndatoririle unui lacheu competent sau ale unui valet personal cât de cât decent, zise ea cu un surâs răutăcios.

Rhys miji ochii. Cu toate defectele ei, era abilă, nimic de zis. Ghicise mare parte din planul lor, cu tot cu detalii. Nu putea decât să spere că era demnă de încredere.

Cel puţin în situaţia de faţă. Pentru că nu avea de ales, trebuia să aibă încredere că se va ţine de cuvânt.

Ea îşi atinse uşor obrazul cu vârful cravaşei.

— Acum înţeleg de ce lista invitaţilor arată cum arată. E formată în special din debutante şi mamele lor. Presupun că au fost alese în aşa fel încât majoritatea să nu vă cunoască pe niciunul dintre voi.

— Întocmai.

— Cred că sunteţi nebuni cu toţii, zise ea, întorcându-se pe călcâie şi îndreptându-se spre cal. Şi mai cred că nu există nicio şansă să nu fiţi deconspiraţi.

Rhys expiră zgomotos.

— Fie pe-aşa. Ţi-am spus adevărul. Promiţi să ne păstrezi secretul?

— Am promis deja, răspunse Julianna, folosindu-se de gard ca să încalece.

Rhys scoase un suspin de uşurare.

— Mulţumesc.

Îşi lăsă uşor bărbia în piept. Scăpase ieftin. Ea promisese că va păstra secretul, iar el îşi putea păstra câştigul. Să îndrăznească oare să spere că exista în ea totuşi o fărâmă de decenţă?

Julianna strânse frâiele şi întoarse calul cu faţa spre el.

— Am promis să ţin secretul, zise ea. Dar n-am promis să nu savurez fiecare clipă în care te dai drept servitor. Inclusiv momentele în care o să-ţi dau chiar eu ordine.

Capitolul 8

Nici nu începuse bine şi deja se distra de minune. După ce Rhys o însoţise înapoi la grajduri, ea începuse deja să-l copleşească cu solicitări.

— Violet are nevoie de o baie cu buretele, îl informă, arătând înspre iubita sa iapă pe care o adusese cu ea.

— Cum doriţi, milady, răspunsese Rhys, cu o plecăciune.

Se întorsese după câteva minute aducând două găleţi cu apă. Pe una o puse în dreptul calului, ca să se adape, iar în cealaltă înmuie un burete şi începu să spele animalul, în timp ce îi vorbea încet, pe un ton liniştitor.

Julianna se trezi dorindu-şi să ştie ce anume îi spunea Rhys iepei. Părea ceva mai drăguţ şi mai blând decât orice îi spusese *ei* de când se revăzuseră, cu o zi în urmă. La sfârşit o ţesălă pe Violet, pieptănându-i şi frumoasa coamă neagră. Ce era al lui era al lui, ştia să se poarte cu caii.

Când termină, se trase într-o parte, făcu o plecăciune şi întrebă:

— Ce părere aveţi, milady?

Julianna tocmai regreta că nu era cal, dar nu avea de gând să spună asta cu voce tare. În schimb, ridică bărbia cu un aer sfidător.

— Acum trebuie făcut curat în boxa lui Violet.

El ridică o sprânceană, apoi privi fânul din boxă.

— Mi se pare curat, milady. L-am curăţat de dimineaţă.

Ea pufni, îndoindu-se teribil că Rhys chiar ştia să cureţe un staul. Avea de gând să-l provoace ca să îi demonstreze că într-adevăr se pricepea.

— Aşa o fi, dar îl vreau curăţat din nou, te rog.

Făcu tot posibilul să aibă un ton cât mai imperativ. Apoi urmări de la câţiva paşi distanţă cum Rhys împinge până la boxa lui Violet o roabă, cum ia o furcă apărută cine ştie de unde şi se apucă de treabă cu un entuziasm pe care ea îl găsi cel puţin surprinzător.

După câteva minute, pe frunte începură să-i apară broboane de sudoare, iar cămaşa i le lipi de pieptul lat,

scoţându-i în evidenţă muşchii şi abdomenul plat. Julianna simţi nevoia să-şi lărgească gulerul costumului de călărie. Era neobişnuit de cald pentru acea perioadă a anului, nu?

Rhys nu se oprea, nici nu ridica privirea. Continua să încarce roaba cu fân, iar în mai puţin de un sfert de ceas boxa era curată. Culmea, făcuse toată treaba fără să crâcnească. Apoi duse roaba cu fân în altă zonă a grajdului şi se întoarse cu una plină cu fân proaspăt pe care îl aşeză în boxa lui Violet, tot cu furca, într-un strat numai bun. Când isprăvi, propti furca în podea şi se sprijini uşor de ea.

— Vă e pe plac, milady? o întrebă pe cel mai firesc ton.

Julianna trebui să se adune înainte de a-i putea răspunde. Rămăsese cu gura căscată. Se duse spre boxă şi o cercetă de parcă ar fi fost mai-marele grăjdarilor.

— E acceptabil, îi zise.

În secret, îşi spunea că făcuse o treabă mai bună decât angajaţii grajdurilor ei. Nu avu mult timp să-i studieze rezultatele muncii, pentru că trebuia să se gândească la alte îndeletniciri pentru el. Chiar dacă o impresionase cu felul în care făcuse curat, nu era, în definitiv, vreo treabă prea complicată. Intenţiona să îşi facă un scop în sine din a-l determina să renunţe la pariu. Bănuia că mai era nevoie să îi traseze câteva îndatoriri ca să fie dispus să renunţe la pariul ce părea atât de important pentru el.

— Violet trebuie hrănită, se trezi vorbind.

— Cu plăcere, milady, răspunse el, cu o plecăciune.

— Cum ai spus? făcu ea, ducându-şi mâna căuş la ureche.

O, îi plăcea la nebunie când i se adresa cu „milady”. Şi îi plăcea la nebunie să-l pună să repete. Era convinsă că ceilalţi angajaţi de la grajduri o credeau tare de ureche, dar nici că-i păsa. Să-l vadă pe Rhys Sheffield făcându-i plecăciuni era de nepreţuit, aşa că avea de gând să savureze fiecare moment.

Fără să mai scoată o vorbă, Rhys plecă din nou cu roaba şi o aduse încărcată cu încă nişte fân şi un sac cu ovăz. Apoi se puse să umple jgheabul de furaje din dreptul

boxei lui Violet. Ce nu luase Julianna în calcul fusese că executa operaţiunile la bustul gol. Îşi dăduse jos cămaşa şi-o agăţase de un par. Aşa că era nevoită să-i vadă muşchii încordându-i-se, acoperiţi de o peliculă fină de transpiraţie. Simţi că i se usucă gura. Trupul lui Rhys părea sculptat de un artist. Imaginea pe care o avea în faţă o distrăgea complet de la gândurile şi planurile ei. Nu se mai putea concentra. Asta o irita. Şi ştia foarte bine că individul făcea asta doar de nesuferit. Detestabilul!

Prea bine. Chiar era detestabil. Dar niciodată nu spusese despre el că arăta rău. Chiar nu se prea puteau aduce obiecţii la felul în care arăta, dar prefera să moară decât să recunoască asta de faţă cu altcineva.

La vederea muşchilor şi a fizicului său lucind de transpiraţie, îşi scoase batista şi îşi tamponă fruntea. De când el îşi dăduse cămaşa jos, dispoziţia ei se schimbase complet.

— Prea mult ovăz! pufni ea.

El făcu o plecăciune.

— Prea mult fân! reluă ea.

El făcu încă o plecăciune.

— Mâna aia de fân pare murdară, continuă ea.

Rhys plecă şi se întoarse cu un alt braţ de fân imaculat. Julianna se întoarse cu spatele, prefăcându-se că studiază cu atenţie un perete, tocmai ca să nu se mai uite la muşchii lui.

— Ce urmează, milady?

Vocea lui o făcu să se întoarcă.

Ce urmează? Oare ce-ar putea urma? Ce să mai inventeze?

— Violet ar vrea un măr, domnule Worthy. Îi aduci unul, te rog? Îmbrăcat, dacă se poate.

Rânjetul lui era diavolesc de-a dreptul. Ştia bine că îi distrăsese atenţia. Îşi dădea seama după expresia lui arogantă.

— Plăcerea mea, milady, răspunse Rhys cu un zâmbet fermecător, apoi se retrase într-o încăpere adiacentă.

Reveni după câteva clipe, având pe el o cămaşă

curată şi în mână, două mere. Făcu iar o plecăciune.

— M-am gândit că poate doriţi şi dumneavoastră un măr, milady.

Ea ridică din sprânceană.

— Un măr de-al cailor?

— E doar un măr, zise el cu glas scăzut. Dar poate preferaţi să vă hrănesc eu.

Ea zâmbi răutăcios. Reuşise. Îl iritase. Bun.

— Să nu-ndrăzneşti! îi spuse în şoaptă, căci un alt grăjdar se apropia de ei.

Bărbatul îşi scoase pălăria şi rânji înspre Rhys.

— Ziua bună, domnule Worthy.

Julianna îi aruncă o privire scurtă. I se părea ei, sau cumva servitorului chiar îi făcea plăcere să-l vadă pe Worthington?

— Ziua bună, Oswald! răspunse Rhys, făcându-i cu mâna. Ce-ţi face măseaua?

Oswald îşi frecă obrazul.

— Nu mă mai supără de când am pus cataplasma de mi-ai recomandat-o.

— Neapărat să o foloseşti până la sfârşitul săptămânii, chiar dacă nu te mai doare, îl atenţionă Rhys.

— Aşa am să fac, Exce…

Oswald păru cuprins de un acces subit de tuse înainte să-şi ducă propoziţia la capăt.

— Ăăă, aşa am să fac, *domnule Worthy.*

Servitorul îşi văzu de drum, iar Julianna îşi puse mâinile în şolduri şi clătină din cap. Servitorii nu prea reuşeau să îşi amintească să îi spună „domnul Worthy”. Se întreba chiar dacă ei ştiau că ea îi cunoştea deja adevărata identitate.

— Şi pe ei îi plăteşti? întrebă după ce Oswald se făcu nevăzut.

Rhys lăsă capul într-o parte şi rânji.

— Nici poveste.

— Nu-i plăteşti mă pentru a se preface că te plac? nu se lăsă ea.

Rhys afişă o expresie comică, prefăcut jignită. Apoi

deveni serios.

— Nu. Spre deosebire de unele domnişoare, nu-i interesează banii mei mai mult decât prietenia mea.

Julianna tresări.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Nu e evident? întrebă el, cu ciudă în glas.

Ea clipi. Sigur că era evident. El credea că *ea* fusese prietenoasă cu el în trecut pentru banii lui. Dar nimic nu era mai departe de adevăr.

Detestabilul chiar avea îndrăzneala să se poarte ca şi cum *ea* greşise faţă de el?

— Ce e evident pentru mine că bărbaţii aroganţi simt nevoia să demonstreze lumii că pot cuceri femei pe care nu le vor, de fapt.

Rhys dădu să spună ceva, dar chiar atunci un alt angajat veni drept spre el.

— Domnule Worthy! Domnule Worthy! zise el, scoţându-şi pălăria şi făcând o plecăciune în faţa Juliannei. Am făcut ce mi-ai spus când am scos iapa aceea la mişcare, de dimineaţă, şi să vezi, imediat m-a ascultat. Nu mai refuză să urmeze comenzile.

— Excelent, zâmbi Rhys. Mă bucur să aud, Martin. Ţine-o tot aşa.

Băiatul plecă zâmbind cu gura până la urechi, iar Julianna îl ţintui pe Rhys cu o privire în care se amestecau surpriza şi neîncrederea.

— Ce e? făcu el.

— Nu mi-am dat seama până acum cât de plăcut poţi fi cu oamenii. Trebuie să recunosc că te descurci foarte bine cu caii şi cu bărbaţii.

El surâse larg, dezvelindu-şi dantura perfectă.

— Vai, mie, Lady Julianna! E cumva un compliment?

— Probabil, ridică ea din umeri.

— Aleg să cred că eşti sinceră, chicoti el.

Ea îşi încrucişă braţele la piept. Iată-l insinuând din nou că fusese o falsă prietenă sau, cel puţin, că în trecut fusese nesinceră în laudele pe care i le adusese. Tipic pentru Rhys să se creadă victima în eşecul relaţiei lor când

ea era, de fapt, partea vătămată şi avea toate motivele să fie rănită şi să îl antipatizeze, nu invers.

Refuza să-l lase să distorsioneze ce se petrecuse cu adevărat între ei.

Într-un sfârşit, el se rezemă de poarta boxei, cu braţele încrucişate deasupra.

— Ce mai pot face pentru dumneavoastră, milady? o întrebă.

Julianna se vedea nevoită să recunoască faptul că Rhys reuşise să abordeze situaţia cu eleganţă, în timp ce ea lătrase ordine la el toată dimineaţa. Reuşise să pară perfect calm în timp ce îi îndeplinea toate cerinţele. Dar era, la urma urmei, un aristocrat crescut în puf, nu un ajutor la grajduri. Cumva-cumva trebuia să izbucnească la un moment dat. Trebuia doar să provoace acea scânteie.

Numai că în acele momente se simţea obosită, înfierbântată şi frustrată. Avea nevoie să mănânce ceva şi să aibă răgazul să reflecteze asupra situaţiei. Plus că mama probabil o căuta deja. Julianna avea nevoie de timp ca să-şi urzească în detaliu planul. Apoi urma să se întoarcă la grajduri şi să-l facă să-şi iasă din fire. Pur şi simplu, avea nevoie de mai mult timp.

— Acum mă întorc în casă, domnule Worthy, îi zise, cu un surâs cam forţat.

— Atât de repede, milady? făcu el, cu un zâmbet cât de fals se putea.

Ea miji ochii.

— Nu-ţi face griji, mă voi întoarce.

Spera să sune ca o ameninţare, pentru că exact asta era.

— De-abia aştept, răspunse el.

Ea îşi flutură adorabil genele.

— Mă voi întoarce chiar mâine-dimineaţă. Aş vrea să ne duci, pe mine şi pe sora mea, la o plimbare călare până la lac. Făcu o pauză, iar zâmbetul îi deveni şi mai larg. Chiar la răsăritul soarelui, continuă ea.

Faţada lui fermecătoare se prăbuşi pentru o clipă, după care Rhys reuşi să afişeze un zâmbet larg. Ura

dimineţile. Ura trezirile la prima oră. I-o spusese chiar el cândva.

— Aştept cu nerăbdare, milady.

Zâmbetul îi era aproape îngeresc. Julianna spera că atâta efort de a-şi ascunde adevăratele sentimente îi provoca dureri crunte.

Câteva clipe mai târziu, Julianna se îndrepta spre casă zâmbind. Poate nu reuşise, deocamdată, să-l facă să se dea bătut, dar chiar nu îşi amintea să se mai fi distrat vreodată atât de bine. Până la momentul în care el dăduse de înţeles că ea minţise şi fusese falsă în relaţia cu el. Asta o înnebunea.

Trebuia să recunoască însă că ziua fusese plină de surprize. Rhys nu doar că nu renunţase, ba chiar dăduse dovadă de sârg în tot ce avusese de făcut. Era aproape… impresionată. Cine-ar fi crezut? Se părea că ducele de Worthington era capabil să trudească atunci când era nevoie.

Mai mult, era şi fermecător – nu doar faţă de femei, cum aflase pe pielea ei anul trecut, ci şi faţă de bărbaţi, de servitori, mai precis.

Îl salutaseră şi îi vorbiseră de parcă l-ar fi plăcut sincer, ba chiar îi ceruseră sfatul sau ajutorul. Era de neconceput.

Prea bine! Servitorii îl plăceau. Poate îi amuza faptul că se dădea drept unul de-al lor. Nu avea de gând să lase dovezile de prietenie pe care angajaţii lui Clayton i le arătau lui Rhys să şteargă lunile de tortură de care avusese ea parte, întrebându-se când se va întoarce din provincie, apoi lunile de tristeţe pe care le îndurase după ce el îi trimisese acea scrisoare odioasă.

Da. Asta era amintirea pe care trebuia să şi-o evoce data viitoare când i se părea că Rhys Sheffield poate fi agreabil. Da, putea fi cât de cât fermecător şi capabil să facă ceva treabă prin grajd, dar ea, una, nu avea de gând să accepte o înfrângere.

Plus că oricine putea rezista la o dimineaţă de muncă. Tot ce trebuia ea să facă era să se asigure că a doua zi îi va

cere lucruri mai grele. Mult mai grele.

Capitolul 9

Rhys se ridică cu dificultate pe marginea saltelei sale, o saltea destul de mică, umplută cu fân. Încerca în zadar să adoarmă în podul de deasupra grajdului. Îi bubuia capul, iar locul era absolut lipsit de orice urmă de confort, dar nu avea pe cine să dea vina pentru situaţia în care se afla. El insistase să doarmă acolo, alături de ceilalţi băieţi de la grajduri.

Kendall dormea în casă, la etajul patru, la un loc cu ceilalţi servitori. Bell, de asemenea. Măcar aveau paturi în care să-şi întindă oasele. El avea doar o saltea pusă direct pe podea. Dar Rhys nu voia să le dea satisfacţia de a le spune că ar fi putut accepta o cazare mai bună.

Salteaua cu fân era departe de confortul saltelei moi, umplute cu pene, pe care dormea de obicei, dar trebuia să se descurce. Chiar dacă mirosea a balegă de cal şi din ea ieşeau paie care îl înţepau peste tot. Numai că nu disconfortul îl ţinea treaz. Nu cel fizic, în orice caz. Nu. Era treaz pentru că nu putea să nu se gândească la Julianna.

Fusese de acord să îi păstreze secretul, dar o făcuse cu un motiv, şi trebuia să fie conştient de asta. Banii nu o interesaseră, aşa că bănuiala lui era că Julianna voia să se răzbune. Iar asta îl supăra. Nu faptul că urmărea să îl facă să renunţe şi să abandoneze pariul, ci faptul că se considera parte vătămată în ce se petrecuse între ei cu un an în urmă.

Nu era doar obsedată de titlu, ci şi complet nebună dacă într-adevăr credea că el îi greşise. Da, în fapt el renunţase la ea, dar avusese motive întemeiate. Se lăsă pe spate şi expiră încet. Nu avea sens să mai încerce, era limpede că nu va avea parte de somn în acea noapte.

Probabil mai erau doar câteva ceasuri până la răsăritul soarelui. Julianna alesese acea oră pentru plimbare ca să îl tortureze, era convins de asta.

Se strâmbă. Îşi amintea că îi spusese cândva că nu era deloc prieten cu trezirile matinale. Dar o zi începută la prima oră nu avea să-l doboare. Putea duce orice provocare îi lansa ea. Nu avea de gând să-i dea satisfacţia de a se da bătut.

Şi nu era vorba doar de ea, ci şi de prietenii lui. Prea râseseră de el că nu va suporta să muncească zi de zi ca un servitor oarecare. Îl enerva că nimeni nu părea să-l creadă bun de ceva. Cu toţii îl priveau ca pe un beţivan şi un parior care, întâmplător, avea marele noroc să poarte un titlu important. Nu asta scria mereu în ziare despre el? Nu-i făcuse dintotdeauna o plăcere secretă să le dea tuturor senzaţia că lucrurile chiar stăteau aşa? Bun, şi de ce îl deranja acum?

Partea cea mai proastă era că n-ar fi trebuit să creadă vreo clipă că Julianna chiar îl iubea. În minte îi răsunau cuvintele tatălui lui, sporindu-i durerea de cap: „Femeile nu sunt decât o distracţie. Şi asta uneori. Să nu confuzi dorinţa cu dragostea. Doar proştii fac greşeala asta. Când îţi alegi o soţie, alege-o în funcţie de familia din care provine şi de zestrea pe care o primeşte. Atât. În funcţie de dorinţă îţi alegi doar amantele”.

Rhys avea 14 ani când tatăl lui îi oferise acea perlă de înţelepciune. Urmaseră ani de discuţii asemănătoare. Tatăl lui îi dăduse sfaturi până pe patul de moarte. Rhys avea pe atunci 26 de ani. Stătea la căpătâiul bătrânului, stoic şi fără să verse o lacrimă, iar acesta îi dădea ultimele poveţe: „Fiul meu, alegerea unei soţii este cea mai importantă decizie de afaceri din viaţa ta. Ai grijă să nu dai greş”.

Iar Rhys chiar crezuse că nu greşea. Se lăsase prins în mrejele Juliannei, cu minciunile şi flirtul ei. Dar ea se dovedise capabilă să se descotorosească de el cât ai clipi. Iar el ura din răsputeri femeile care vânau bani şi titluri. Pentru el, loialitatea era cel mai important lucru. Nu avea de gând să se mulţumească cu mai puţin. Soţia lui trebuia să fie o femeie loială.

Experienţa de care avusese parte şi Kendall cu Lady Emily îl afectase profund. Kendall chiar o iubise, o ştiau toţi

prietenii lui. Bietul de el era îndrăgostit până peste urechi de tânără, iar cu trei zile înainte de nuntă ea îi scrisese să-l anunţe că primise o propunere mai bună şi că îl părăsea. Şi, pentru Dumnezeu, chiar se aşteptase ca bietul de el să înţeleagă situaţia. Kendall se alesese cu inima frântă. Dar inima lui Rhys împietrise de când cu acea întâmplare. Kendall chiar merita ceva mai bun. Iar amărâtul era acum nevoit să se dea drept lacheu ca să îşi găsească o soţie. Apela la un şiretlic sperând că va găsi o tânără sinceră. Era ridicol.

Rhys se gândea că n-ar fi rău să-i ceară avocatului să-i găsească o soţie. În felul acesta, nici el, nici ea n-ar fi nevoiţi să se prefacă unul faţă de celălalt. Să simuleze că simt ceva unul pentru celălalt.

Dar mai avea în faţă ani buni în care să se distreze. Mai avea timp până la acel pas ireversibil.

Iar acesta era un alt lucru care îl scotea din sărite când îşi amintea că fusese la un pas să-şi pună pirostriile cu Julianna. Faptul că într-adevăr se gândise să se însoare la 28 de ani. E drept că avusese parte de un an cam de speriat, dar îi făcuse faţă remarcabil. Fusese educat să creadă că vârsta de 50 de ani ar fi chiar potrivită ca să producă un moştenitor. Ducii de Worthington avuseseră, cu toţii, viaţă lungă, iar ultimii trei dintre ei avuseseră copii când trecuseră deja de vârsta mijlocie. Rhys intenţionase să meargă pe acelaşi drum. Până când o cunoscuse pe Lady Julianna, care îi luase minţile. Actriţa şi fraierul.

Toate lucrurile pe care i le dăduse de făcut deunăzi nu îl făcuseră nici pe departe să se gândească să renunţe. Culmea, se simţise, pentru prima dată, util.

Se mai foi un pic pe saltea şi se întoarse pe o parte, icnind. La naiba cu patul ăsta incomod, la naiba cu pariul şi la naiba cu Julianna care apăruse pe nepusă-masă, făcându-i victoria şi mai dificilă.

Dar chit că era ultimul lucru pe care îl făcea, nu avea de gând să-i îngăduie să-l facă să cedeze.

Capitolul 10

Lui Mary îi era teribil de frică de cai. Julianna o convinsese să o însoţească la grajduri în schimbul promisiunii unei plimbări lungi pe malul lacului, după ce luau micul dejun la picnic. Lui Mary îi plăceau la nebunie plimbările pe malul lacului. De fapt, erau preferatele ei dintre toate activităţile.

Din fericire, Rhys şi Mary nu avuseseră ocazia să se întâlnească în lunile în care el o curtase pe Julianna, pentru că Mary nu împlinise încă vârsta potrivită. Nu era ca şi cum erau deja logodiţi, pentru ca întâlnirea să fie posibilă. În schimb, mama cu siguranţă l-ar fi recunoscut pe Rhys dacă l-ar fi revăzut. Erau puţini oameni pe lume pe care mama îi ura mai mult decât pe Rhys Sheffield, aşa că Julianna avu grijă ca mama să nu ştie ce puneau la cale ea şi Mary. O lăsase să creadă că ieşeau la o plimbare matinală prin grădină. Nici prin gând nu i-ar fi dat că fiicele ei se duceau la picnic cu un grăjdar care era nimeni altcineva decât ducele de Worthington. Bine, şi dacă Julianna i-ar fi spus adevărul, mama n-ar fi crezut. Părea ridicol. Aşa că ce mama nu ştia nu avea cum s-o deranjeze. Julianna nu-şi bătea capul cu asta. Era prea ocupată să persecute un duce.

Ajunsese la concluzia că deunăzi făcuse o greşeală dându-i de făcut lucruri care chiar îi plăceau. Că doar nu fără motiv alesese să nu fie lacheu. Aşadar, era logic că dacă îi dădea de făcut lucruri mai apropiate de îndatoririle unui lacheu, cum ar fi să servească şi să fie infinit de politicos şi de ajutor, Rhys avea să se dea de ceasul morţii.

Spre marea mirare a Juliannei, când ea şi Mary ajunseră la grajduri el nu era doar treaz, ci le aştepta zâmbitor lângă un atelaj complet echipat, cu patru cai. Sigur, ea ştia că zâmbetul lui era absolut fals, dar Mary nu avea habar. Era perfect că sora ei era cu ea. Rhys avea să fie forţat să se prefacă toată dimineaţa. Să zâmbească şi să se comporte impecabil. În definitiv, Mary era una dintre

cele mai eligibile tinere pentru care se juca acel joc. Dacă ea îi afla adevărata identitate, pariul era pierdut.

— Bună ziua, domnule Worthy, spuse Julianna.

— Bună dimineaţa, milady. Sunteţi gata de excursie?

— În loc să merg cu trăsura, aş prefera să merg cu Alabaster, zise ea zâmbind larg.

Poftim! Să-l pună la treabă, cerându-i să desfacă tot ce făcuse până atunci. Avea să-i ia mult timp şi să-i provoace o infinită frustrare.

— Vai, nu! interveni Mary, clătinând îngrijorată din cap. Mi-ai promis că vom merge cu trăsura, Anna.

Biata Mary nici nu ar fi însoţit-o dacă Julianna i-ar fi spus din capul locului că voia să meargă călare.

— Prea bine, Mary. Mergem cu trăsura, acceptă Julianna, căci nu voia să-şi sperie sora.

Rhys se apropie de Mary cu un zâmbet ameţitor.

— Şi cine este această încântătoare domnişoară?

Julianna se apropie, la rândul ei.

— Mary, acesta este domnul Worthy, unul dintre grăjdarii lordului Clayton. Se ocupă de Violet, iar azi a fost de acord să ne însoţească.

Julianna era perfect conştientă că, dacă el nu s-ar fi dat drept servitor, ar fi fost cu totul nepotrivit să i-l prezinte pe el surorii ei, în loc să i-o prezinte lui pe ea.

— Îmi pare bine, spuse Rhys, luându-i lui Mary mâna şi înclinându-se.

— Mă bucur să te cunosc, domnule Worthy, răspunse Mary cu drăgălăşenie.

— Nu vă faceţi griji, Lady Mary, continuă el. Deja am pregătit trăsura perfectă pentru plimbarea la lac.

— Vai, slavă Cerului exclamă Mary, vădit uşurată. Nu mă pot imagina călare pe un cal, adăugă ea şi se cutremură.

Rhys se uită la Julianna, care ridică din umeri.

— Sora mea nu e aşa iubitoare de cai ca mine, explică ea.

— Nu vă faceţi griji, Lady Mary. Veţi fi în siguranţă şi veţi sta foarte comod în trăsură.

Rhys o ajută întâi pe Mary să urce, iar Julianna se gândi că probabil pregătise trăsura din timp ca să îi evite criticile în timp ce înhăma caii şi făcea pregătirile. Se văzu nevoită să recunoască faptul că nu era o strategie rea. Data viitoare trebuia să planifice mai bine totul.

Porniră în câteva minute. Ernest, vizitiul, ţinea frâiele, iar Rhys venea călare în spatele trăsurii. Pe drumul destul de îngust şi denivelat ce ducea către lacul din centrul uriaşei proprietăţi a lordului Clayton, Julianna se strădui să se concentreze asupra superbului peisaj din jur, dar nu se putea gândi decât la Rhys. Când urma să se dea jos din trăsură, el avea să fie acolo. Urma să-şi petreacă dimineaţa în compania lui Rhys Sheffield pentru a doua oară în tot atâtea zile. Ce nebunie i se strecurase în viaţă de era cu putinţă aşa ceva? Parcă trăia într-un vis. Nu. Nu într-un vis. Într-un afurisit de coşmar.

Bun, pe de-o parte era un coşmar, dar pe de altă parte era de parcă providenţa i-ar fi zâmbit. După toate acele luni de acuzaţii mute, Rhys era exact unde l-ar fi vrut. La mâna şi la mila ei. Şi-atunci de ce, în loc să se gândească la moduri în care să-l facă să plătească odată ajunşi la lac, îşi strângea batista în mână şi depăna în minte amintiri despre Detestabil?

*

Un sfert de ceas mai târziu, când mica trăsură opri lângă lac, Julianna făcu tot ce era omeneşte posibil să ignore fluturii pe care îi simţea în stomac când Rhys deschise portiera. Mary îi puse o mână pe braţ. Pe chip avea o expresie de îngrijorare.

— Te simţi bine, Anna?

— Da, de ce? îngăimă Julianna, cu buzele tremurându-i.

— Parcă nu eşti în apele tale în dimineaţa asta. Eşti cam palidă.

— Mă simt bine.

Julianna înghiţi în sec şi afişă un zâmbet forţat. Simţea

că va păşi în faţa plutonului de execuţie, nu în faţa bărbatului cu care aproape că se logodise cândva. Îşi îndreptă umerii şi trase aer în piept. Refuza pur şi simplu să-l lase să-i observe slăbiciunea. Avea să câştige bătălia, chit că era ultimul lucru pe care îl făcea.

— Sper că drumul n-a fost prea denivelat, zise Rhys, afişându-şi surâsul seducător din clipa în care deschise portiera.

— Chiar deloc, domnule Worthy, răspunse Mary cu un surâs dulce, îngăduindu-i să o ajute să coboare.

Bucătarul lordului Clayton îi pregătise Juliannei un coş de picnic şi, înainte de a se întoarce cu faţa spre Rhys, luă coşul şi pătura pe care o adusese cu ea. Rhys preluă obiectele şi le puse pe iarbă, lângă Mary, apoi îi oferi Juliannei braţul. Ea îşi sprijini mâna înmănuşată de braţul lui puternic şi aproape că înghiţi în sec când îi simţi muşchii încordaţi. O copleşiră iar amintirile. Una, în mod special: el peste ea, pe canapeaua din biroul lui, şoldurile lui presându-se de ale ei, buzele lui pe gâtul ei, braţele ei în jurul umerilor lui laţi, trăgându-l tot mai aproape, şi…

— Te simţi bine, Julianna? întrebă Mary din nou.

De data asta, Julianna nu se miră de întrebarea surorii ei. Îşi simţea obrajii arzând. Era convinsă că faţa ei avea toate nuanţele de roşu. Of, la naiba! De ce trebuia să aibă o memorie atât de bună şi de ce i se activa de fiecare dată când îl atingea pe Rhys Sheffield? Sau când simţea aroma apei lui de colonie, una extrem de scumpă şi de rafinată pe care, iată, o folosea şi acum, deşi făcea pe grăjdarul. Sau poate că… o făcea special, ştiind că o înnebuneşte. Dar nu avea de unde să ştie asta. Sau avea?

— Sunt… bine, reuşi să îngaime, aproape sărind din trăsură ca să scurteze atingerea lui Rhys şi amintirile care îi reveniseră.

În clipa în care mâna i se desprinse de braţul lui, Rhys se aplecă să ia coşul de picnic.

— Unde aţi dori să faceţi picnicul, milady? întrebă el pe un ton excesiv de serviabil.

Julianna indică un loc de la malul lacului.

— Acolo ar fi… destul de bine.

— O, da, să stăm la malul apei! exclamă Mary, bătând din palme şi luând-o înainte ca să găsească locul perfect.

Rhys o lăsă pe Julianna să îşi urmeze sora, iar Ernest rămase la trăsură. Privirea lui Rhys parcă îi ardea spatele. Spera doar ca el să nu-şi fi dat seama că roşise ca urmare a atingerii lui. Dar la câtă încredere în el avea, individul probabil era deja convins de asta.

Mary alese locul pentru picnic, iar Rhys puse coşul jos şi întinse pătura pe iarba verde şi moale. Se asigură că toate cele patru colţuri sunt netezite, apoi luă coşul, se aplecă şi îl plasă în mijloc.

— Doriţi să vă servesc eu? întrebă pe un ton absolut nonşalant.

— Da, te rog, răspunse Julianna, făcând eforturi să se ţină de plan.

Avea de gând să îl facă pe Rhys să îi îndeplinească toate capriciile, dar văzând că deja se conformează, oare de ce se simţea ciudat şi jenată? Trebuia să se bucure de fiecare clipă, nu să se simtă… vag vinovată.

— Cum doriţi, milady, zise Rhys, încuviinţând din cap şi făcând o plecăciune.

E, aşa mai mergea. Pe lângă adresarea cu „milady”, îi plăcea la nebunie când el îi spunea „cum doriţi”. Clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să alunge nişte gânduri care nu-i erau deloc de ajutor, ca de pildă cele de mai devreme. Decise să se bucure de moment în timp ce Rhys scotea produsele din coş.

Aşeză două farfurii, două şervete, două furculiţe, un ceainic al cărui conţinut încă era cald, două ceşti şi două farfurioare, un coşuleţ cu chifle, diverse gemuri şi dulceţuri, două cuţite pentru a unge chiflele cu gem, un coşuleţ cu ouă fierte şi un mic bol cu struguri.

Rhys aranjă totul într-un mic cerc pe mijlocul păturii şi puse coşul undeva pe iarbă. Dacă îl enerva să facă pe lacheul, nu lăsa deloc să se vadă.

— Arată încântător! exclamă Mary.

— Aşa este, recunoscu Julianna, evitându-i privirea lui

Rhys.

— Dacă nu mai aveţi nevoie de nimic acum, vă las, spuse Rhys, ridicându-se şi îndreptându-se spre trăsură.

— Mulţumim, domnule Worthy, zise Mary, luând un cuţit şi atacând gemul.

Julianna încercă să se concentreze asupra picnicului, dar nu reuşea să nu se întrebe ce Dumnezeu făcea Rhys la trăsură. Se tot uita într-acolo. Îl văzu că adapă caii şi apoi dispare de partea cealaltă a atelajului. Nu avea nici cea mai vagă idee ce făcea. Ernest dispăruse, la rândul lui. Aşa că tot rupea din chiflă şi îşi punea întrebări.

— Ce crezi că fac acum domnul Worthy şi vizitiul?

Întrebarea lui Mary fusese o oglindă atât de clară a propriilor sale gânduri, că Julianna nu putu scoate o vorbă preţ de câteva clipe.

— Eu… Sunt sigură că nu ştiu, reuşi să articuleze.

— Nu-mi place s-o recunosc, continuă Mary, dar niciodată în momente ca acesta nu m-am gândit la ce fac servitorii.

Julianna îşi muşcă buza de jos. Din nou, sora ei parcă îi ghicise gândurile.

— Şi eu trebuie să recunosc acelaşi lucru.

— De obicei ne aranjează totul şi apoi dispar. Se mai întorc când vine momentul să strângă, zise Mary, cu o expresie de jenă şi de vinovăţie.

— Crezi că domnul Worthy şi vizitiul mănâncă ceva?

Julianna oftă.

— Mi-e jenă să recunosc, dar nu m-am gândit la asta până acum. Pur şi simplu… am presupus că au mâncat înainte să venim aici. Dar poate că le e foame.

— Să-i întrebăm dacă vor o chiflă cu gem? întrebă Mary.

Julianna clătină din cap.

— Nu e deloc ce s-ar cuveni, dar nu mă deranjează să împărţim mâncarea.

Desigur, propriul sentiment de vinovăţie era înzecit pentru că bietei Mary îi era milă de domnul Worthy, în vreme ce Julianna ştia că individul era un duce care nu

avea nevoie decât să facă un semn şi ar fi avut pe urme o duzină de servitori. Asta dacă ar fi încetat să se dea drept altcineva.

Dar acum, că Mary adusese subiectul în discuţie, Julianna chiar se întreba dacă Rhys îşi adusese ceva de mâncare. Poate chiar în acele momente mânca, ascuns după trăsură. Întinse gâtul, dar nu reuşi să vadă nimic.

— Te porţi tare straniu astăzi, îi spuse Mary, smulgând-o din gândurile sale.

— Po-poftim? făcu Julianna privindu-şi vinovată sora, care o studia cu atenţie.

Mary puse pe farfurie chifla mâncată doar pe jumătate.

— Mai devreme, în trăsură, erai gata-gata să leşini, după care te-ai făcut roşie ca sfecla, iar acum nu-ţi mai desprinzi privirea de la trăsură.

Julianna îşi muşcă buza. Minunat! Se purta nebuneşte de faţă cu sora ei. Nu era de mirare că Mary devenise bănuitoare. Julianna trase de gulerul rochiei galbene pe care o purta.

— Cred că mi-a fost cam cald mai devreme şi…

— Nu te învinovăţesc, să ştii, o întrerupse Mary chicotind.

— Pentru ce? se încruntă Julianna.

— Pentru că-l găseşti chipeş pe domnul Worthy, Chiar este. Foarte. Deci sunt de acord întru totul.

Julianna simţi că-i sare inima din piept.

— Chipeş? Domnul Worthy?

Dacă sora ei tocmai i-ar fi spus că regele George în persoană şi cei 15 copii ai lui s-ar fi aflat în spatele ei, n-ar fi fost mai surprinsă.

— Da, încuviinţă Mary cu entuziasm. Am observat că ai roşit când l-ai văzut de dimineaţă şi pe urmă când a deschis portiera trăsurii.

Julianna dădu să spună ceva, dar se opri. Ce-ar fi putut răspunde? Şi-ar fi dorit să se caşte pământul sub ea şi să o înghită. Sau ca vreo creatură a lacului să simtă oportunitatea şi să se târască din apă şi s-o înşface.

— Nu… Nu ştiu ce să spun.

Bun, iată un răspuns sincer. Pe moment.

— Nici nu e nevoie să spui ceva, zise Mary, luând încă o muşcătură din chifla unsă cu gem. Îţi promit că n-am să suflu o vorbă. Cu atât mai puţin domnului Worthy.

Julianna simţi că roşeşte din nou. Când devenise sora ei atât de perspicace? În loc să prelungească acele momente stânjenitoare pentru ea, Julianna îşi concentră atenţia asupra mâncării. Termină de mâncat chifla şi câteva boabe de struguri, în tăcere.

Câteva minute mai târziu reapăru Rhys. Se opri la marginea păturii şi îşi drese glasul.

— Vă pot fi de folos cu ceva, milady?

— Da, domnule Worthy! exclamă Mary, aproape sărind în picioare. Îi puteţi ţine companie surorii mele cât fac eu o plimbare ca să văd mai de aproape florile de pe partea cealaltă a lacului? Cred că sunt piciorul-cocoşului şi n-am mai văzut astfel de flori de nu mai ştiu când.

Înainte ca Rhys să apuce să răspundă, Mary îşi ridică poalele rochiei şi porni spre malul lacului.

Julianna duse mâna streaşină la ochi şi se uită înspre cealaltă parte a lacului. Nu vedea picior de… piciorul-cocoşului. Mary o luase razna cumva? Privi într-o tăcere agonizantă cum sora ei dispare într-un pâlc de copaci.

— I-ai spus?

Întrebarea lui Rhys o făcu să tresară violent. Nu se aşteptase ca sora ei să pună la cale un asemenea plan, să o lase special singură cu grăjdarul, pentru numele lui Dumnezeu! Totul decurgea complet diferit de cum sperase. Sperase să îl irite pe Rhys punându-l să facă fel şi fel de lucruri, dându-i cele mai mărunte şi mai enervante sarcini ca să îl facă să renunţe la planul de a se da drept servitor. Şi iată-l aşezându-se pe pătură lângă ea, cu braţul sprijinit de genunchiul îndoit, uitându-se la ea de parcă era cel mai normal lucru din lume să fie împreună astfel.

Julianna se uită iar înspre lac. Nu trebuia s-o scape din ochi pe Mary. Era sora ei, responsabilitatea ei, în definitiv. Dar, pentru Dumnezeu, nu reuşea să se mişte de unde

stătea. Când văzu rochia roz a lui Mary iţindu-se printre copaci, răsuflă uşurată şi se întoarse spre Rhys.

— Dacă i-am spus? Ce să-i spun? reuşi să întrebe.

— Cine sunt, răspunse el, ridicând din sprânceană.

— Bineînţeles că nu. Ţi-am promis că n-o să spun nimănui.

Rhys miji ochii.

— Atunci de ce-a plecat aşa, dintr-odată? Sunt dispus să cred că îi plac florile, dar a fost o retragere cam bruscă pentru nişte piciorul-cocoşului.

Julianna se văzu nevoită să strângă din buze ca să nu zâmbească. Fusese o retragere precipitată, e drept. Nici nu ştia că sora ei se putea mişca atât de rapid.

— Da, ei bine, Mary are impresia că aş fi sub vraja unui anume grăjdar.

Rhys păru sincer surprins şi duse o mână la piept.

— Nu se poate! De mine e vorba?

Julianna înclină capul şi zâmbi.

— Da, mi-a spus că am roşit mai devreme în prezenţa ta.

Nici nu pronunţase bine cuvintele şi deja le regreta.

— A, de-asta ai roşit? întrebă el cu o undă de aroganţă în glas.

— Evident că nu! protestă ea cu un zâmbet care spunea tocmai contrariul.

Rhys râse.

— Te-ai cam aprins după un grăjdar, deci.

Julianna îngheţă. Era încă un moment propice să îşi facă apariţia acel monstru din lac. Numără în gând până la cinci. Nimic. Ghinion.

— Mi-a spus că nu mă poate condamna, pentru că şi ea te consideră chipeş.

— Şi ea?! făcu Rhys, ridicând din sprâncene.

— Adică… *ea* te consideră chipeş.

De data asta, Julianna era gata să se arunce în lac şi să găsească chiar ea monstrul. Era o soluţie mai rapidă şi ar fi împiedicat-o să scoată pe gură şi alte prostii.

— Înţeleg, zise Rhys.

Se aplecă uşor în faţă şi începu să pună farfuriile goale în coş.

— Încerci, aşadar, să-mi spui că sora ta a vrut să te lase singură cu un grăjdar? Şi ar trebui să te cred?

Scepticismul i se citea pe faţă.

— Aşa s-ar părea, încuviinţă Julianna. Crede-mă, dacă ar şti cine eşti cu adevărat, nu ne-ar lăsa singuri, ci te-ar călca pe picior cât de tare ar putea. Ştie cât de…

Se întrerupse şi înghiţi în sec.

— M-ar călca pe picior, zici? De ce?

Julianna îşi feri privirea. Fusese la un pas să spună ceva ce în ruptul capului n-ar fi vrut ca el să ştie, mai precis că Mary ştia cât de afectată fusese când el o părăsise.

— Ştie că ducele de Worthington e bărbatul care…

Nu reuşi să ducă fraza la bun sfârşit. Trecuse deja atât de mult timp şi fusese rănită atât de tare…

— Bărbatul care ce? vru să ştie Rhys.

— Bărbatul care m-a curtat cândva, izbuti ea să spună, sperând ca răspunsul ei să pună capăt chinuitoarei conversaţii.

Trebuia să schimbe subiectul. Şi asta repede.

— Pot să te-ntreb ceva?

— Desigur, spuse el, continuând să pună obiectele la loc în coş. Câtă vreme te pot întreba şi eu ceva.

Julianna chiar simţi nevoie să cugete un pic. Avea o întrebare pentru el, una la care îşi dorea un răspuns sincer, dar dacă întrebarea lui avea să fie prea dificilă?

— Prea bine, răspunse într-un sfârşit.

— Dar te rog, tu prima, propuse el.

Ea trase adânc aer în piept, ca să se calmeze.

— Nu cred că tu şi prietenii tăi aţi decis să vă daţi drept servitori doar pentru un pariu oarecare. Ce anume mai e la mijloc?

El termină de pus obiectele în coş, încheind cu ceainicul gol.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că sigur mai există un motiv pentru care cu toţii jucaţi nişte roluri. Care e?

— O, foarte perspicace, milady, răspunse el, trăgându-şi genunchii la piept şi rezemându-şi braţele pe ei. Ai dreptate. Există şi un alt motiv.

— Care anume?

El îşi muşcă buza de jos. Părea indecis dacă să îi spună sau nu.

— Adevărul este că Kendall e în căutarea unei soţii.

Julianna făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată.

— Cum? Dându-se drept lacheu?

— Da, răspunse Rhys. Poate părea o decizie cam neconvenţională, dar amicul are motivele lui.

Ea reuşi să închidă gura.

— „Cam neconvenţională” e puţin spus.

Rhys ridică din umeri.

— Asta e şi ideea.

— Care, mai exact? Că nu înţeleg, se încruntă ea.

Rhys se rezemă în coate. Era relaxat şi avea un aer extrem de firesc. Şi asta îi plăcuse la el. În lumea lor, erau născuţi să fie impecabili şi perfect cuviincioşi. Nici nu fir de păr nelalocul lui, niciun gest prea relaxat. Dar de fiecare dată când fusese singură cu Rhys, ca în acele momente, el se purtase ca un om normal, nu ca un duce preţios. Şi nu păruse să-l deranjeze că ea, la rândul ei, se purta firesc. Ceea ce nu putea spune despre marchizul de Murdoch. Despre Richard. Trebuia să se înveţe să îi spună Richard. Richard era încântat când ea avea un comportament desăvârşit.

— Kendall vrea să vadă cum se comportă tinerele domnişoare când nu au idee că se află în prezenţa unui conte, zise Rhys.

Julianna rămase iar cu pura căscată.

— Nu cred că vorbeşti serios.

El se lăsă şi mai pe spate şi miji ochii.

— Sunt cât se poate de serios. Vezi tu, aici e pericolul în a deţine un titlul.

Ea se încruntă.

— Care e pericolul?

Rhys se crispă.

— Pericolul e că tinerele femei se prefac interesate de tine, când ce le interesează, de fapt, e titlul tău.

În cuvintele lui se ghicea o undă de furie imposibil de ignorat. Ea lăsă privirea în jos, studiind imprimeul păturii şi urmărind formele cu vârfurile degetelor.

— Te referi la Lady Emily Foswell, zise ea aproape şoptit.

Tot oraşul ştia că Lady Emily îl lăsase baltă pe viitorul conte de Kendall cu câteva zile înainte de nuntă pentru că primise o cerere în căsătorie mai tentantă, din partea unui baron.

— Întocmai, făcu Rhys crispat în continuare.

Julianna decise să schimbe subiectul de la titluri şi cereri în căsătorie. Expresia de pe chipul lui şi furia din ton o făceau să se simtă straniu. Nu putea risca să înceapă o dispută cu el când Mary putea veni din clipă în clipă.

— Tot nu înţeleg cum de aţi crezut cu toţii că nu veţi fi recunoscuţi.

— Ţi se pare atât de deplasat? Ia gândeşte-te. Câţi dintre cei de la masă îl recunosc pe Kendall, care îi serveşte seară de seară?

Julianna strânse buzele şi încuviinţă din cap. Înţelegea întocmai ce spunea Rhys. Se gândise şi ea la asta. Fusese chiar uimită când însăşi mama lor nu îl recunoscuse pe contele de Kendall sub deghizarea de lacheu. Julianna îl urmărise cu atenţie pe conte şi concluzionase că făcea o treabă nemaipomenită dându-se drept lacheu. Nimeni nu se uitase suficient de mult la el, nimeni nu îi dăduse suficientă atenţie ca să îşi dea seama că unul dintre cei mai importanţi nobili le servea raţă friptă.

— Mi se pare de-a dreptul trist cât de uşor îi este lordului Kendall să umble de colo-colo şi să umple pahare fără să fie observat, oftă ea. Asta spune lucruri cumplite despre societatea noastră, nu crezi?

— Aşa e, răspunse Rhys căzut pe gânduri.

— Recunosc că nici eu nu l-am observat decât pe la jumătatea primei cine, deci asta înseamnă că nu-s mai breazăă decât restul lumii, clătină ea din cap.

— Te afli într-o companie selectă, făcu Rhys.

— Şi din ce îmi spui, nu e doar Kendall implicat. Dar nimeni nu v-a remarcat nici pe voi. Dar tot nu cred că e o idee bună să îşi caute o soţie apelând la un asemenea mijloc.

Rhys lăsă capul într-o parte.

— Atunci o să-i transmit lui Kendall să se ţină departe de tine.

Trase aer în piept, iar orice urmă de bună dispoziţie îi dispăru.

— Dar stai aşa! Tu eşti deja logodită, nu?

Capitolul 11

Rhys se avântă, călare pe Alabaster, către următoarea pantă. De aproape o oră călărea ca nebunul pe terenul plin de coline ce forma o mare parte din proprietatea lui Clayton. Era momentul să-i dea o pauză superbului armăsar.

Rhys nu reuşise să gonească suficient de repede sau îndeajuns de departe ca să scape de gândurile provocate de conversaţia nemulţumitoare pe care o purtase de dimineaţă cu Julianna, pe malul lacului. Amintise de logodna ei şi, înainte ca ea să poată răspunde, apăruse Mary cu braţele pline de flori, iar el îşi reluase rolul de servitor îndatoritor. Luase coşul şi pătura şi le condusese pe tinerele femei la trăsură. Apoi mersese călare în urma trăsurii, cu mintea plină de gânduri. Aceleaşi gânduri care încă nu îi dădeau pace.

„Ştie că ducele de Worthington este bărbatul care…”

Julianna nu îşi dusese fraza la capăt, iar când el insistase, spusese „bărbatul care m-a curtat cândva”. Dar Rhys ştia. Ştia că intenţia ei fusese să spună altceva. Ceva ce indica faptul că ea îl considera vinovat de despărţirea lor. Bănuia de multă vreme că ea îl învinovăţea. Dar de acum era absolut convins.

Schimbase subiectul atât de repede şi de firesc de parcă într-adevăr se considera victima din întreaga situaţie.

Uneori păruse gânditoare şi implicată, ca atunci când făcuse acel comentariu despre societate şi despre faptul că niciun musafir nu îl recunoscuse pe Kendall în sufragerie. Dar era aceeaşi femeie care se prefăcuse îndrăgostită de el ca să se mărite cu burlacul cu cel mai răsunător titlul. Refuza să se gândească la cum îi spusese că îl consideră atrăgător. Asta nu făcea decât să îi provoace confuzie. Ce voise să spună, de fapt, era că îi considera atrăgătoare averea şi titlul.

Julianna ştia precis cine era el cu adevărat.

Continuă să îl plimbe pe Alabaster încă un timp, apoi îl şterse cu o cârpă din coburi şi îl legă de gard. În acelaşi loc unde se oprise cu Julianna în prima zi. La naiba! Oare de ce totul îi amintea de ea? Nu se mai gândise la ea de ani întregi. În fine, de luni bune. Bine, de săptămâni. Dar asta doar pentru că se întâlnise recent cu tatăl ei la croitorul pe care îl frecventau amândoi la Londra. Individul abia dacă îl băgase în seamă. Montlake îl detesta. Şi asta nu pentru că Rhys îi curtase fiica şi nu o ceruse. În fine, nu doar pentru asta. Nu, Montlake era genul care dispreţuia jocurile de noroc şi băutura, cele două principale ocupaţii cu care Rhys îşi umplea timpul liber. Montlake îl detesta pentru obiceiurile îndoielnice. Fără doar şi poate, fusese mai mult decât încântat că Rhys şi fiica lui nu sfârşiseră împreună. Aşa cum şi el era, de altfel.

Rhys tocmai legase de gard căpăstrul lui Alabaster când auzi în spate zgomot de copite. Se întoarse şi duse mâna streaşină la ochi, scrutând pajiştea cu privirea. Spre el se îndrepta un călăreţ aplecat deasupra calului. În curând zări chipul Juliannei. Gonea nebuneşte, lovind crupa lui Violet cu cravaşa. În urma calului se ridicau nori de praf şi câteva clipe mai târziu Rhys îşi dădu seama că Julianna călărea bărbăteşte.

Îşi puse mâinile în şold şi aşteptă până când Violet ajunse în dreptul lui şi se opri. Julianna se ridică în şa şi trase de căpăstru.

— Ho! Aici erai, îi zise ea, zâmbindu-i de parcă nu avuseseră un schimb de cuvinte ciudat data trecută când

se văzuseră.

— Acum călăreşti ca bărbaţii? întrebă el pe un ton sarcastic.

— Călăresc aşa dintotdeauna, doar că nu m-ai văzut până acum pentru că înainte îmi păsa de ce crezi despre mine. Iar acum nu-mi mai pasă.

Deşi nu ar fi vrut, o respecta pentru răspunsul direct şi îndrăzneţ.

— Încercam şi eu să fiu singur un pic, mormăi el. Sunt convins că putea să te ajute alt băiat de la grajduri.

— Nu cu ce treabă am acum cu tine, zise ea, descălecând şi lăsând să i se vadă picioarele prelungi, pe care pantalonii de călărie se mulau perfect. Vreau să te rog ceva, Rhys.

Urgenţa pe care i-o simţea în glas, dar şi imaginea picioarelor ei în pantaloni îi accelerară pulsul. Nu voia să audă ce avea ea să-i spună, dar fu nevoit să recunoască faptul că… voia, totuşi. Cât despre pantaloni, prefera să-şi ferească privirea. Numai că eşua lamentabil. Când se întoarse cu spatele la el ca să o lege pe Violet lângă Alabaster, posteriorul Juliannei i se înfăţişă în toată splendoarea lui, iar Rhys îşi muşcă buzele. La pantaloni îşi asortase o cămaşă albă. Câţiva nasturi erau desfăcuţi, lăsând să se vadă pielea de un alb aproape lăptos. Era sigur că mama ei nu avea habar că gonea călare, bărbăteşte, pe proprietatea lui Clayton. Oare o văzuseră şi ceilalţi grăjdari? Cu siguranţă. Voia să-i pocnească pe toţi ceilalţi grăjdari.

— Ce voiai să mă întrebi? zise el, dregându-şi vocea.

Odată ce Violet fu legată, Julianna se întoarse spre el, iar privirile li se întâlniră.

— Ştiai de logodna mea? întrebă ea cu răsuflarea un pic tăiată.

Aha, deci asta era. Nici ei nu-i plăcuse cum se încheiase discuţia lor precedentă.

— Nu ştie tot oraşul? mormăi el.

— Poate. Dar mă întrebam dacă ştii tu. Ştiu că a apărut în ziare, dar nu puteam să nu mă întreb dacă ai citit sau dacă ţi s-a spus.

El îşi drese vocea şi începu să declame:

— „După proaspătul eşec cu ducele de Worthington, se pare că Lady Julianna Montgomery s-a reorientat spre următorul cel mai eligibil burlac din Londra, marchizul de Murdoch”. Nu asta scria în *The Times?* făcu el, aruncând săgeţi din priviri.

Julianna înghiţi în sec, se rezemă de gard şi închise ochii.

— Te-a… rănit?

— Ha! exclamă el.

— Probabil e vina mea că n-am stat după un bărbat care m-a minţit spunând că se va întoarce degrabă, continuă ea.

Rhys simţi că ia foc. Cum de-şi permitea să dea vina pe el?

— Şi probabil că, atunci când un bărbat nu mai e la îndemână, oricare altul e suficient de bun pentru cea mai populară debutantă a sezonului.

Ea făcu un gest scurt cu mâna.

— Asta a fost doar o bârfă, nimic mai mult.

— Ce anume? zise el, ridicând din sprânceană.

— Ce au scris în *The Times.*

El îşi încrucişă braţele la piept.

— Ziarele scriu orice ca să vândă. Ştii asta, Rhys. Am citit cel puţin un articol despre nopţile tale de beţivăneală şi jocuri de noroc. Asta înseamnă că toate acele lucruri erau adevărate?

El se scărpină în creştetul capului. Aşadar, era la curent cu ce făcea el, prin intermediul ziarelor? Poate aşa şi afla cât de eligibil era.

— Din nefericire, aproape toate acele lucruri erau adevărate, recunoscu el.

Ea îşi puse mâinile în şolduri, ţinând în continuare cravaşa.

— Vrei să spui că nu ai fost niciodată ţinta răutăţilor din articolele cu bârfe?

El pufni, făcând eforturi disperate să nu observe cât de bine arătau şoldurile ei în pantaloni. Şoldurile, picioarele,

posteriorul… încercă să se concentreze asupra a ceea ce spunea.

— Ba cred că am fost… o dată sau de două ori, răspunse el.

Sau de vreo două duzini de ori. Ziarele îl combinau mereu cu vreo femeie cu reputaţie îndoielnică, pretinzând că ar fi amanta lui. Sau scriau că ar fi pierdut la jocuri sume mult mai mari decât în realitate. Lăsă capul în jos şi trase un şut în praf.

— Ce-ncerci să-mi zici, că de fapt nu eşti logodită cu Murdoch?

La naiba! De ce o parte din el spera că ea va spune „da”, cu toate că ştia că nu era cazul?

— Nu, zise ea. E adevărat că m-am logodit cu el. În schimb, e complet falsă partea cu „s-a reorientat spre următorul cel mai eligibil burlac din Londra”. Eu, cel puţin, îmi amintesc că lucrurile s-au petrecut altfel.

— Aha, o memorie selectivă, spuse el, cu ciudă în glas. Ni se întâmplă tuturor, bănuiesc. Poate de-asta nu m-am mai întors, continuă, ridicând privirea. Am uitat.

— Ai plecat!

Obrajii i se îmbujorară pe măsură ce vocea i se ridica.

— Nu mi-ai oferit nici o explicaţie. Articolul acela a apărut la mai bine de nouă luni de la plecarea ta. Nouă luni în care mi-ai scris o singură dată şi mi-ai spus… stai, să văd dacă îmi amintesc corect… că speri că nu aveam aşteptări prea mari de la întâlnirea noastră.

— Ţi-am zis că am uitat, mârâi el.

— Minţi! Care-a fost treaba? De ce ai plecat, Rhys? Motivul real. Îmi datorezi măcar atât.

Ochii Juliannei parcă aruncau flăcări. Arăta magnific înfruntându-l, cu vântul adiindu-i prin pletele blonde.

— Ţi-am făcut un favor, pufni Rhys.

Cuvintele sunau amar, dar erau adevărul.

— O, da? Părăsindu-mă? Umilindu-mă? Asta numeşti tu favor?

Rhys îşi muşcă limba. Oare tot ce făcuse în ultimele luni fusese o greşeală? Sau cumva ea juca teatru,

spunându-i ce voia să audă? La naiba! Poate îi oferise libertatea, dar îşi dăduse apoi seama cât de aproape fusese să se lase prins în cursă din pricina talentului ei actoricesc. Oare şi acum juca teatru? Sigur asta făcea. Nu îi răspunsese la scrisoare. Nu îi pusese întrebări. Nu. Îşi văzuse de viaţă.

— În mod clar nu ţi-a luat mult să-mi găseşti un înlocuitor. Să-l găseşti pe următorul cel mai eligibil burlac, ca să fiu precis.

Ochii ei aruncau scântei verzi. Se apropie de el.

— Vai, iar asta te-a rănit? Mincinosule!

— Mincinoşii se recunosc între ei, nu crezi? zise Rhys cu un zâmbet plin de el.

— Cu ce te-am minţit eu vreodată?

El făcu un pas spre ea, privind-o drept în ochi, şi se aplecă până când buzele le ajunseră la câţiva centimetri distanţă. Un mic spasm îi făcu obrazul să zvâcnească.

— Spune-mi, Julianna, a fost greu să te prefaci că mă doreşti?

Ea îşi trase capul într-o parte, ca şi cum ar fi primit o palmă. Nările îi fremătau. Rhys ştia că ce spusese fusese abject, dar trebuia să ştie exact adevărul şi putea afla asta doar uitându-se în ochii ei. Trebuia să afle o dată pentru totdeauna dacă totul fusese o prefăcătorie. Când ea se întoarse încet cu faţa înspre el, văzu furia din privirea ei, dar văzu şi altceva. Adevărul.

— Nu, spuse ea cu vocea joasă şi senzuală, uitându-se în ochii lui. Din păcate, nu a fost *niciodată* greu să te doresc, Rhys.

— Blestemată să fii! murmură el

— Blestemat să fii! zise, la rândul ei, printre dinţi.

Respira greu, iar sânii îi tresăltau cu fiecare răsuflare.

— Eşti o mincinoasă! o acuză el.

— Ba tu eşti mincinos! nu se lăsă ea.

Cu un geamăt de abandon, Rhys o prinse în braţe şi o trase înspre el aproape cu disperare. Îi strivi trupul de al lui şi o ţinu strâns, iar buzele le capturară pe ale ei. În clipa în care buzele li se atinseră, el i le despărţi cu limba şi o

sărută cu toată dorinţa şi pasiunea pe care le nutrea faţă de ea din clipa în care o cunoscuse şi în fiecare zi de când o părăsise. Trebuia să afle dacă era la fel de bine precum îşi amintea.

Cu o parte a minţii ar fi vrut ca ea să îl respingă, dar ea n-o făcu. Ba chiar îl cuprinse cu braţele pe după gât, trăgându-l şi mai aproape. El o propti de gardul care îi ajungea până pe la mijloc şi îşi lipi şoldurile de ale ei. Ea îl săruta ca pierdută, de parcă nu se mai sărutaseră până atunci, de parcă era prima dată, de parcă nu s-ar fi certat vreodată, de parcă nu s-ar fi părăsit vreodată. Îşi trecu degetele prin părul lui, se agăţă de gâtul lui şi-i răspunse la fiecare atingere, la fiecare vibraţie. El o prinse de şolduri, trăgând-o spre el, apoi coborându-şi mâinile spre fundul ei. O lipi de mădularul lui tare ca piatra. Linia posteriorului ei în pantaloni îl înnebunea de dorinţă. Era în stare să o atingă o veşnicie, fără a se sătura de ea.

Se lăsară apoi să cadă în iarbă, rostogolindu-se unul peste celălalt, luptându-se să-şi tragă hainele de pe ei. El îi desfăcu aproape cu furie cămaşa şi-i eliberă sânii, oftând în clipa-n care îi văzu. Buzele lui trasară o linie arzătoare pe chipul ei, pe bărbie şi pe gât, apoi ajunseră în dreptul sânilor, prinzându-i şi strângându-i uşor un sfârc.

Julianna scoase un ţipăt, prinzându-i capul în mâini.

— Rhys! suspină ea. Rhys!

Începu să o sărute din nou pe gât, în timp ce buzele ei îi erau în dreptul urechii. Gemea, iar cu vârful limbii îl tachina, făcându-i tot trupul să se înfioare. Cu o mână îi frecă încet mădularul, iar el se cabră şi gemu, apoi coborî din nou cu gura în dreptul sânilor, tachinându-i cu buzele şi cu limba, întâi încet şi tandru, apoi mai tare, frecând sfârcurile cu dinţii până când ea îi rosti iar numele. Ea îi apucă mădularul prin materialul pantalonilor, iar Rhys simţi nevoia să îşi dea drumul ca un puştan virgin. În schimb, se trase un pic înapoi şi reuşi, cu mari eforturi, să îşi retragă şi buzele de pe acei sâni fabuloşi. Voia să se oprească doar un pic, ca să vadă dacă ea se simţea bine, să îşi tragă răsuflarea înainte de un alt moment de pierdere în beţia

simţurilor. Îşi lipi fruntea de a ei. Respirau greu amândoi.

— Rhys, şopti ea din nou.

Ştia că nu trebuia să continue, dar nu se putea abţine. Se aplecă şi îi sărută din nou buzele, dar ea îl împinse uşor. Rhys se opri, privind-o nedumerit. Respira atât de greu că aproape îl dureau plămânii.

— Trebuie să ne oprim, Rhys, murmură ea.

El îşi lipi iar fruntea de a ei.

— De ce? şopti, la rândul lui. Spune-mi de ce.

— Pentru că sunt logodită cu marchizul de Murdoch, zise ea cu durere, dar şi cu fermitate în glas.

Pasiunea şi dorinţa din privirea lui păliră degrabă.

— Aha, deci ţi-ai amintit, aşa-i?

Capitolul 12

În acea noapte, Julianna se duse la fereastra dormitorului, trase draperia cât putu de mult şi privi luna plină ce strălucea pe cer. Se cuprinse cu braţele şi, pentru prima, dată îşi îngădui să se gândească la ce se petrecuse în acea după-amiază.

Îl sărutase pe Rhys. Cu entuziasm. Nu putea să se prefacă, vezi Doamne, că sentimentul nu fusese reciproc. O, Doamne! Ce se întâmplase cu mânia şi revolta ei? Unde dispăruseră furia şi lunile de suferinţă provocate chiar de el? Unde zburaseră în clipa în care buzele lor se atinseseră? Individul era detestabil. Dintre toţi bărbaţii de pe faţa pământului se sărutase tocmai cu Detestabilul!

Iar cel mai grav era că îi şi plăcuse.

El negase că anunţul privind logodna ei îl rănise, dar, pentru Dumnezeu, recitase cuvânt cu cuvânt ce scria în umilitorul articol din ziar. Ea nu-şi imaginase nicicând că el ar citi rubrica de bârfe din *The Times*. Probabil fusese o naivitate din partea ei să creadă că el nu aflase despre logodnă, că cineva nu îi atrăsese atenţia. Doar că nu îşi imaginase că vestea l-ar răni. În definitiv, el *fusese* cel care

plecase şi nu se mai întorsese. Era însă limpede că păruse furios când repetase textul articolului. Oare chiar fusese rănit? Era cu putinţă? Cum?!

Ei bine, şi ea fusese rănită. De-asta îi dăduse acea replică despre faptul că o minţise că se va întoarce în acel sezon. Şi abia apoi el spusese că „atunci când un bărbat nu mai e la îndemână, oricare altul e suficient de bun pentru cea mai populară debutantă a sezonului”. Şi acele cuvinte o răniseră. Oare asta credea despre ea? Cu adevărat? Asta crezuse în toate lunile care trecuseră? Că îl lăsase baltă imediat pentru următorul burlac dezirabil?

Dar asta tot nu explica motivele din spatele plecării lui. Anunţul despre logodnă nu apăruse în ziar decât la mult timp după începerea celui de-al treilea sezon al ei. Poate îl înfuriase, dar cu siguranţă nu asta îl făcuse să plece fără să se mai întoarcă.

Nu. Rhys era nesincer. Făcea totul să pozeze în victimă când amândoi ştiau de fapt *cu exactitate* ce se petrecuse între ei. Sărutul, în schimb, fusese cu totul neaşteptat. Poate fusese greşit, dar necesar, din punctul ei de vedere. Sau cel puţin asta îşi spusese mai devreme, în timp ce se foia în pat, incapabilă să adoarmă. Sărutul fusese necesar, îşi spunea, întrucât îi transmitea mai clar decât orice cuvinte că Rhys nu încetase să aibă sentimente faţă de ea.

În tot acest timp, în toate lunile care trecuseră, o sâcâise gândul că o părăsise pentru că doar se jucase şi jucase teatru cu ea. Că nu simţise cu adevărat ceva pentru ea. Dar de-acum ştia, dincolo de orice urmă de îndoială, nu doar că *simţise*, ci şi simţea în continuare ceva pentru ea.

Sau ar fi simţit dacă circumstanţele ar fi fost diferite.

Îşi mai dăduse seama de ceva. Rhys avea un secret. Sau, cel puţin, asta îi dăduse de înţeles când îi spusese că îi făcuse „un favor” părăsind-o în acea primăvară. Oare ce voia să spună? Fusese foarte vag. Dar ea bănuia, şi nu de ieri, de azi, că în spatele plecării lui de atunci nu fusese o simplă vizită la reşedinţa de la ţară ca să îşi vadă mama. Fusese plecat prea multă vreme. Şi scrisese prea puţin.

Pe atunci crezuse că fusese modul lui de a se desprinde de ea, dar acum bănuia mai mult decât oricând că existase un alt motiv pentru plecarea lui. Numai că el nu părea dispus să i-l împărtăşească. Nu că mai conta. Un sărut nu putea anula suferinţa pe care şi-o provocaseră. Un sărut nu putea anula faptul că era logodită cu marchizul de Murdoch.

Iar Rhys nu avea încredere în ea. Era evident. Se sărutaseră cu pasiune, dar văzuse dezgustul din privirea lui când îi reamintise că era logodită. Şi simţise din tonul lui că o judeca. Ştia prea bine. El credea că se prefăcuse că îl place doar de dragul titlului său. Gândul o făcea să vrea să strige, să urle. Era oare chiar atât de netot? Nu vedea cât de mult îl dorea, că îl dorea cu adevărat? Că îl dorise dintotdeauna? Clătină din cap. Asta era problema. Că îl dorise pe nemernicul acela.

— Anna? se auzi glasul blând al lui Mary.

Julianna se întoarse, lăsă draperia jos şi cufundă din nou încăperea în beznă.

— Îmi pare rău, Mary. Te-am trezit?

Mary aprinse lumânarea de pe noptiera din dreptul ei, apoi se apropie de fereastră.

— Ce-i cu tine trează la ora asta?

— Nu pot să dorm, oftă Julianna.

— Din cauza domnului Worthy? întrebă Mary cu voce somnoroasă.

— Poftim? De unde şi până unde? făcu Julianna, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Nu ştiu, răspunse Mary, punând lumânarea pe pervaz. Doar că mi s-a părut că… Nu are importanţă, iartă-mă că am adus vorba, îmi pare rău.

Să o ierte? Draga de ea… Mary era mai perspicace decât o credeau Julianna şi părinţii lor. Poate era cea tăcută, cea prudentă, dar era mereu atentă, observa detaliile şi se gândea la sentimentele celorlalţi.

— Nu, Mary. Eu trebuie să-mi cer scuze. Ai dreptate. Starea mea chiar are legătură cu domnul Worthy.

Mary se încruntă.

— Anna, nu trebuie să-mi spui nimic dacă nu vrei. Dar dacă vrei să vorbim, sunt aici pentru tine.

Julianna o îmbrăţişă.

— Vai, Mary, eşti o scumpă!

— Promit că n-am să spun nimic nimănui.

— Ştiu precis că nu vei spune.

Julianna avea încredere oarbă în sora ei. Dar promisese să nu dezvăluie acel secret şi îşi lua promisiunile în serios. Îi putea spune lui Mary că îl sărutase pe domnul Worthy, dar nu avea libertatea de a-i dezvălui adevărata identitate.

Julianna se întoarse iar spre fereastră şi îşi rezemă fruntea de geam.

— Adevărul e că… azi l-am sărutat pe domnul Worthy.

Mary suspină, apoi se aplecă să o privească pe Julianna şi ridică uşor lumânarea.

— Adevărat?

Julianna înghiţi în sec şi încuviinţă.

— Da. Nu ştiu de ce. Nu m-am putut abţine.

— La lac? întrebă Mary.

— Nu la lac. Ceva mai târziu, pe pajişte.

Mary surâse.

— Cred că ştiu de ce ai făcut-o, Anna. E atât de chipeş… Dar cum rămâne cu lordul Murdoch? continuă ea, încruntându-se uşor.

Julianna se îndepărtă de sora ei, cuprinzându-şi mijlocul cu braţele.

— Ştiu, ştiu. N-am nici o scuză. Mă simt îngrozitor. Aşa vrea să dau timpul înapoi şi să şterg acele clipe.

— Of, Anna, nu fi atât de aspră cu tine, zise sora ei, punându-i o mână pe umăr, cu blândeţe. Eşti şi tu om. Cum spune şi reverendul, cu toţii suntem supuşi greşelii.

Julianna o bătu uşor pe mână. Mary nu ar fi făcut niciodată o asemenea greşeală şi o ştiau amândouă. Dintre ele două, Julianna era cea impetuoasă. Dar Mary era atât de bună şi de iertătoare, încât nu ar fi judecat niciodată un alt suflet pentru o greşeală. Chiar şi pentru una atât de mare.

— Mary, eşti drăguţă şi îţi mulţumesc, dar ştiu foarte bine că am greşit. Nu trebuia să se întâmple aşa ceva.

— Domnul Worthy ştie că eşti logoditǎ? întrebă Mary încet. Julianna îşi muşcă buza de jos. Adevărul îi punea pe amândoi într-o lumină şi mai proastă, dar nu avea sens să se ascundă. Mărturisise deja ce era mai grav.

— Da, ştie, spuse ea, lăsând capul în piept.

Mary îşi luă mâna de pe umărul ei şi o privi din nou în ochi.

— O, Anna, oricine poate greşi. Nu e ca şi cum ai fi deja măritată. Asta e ceea ce contează cu adevărat. Şi, bineînţeles, să nu mai faci asta niciodată.

Julianna înghiţi în sec. Ar fi vrut să îşi asigure sora că aşa ceva nu se va repeta, dar nu reuşi decât să dea din cap fără tragere de inimă.

— Îţi mulţumesc că nu mă deteşti.

Mary o strânse în braţe.

— Anna, eşti sora mea. Te iubesc. Cum aş putea să te detest, orice-ai face?!

— Îţi mulţumesc, Mary.

— E în regulă. Sper să te odihneşti puţin.

Mary luă lumânarea şi se băgă la loc în pat. Julianna se întoarse şi ea la culcare. Îşi trase pătura până la bărbie şi privi în beznă, înspre tavan. Ştia deja că a doua zi avea să se ducă iar la grajduri, sub un pretext oarecare, la fel de bine cum ştia că nu avea de ce să facă asta şi că urma să regrete. Dar nu se putea abţine. Nu putea lăsa lucrurile aşa cum erau. Rhys credea că fusese interesată de el pentru titlul său? Nu. Era în continuare pornită pe el pentru răzbunare. Sau cel puţin asta îşi spunea. Începea să se îndoiască.

— Anna, se auzi iar glasul blând al lui Mary, câteva minute mai târziu. Orice gânduri te-ar chinui acum, vreau doar să-ţi spun că nu cred că trebuie să te măriţi cu cineva pe care nu îl iubeşti indiferent de ce îţi spun mama şi *papa*.

Capitolul 13

Rhys încetase să mai încerce să stea comod pe salteaua umplută cu paie. O lăsase baltă şi se îndreptase spre capătul lungii mansarde de deasupra grajdurilor şi, printr-o lucarnă, privea luna ce luase culoarea argintului viu.

Era un băutor, un parior şi, în general, un bărbat interesat de distracţie, dar de multă vreme nu i se mai întâmplase să îşi piardă controlul aşa cum şi-l pierduse în acea după-amiază cu Julianna.

Trase un pumn în bârna din lemn de deasupra. La naiba! Nu avea nicio scuză pentru ce făcuse, pentru că o sărutase pe Julianna, pentru că o atinsese. Fusese un nemernic de ultimă speţă.

Iar ea… Ea ar fi putut pune capăt acelui sărut, dar nu doar că nu o făcuse, d participase entuziast. Rhys nu putu să nu se întrebe dacă ea ar fi dispusă să îl părăsească pe Murdoch dacă el i-ar cere-o. Stomacul i se crispa. Chiar dacă îl iubea într-adevăr şi îl iubise mereu, Rhys nu putea, pur şi simplu, să se însoare cu o femeie care era logodită cu altul. Nu putea face asta după ce păţise bunul lui prieten Kendall. Era de neconceput. Pur şi simplu.

Iar Julianna Montgomery era, în mod clar, logodită.

Scrisese şi-n ziar.

Dacă îl părăsea pe Murdoch pentru el, ar face exact ce făcuse Lady Emily, iar asta era inacceptabil. Rhys n-ar putea trăi cu asta. Şi nici ea. Dacă în acea după-amiază jucase iar teatru, fusese convingătoare. Era nevoit să recunoască. Dar pasiunea şi dorinţa dintre ei nu aveau cum să fie jucate. Ştia asta acum. Văzuse adevărul în ochii ei înainte să o sărute.

„Să mă părăseşti? Să mă umileşti? Asta numeşti tu favor?” îi strigase ea. I se făcuse pielea de găină la auzul acelor cuvinte. Niciodată nu se gândise la cum se

sincronizaseră lucrurile. Niciodată nu se gândise la cum se văzuseră lucrurile din perspectiva ei. Până deunăzi. Dispăruse vreme de nouă luni. Fusese atât de preocupat de motivele plecării sale şi de secretul din jurul acesteia, încât nu prea îi trecuse prin minte că în tot acest timp ea se aşteptase ca el să îi ceară mâna. Acum avea logică faptul că plecarea lui o rănise. Că se simţise chiar umilită. Simţea o împunsătură de vinovăţie.

Dar nu trebuia să uite de afurisitul de articol din ziar. Când apăruse, era deja influenţat de păţania lui Kendall cu Lady Emily. Credea că şi Julianna mimase interesul faţă de el pentru a pune mâna pe titlul şi averea lui.

Dumnezeule! Oare şi Julianna suferise sau doar se prefăcea? Nu era sigur de nimic. Ştia doar că, măcar într-o privinţă, ea avusese dreptate. Se simţise rănit. Articolul despre cum ea se orientase spre următorul burlac dezirabil îl făcuse să sufere mai tare decât era dispus să recunoască vreodată.

Iar el avusese, la rândul lui, dreptate măcar într-o privinţă. Chiar îi făcuse un favor că nu se întorsese.

Capitolul 14

A doua zi dimineaţă, debutantele intrară două câte două în grajduri. Erau şase în total, conduse de Julianna şi de sora ei. Purtau culori care mai de care mai pastelate, cu umbreluţe asortate, mănuşi şi pantofi delicaţi.

Rhys le urmărea cu privirea, zâmbind viclean. Bănuia la ce supliciu îşi propusese Julianna să îl supună. Iar motivul era, fără doar şi poate, comentariul lui de după sărutul din ziua precedentă. Cel în care o felicita că îşi amintise că era logodită.

— Ce credeţi că-nseamnă asta? întrebă domnul

Hereford, frecându-şi fruntea în timp ce tinerele domniţe chicoteau şi scoteau exclamaţii de uimire la aproape tot ce vedeau.

— Dacă nu cumva greşesc, zise Rhys, au venit să-mi facă viaţa mizerabilă azi.

Domnul Hereford îi aruncă o privire compătimitoare, apoi se grăbi să o întâmpine pe Julianna.

— ’neaţa bună, domnişoară! zise el, cu o plecăciune. Cum puteam să vă fim de folos în ziua asta frumoasă?

Rhys se întoarse cu spatele şi continuă să cureţe boxa de care se ocupa înainte de apariţia femeilor.

— Bună dimineaţa, domnule Hereford! spuse Julianna. Mă bucur să te revăd. Speram ca eu şi prietenele mele să putem face o plimbare ca să vizităm proprietatea. Există cumva o trăsură în care să începem toate?

— O, dar avem, Lady Julianna. Şi chiar e o zi grozavă de mers la plimbare.

Trăsura deschisă, cu patru roţi, era un atelaj des întâlnit la ţară, fiind folosită în special la ieşirile la vânătoare. Era însă ideală pentru un grup de şase tinere pornite să viziteze proprietatea.

— E perfect, răspunse Julianna. Şi sper că aveţi măcar doi angajaţi care să ne însoţească. Mă gândeam la domnul Worthy, în primul rând.

Rhys oftă şi se îndreptă de spate. Iată. Iată motivul pentru care venise azi aici, gătită toată, cu un discurs prietenos şi o remarcă aparent întâmplătoare despre posibilitatea ca el să le însoţească.

Rezemă furca de uşa boxei şi îşi şterse mâinile de pantaloni. Trebuia să se schimbe înainte să le însoţească pe domnişoare. Putea porni deja.

Domnul Hereford deja se întorsese şi îl căuta cu privirea. Ştia că Rhys avea nevoie să se pregătească un pic. Iar Rhys făcu întocmai, indicându-i cu un gest scurt că se duce sus să se schimbe. Odată ajuns sus, Rhys îşi dădu jos hainele murdare, se spălă repede cu apă şi săpun, îşi trase pe el livreaua, îşi trecu degetele prin păr şi coborî degrabă.

Între timp, domnul Hereford nu stătuse degeaba. El şi

alţi doi grăjdari înhămaseră caii, iar când Rhys reveni, totul era pregătit.

— Iată-l, zise domnul Hereford, cu un zâmbet larg când îl văzu pe Rhys.

Era, fără doar şi poate, nerăbdător să le vadă plecate pe tinerele femei. Vorbeau tot mai mult şi mai tare, iar domnul Hereford părea să nu ştie cum să continue conversaţia. Rhys se apropie de grupul vesel şi făcu o plecăciune adâncă.

— Bună dimineaţa, domnule Worthy, zise Julianna cu un zâmbet strălucitor. Sper că nu te deranjează să ne scoţi la o plimbare pe proprietatea lordului Clayton.

Rhys făcu cea mai elaborată plecăciune cu putinţă.

— Va fi plăcerea mea, milady.

Celelalte fete începură să chicotească zgomotos. Rhys le privi pe rând. În afară de Julianna şi de Mary, nu o cunoştea pe niciuna. Cu siguranţă Julianna le alesese cu grijă, în aşa fel încât niciuna dintre ele să nu ştie cine era el. Ce drăguţ din partea ei!

— Eu şi Henry vom fi onoraţi să vă însoţim, continuă el.

Henry, unul dintre ceilalţi grăjdari, făcu, la rândul lui, o plecăciune.

— La ordinele dumneavoastră, Lady Julianna.

Rhys îi făcu lui Henry un semn aprobator din cap. Era alegerea perfectă, un băiat isteţ şi discret. Ştia adevărata identitate a lui Rhys şi era capabil să se prefacă toată dimineaţa, fără să le dea femeilor nimic de bănuit. Bun băiat, Henry!

După ce Rhys şi Henry le ajutară pe cele şase tinere să urce în trăsură şi le întrebară dacă aveau nevoie de pături pentru picioare, Ernest îşi ocupă locul pe capră, iar Rhys şi Henry se aşezară pe micile platforme de la capătul trăsurii. El observă că Julianna se aşezase în mijloc, cu faţa înspre el. Iar zâmbetul ei obraznic îi arăta că intenţiona să-i facă acea ieşire cât mai dificilă cu putinţă. Grozav! Deci încă era pornită să se răzbune.

Trăsura se urni şi ieşi sub soarele strălucitor al

dimineţii. Mirosul de iarbă proaspăt cosită şi de flori se lăsa purtat de adierea slabă a vântului. Trăsura era decapotată, pentru ca domnişoarele să poată admira peisajul. Întorceau capetele în toate direcţiile, dornice să cuprindă totul cu privirea. Continuară să pălăvrăgească până ajunseră la prima oprire, grădina cu flori din spatele bibliotecii.

— Te rugăm să ne spui ce e aia, domnule Worthy, ceru Julianna, ţinându-şi boneta cu mâna înmănuşată. Din moment ce eşti unul dintre angajaţi, bănuiesc că ştii foarte bine conacul Clayton.

— Desigur, răspunse el, cu cel mai serviabil zâmbet cu putinţă. Este grădina cu flori a Excelenţei Sale. Dacă nu mă înşel, mama Excelenţei Sale a cerut să fie plantate şi se ocupă personal când vine în vizită.

— Dar unde este mama Excelenţei Sale? insistă Julianna. Locuieşte îndeaproape?

— Are o reşedinţă la Londra, milady, dar când se retrage în provincie, preferă casa văduvei, situată în partea din faţă a conacului. Vom trece pe acolo mai târziu şi o să v-o arăt.

Era limpede, Julianna încerca să îl pună în încurcătură. Dar Rhys se ştia cu Clayton de când erau puştani. Ştia destul de multe lucruri despre conac ca să ofere un tur, pentru Dumnezeu, iar ce nu ştia urma să inventeze, fără doar şi poate. Nu avea de gând să o lase pe Julianna să îi dea de furcă.

— Vine des în vizită la lordul Clayton, domnule Worthy? întrebă iar Julianna.

— Nu am de unde să ştiu, răspunse el fără ezitare. Eu lucrez la grajduri, milady. Nu prea intru în reşedinţă decât la masă, din când în când, iar lordul Clayton preferă ca servitorii domniei sale să nu bârfească.

Îi zâmbi complice Juliannei şi ridică din sprânceană, de parcă i-ar fi transmis: „Poftim! Găseşte-mi un cusur!”

Ea strânse buzele şi-l privi cu o expresie care spunea: „Bine jucat!”

Micul grup străbătu apoi pajiştea şi ajunse la lac, în acelaşi loc unde făcuseră picnicul la acea ieşire cu Mary.

Când trăsura se opri, tinerele tăcură şi îl priviră pe Rhys, aşteptându-se ca Julianna să-i adreseze încă un calup de întrebări.

— Cam câţi peşti sunt în lac, domnule Worthy? îşi făcu ea datoria să întrebe.

— Nu mă ocup de administrarea terenurilor, milady, dar ştiu că lordul Clayton a pescuit aici şi biban, şi ştiucă. Din plin. Şi am auzit că Excelenţa Sa a făcut planuri ca mâine să aibă loc aici un picnic pentru musafiri.

Tinerele păreau încântate de răspuns, căci reîncepură pălăvrăgeala, iar din ton li se ghicea nerăbdarea.

— Anna, te rog, putem face o plimbare pe malul lacului? o imploră Mary.

Julianna se uită la Rhys.

— Se poate, domnule Worthy? Avem timp de o plimbare?

— Sigur, milady, dacă asta doriţi, răspunse el îndatoritor.

Fetele se sfătuiră câteva clipe, apoi deciseră că ar fi *minunat* să facă o plimbare pe malul lacului.

Rhys şi Henry coborâră şi le ajutară să se dea jos din trăsură.

Mary şi trei dintre tinere o luară înainte ca să culeagă flori. Julianna şi o altă domnişoară se îndreptară mai încet spre mal. Rhys era la câţiva paşi în urma lor, gata să răspundă la întrebări.

— Domnule Worthy, făcu Julianna în scurt timp, ce adâncime are lacul?

Rhys răspunse fără pic de ezitare.

— Aproximativ 15 metri, milady.

Ea se întoarse şi-i aruncă o privire prin care îi transmitea că ştie că inventează de zor. El îi oferi la schimb privirea prin care îi transmitea că ştia că nu poate să dovedească nimic. Ea se opri la mal şi atinse luciul apei cu un deget înmănuşat.

— Domnul Worthy… Interesant nume, nu-i aşa, Helen? îi spuse tovarăşei ei, apoi se întoarse spre Rhys. Nu ai vreo legătură cu ducele de Worthington, nu-i aşa?

Helen se uita la apă, prin urmare nu putu să-l vadă pe Rhys clipind rar spre Julianna, afişând un zâmbet prefăcut şi transmiţându-i din priviri că va plăti pentru asta.

— Nu, din ce ştiu, milady, dar nu m-ar deranja să descopăr că suntem rude în vreun fel. Am auzit că actualul duce e arătos, bogat şi fermecător.

Helen profită de ocazie să spună şi ea ceva:

— Şi eu am auzit că e arătos, dar nu ştiu cât de bogat. *Papa* spune că joacă jocuri de noroc şi că şi-a pierdut averea. Cu toate că e în continuare eligibil, nu mai încape îndoială.

— Ei bine, te asigur că zvonurile despre farmecul lui sunt foarte exagerate, adăugă Julianna cu un zâmbet discret.

Helen chicoti.

— Mă îndoiesc, spuse Rhys pe un ton uşor iritat. Din când în când vine în vizită la conacul Clayton. L-am cunoscut şi mi s-a părut chiar fermecător. Şi spiritual.

— Cu siguranţă *se crede* spiritual, făcu Julianna.

Helen chicoti şi mai tare.

Continuară plimbarea încă vreo câteva minute, până când le ieşiră în cale celelalte domnişoare, aducând fiori cu tot cu rădăcină.

— Florile sunt superbe pe cealaltă parte a lacului! exclamă una dintre ele.

— Da. Ei bine, ar fi bine să ne întoarcem la trăsură, milady, îi zise Rhys Juliannei. Mai sunt multe de văzut dacă doriţi un tur complet.

— Aşa este, răspunse ea şi îşi îndemnă prietenele să se îndrepte spre trăsură.

Pe drum, una dintre tinere spuse:

— Zilele astea au fost minunate şi mă distrez de minune, dar nu pot să nu fiu dezamăgită că nu au venit mai mulţi dintre prietenii lordului Clayton.

— Cum ar fi? întrebă Julianna, căreia subiectul îi venea mănuşă.

Îi aruncă o privire fugară lui Rhys.

— Era bine dacă venea şi contele de Kendall, spuse

alta.

— Da, şi marchizul de Bellingham, adăugă o a treia tânără.

— Poate chiar şi ducele de Worthington, menţionă o a patra. Ajunseră la trăsură, iar Henry îi prinse lui Rhys privirea şi ridică întrebător din sprânceană. Rhys clătină discret din cap.

— Am auzit că niciunul dintre ei nu poate suferi evenimentele mondene, spuse Lady Helen cu o undă de regret în glas. Lucru teribil de dezamăgitor, dat fiind că e singurul motiv pentru care mama m-a adus aici.

— Ei bine, haideţi să nu discutăm despre ducele de Worthington, zise loiala Mary, uitându-se înspre Julianna.

— Vai, aşa e, Mary! zise prima domnişoară. Doar nu vrem să vorbim despre acel nemernic demn de dispreţ. Nu de faţă cu draga noastră Julianna.

Julianna ridică din umeri, evitându-i lui Rhys privirea.

— E în regulă, Lady Agnes. Am uitat complet de ducele de Worthington.

— Chiar şi aşa, răspunse Agnes, se ştie despre el că e un beţivan notoriu. Îţi e mai bine fără de el.

— Crezi că nu ştiu? zise Julianna, cu un zâmbet încântat.

Tot îi evita privirea, laşa. Henry îi aruncă o privire rapidă, dar Rhys îl ignoră.

— Culmea e că tocmai despre el discutam, adăugă Lady Helen.

— Despre Worthington? se încruntă Mary.

— Da, răspunse Lady Helen. Am auzit că ar avea datorii.

— Şi eu am auzit acelaşi lucru, interveni Lady Agnes.

— În *The Times* scria că a pierdut la jocuri de noroc mult mai mult decât a câştigat, anunţă a treia tânără.

— Am auzit că, pe lângă toate astea, pune pariuri scandaloase cu prietenii lui, făcu Julianna.

De data astă, Rhys îi aruncă o privire aproape ameninţătoare. Noroc că niciuna dintre celelalte tinere nu îl privea.

Câteva momente mai târziu, când toată lumea era din nou în trăsură, Julianna arăta ca o pisică ghiftuită. Nu trecu mult şi grupul porni spre partea cea mai îndepărtată a proprietăţii. Următoarea oprire era în apropierea pădurii, în zona unde se afla căsuţa paznicului de vânătoare.

— E acasă paznicul de vânătoare? vru să ştie Julianna.

— Nu prea cred, milady. De obicei vine în septembrie, înainte să înceapă sezonul de vânătoare. Dar voi fi bucuros să îi bat la uşă ca să vă asiguraţi.

— A, nu, mulţumesc, domnule Worthy. N-aş vrea să fii împuşcat, clipi ea, cu expresia că şi-ar dori tocmai opusul.

În încheierea turului, traversară pajiştea până în faţa reşedinţei principale, de unde porniră spre casa văduvei Pe drum, Julianna îl bombardă pe Rhys cu întrebări despre arhitectura proprietăţii, despre peisaje, despre numărul angajaţilor, despre orice îi venea în minte. Se distra de minune şi nu ascundea asta. Cel mai mult îi plăcuse când celelalte domnişoare îl vorbiseră de rău pe Rhys. Când se întoarseră la grajduri, trecuse deja de ora prânzului şi toate păreau un pic obosite. În afară de Julianna. Ea părea gata să continue plimbarea şi întrebările. Şi i-ar fi plăcut la nebunie.

Rhys şi Henry le ajutară să coboare, iar Rhys se asigură că o ajută chiar el pe Julianna, rămasă ultima. Celelalte se îndreptau deja spre ieşirea din grajduri, dornice să revină la reşedinţă, să ia prânzul şi să se odihnească.

Rhys o opri pe Julianna.

— Chiar *vrei* să mă scoţi din sărite, aşa-i?

Ea îşi împreună mâinile, cu tot cu umbreluţă.

— Să te scot din sărite e doar cireaşa de pe tort. Ce sper e să te fac să cedezi şi să renunţi la pariu.

— N-o să-ţi meargă, declară el.

— Mai vedem noi, spuse ea cu glas dulce.

Capitolul 15

În timp ce se plimba de una singură prin grădină. Julianna nu se mai îndoia că în acea dimineaţă făcuse o alegere proastă. Lui Rhys îi plăcea la nebunie să vorbească. Nu prea îl pusese în încurcătură cerându-i să le ia pe ea şi pe însoţitoarele ei la o plimbare de-a lungul proprietăţii. Cumva reuşise să aibă răspuns la toate întrebările, inclusiv la cele la care se gândise pe moment.

În orice caz, Julianna fusese cu mare băgare de seamă când îşi alesese însoţitoarele. Avusese grijă ca toate să fi debutat în acel an şi să nu fi avut surori sau fraţi care să-l cunoască pe Worthington.

Sigur, fusese un pic emoţionată când ajunseseră la grajduri. Oricât de atentă ar fi fost, erau mereu şanse ca una dintre ele să fi ştiut cum arăta Rhys. Dar rămăsese încrezătoare şi cu zâmbetul pe buze, iar Rhys, la fel, şi, una peste alta, după-amiaza nu fusese neplăcută.

Proprietatea lordului Clayton era minunată şi chiar se simţise bine încercând să-l atragă pe Rhys în diverse capcane, chiar dacă el nu picase în niciuna. De departe, cea mai amuzantă parte fusese când fetele îl bârfiseră pe ducele de Worthington chiar de faţă cu el. Nici dacă plănuia asta nu i-ar fi ieşit aşa bine. Avusese nevoie de tot autocontrolul ca să nu îl privească.

Partea legată de datoriile lui i se păruse din cale-afară de interesantă. Auzise şi ea unele zvonuri, dar nu le dăduse cine ştie ce crezare. Rhys trăia pe picior mare, ca şi cum ar fi fost bogat. Dar asta nu însemna că şi era. Mulţi nobili trăiau pe credit. Oare datoriile erau motivul pentru care Rhys îşi dorea atât de mult să câştige pariul? Dacă era aşa, încercarea ei de a-l face să piardă nu ar fi fost doar o formă de răzbunare, ci şi un demers care l-ar fi ruinat. La cât îi oferise ca să îi cumpere tăcerea, era limpede că miza pariului era mai mult decât consistentă.

Pentru prima dată de când începuse să-şi urzească planul, Julianna simţi o împunsătură de vinovăţie. Dacă îl făcea să piardă pariul şi îl arunca astfel în datorii pe care nu le putea plăti? Dacă s-ar trezi la originea ruinei ducelui de Worthington? Îşi muşcă buza de jos. Cu câteva zile în urmă

ar fi spus că tocmai asta îşi doreşte. Dar acum avea îndoieli. Dar dacă nu mai avea de gând să îl provoace şi să îl facă să renunţe, atunci ce scuză îi rămânea să continue să se ducă la grajduri să-l vadă, zi de zi?

Capitolul 16

Următoarea scuză i se ivi chiar a doua zi de dimineaţă, extrem de convenabil, în persoana surorii ei. Ea şi Mary luau micul dejun în cameră.

— Ce-ai vrea să facem azi? o întrebă Julianna.

Mary termină de mestecat felia de portocală înainte de a răspunde:

— Mă gândeam că vom merge la picnicul de la prânz, împreună cu celelalte. Dar poate că în dimineaţa asta…

Nu-şi duse ideea la bun sfârşit şi îşi muşcă buza.

— Spune, insistă Julianna, luând şi ea o înghiţitură din micul ei bol cu fructe.

Mary roşi uşor.

— Aseară, la cină, unul dintre domni m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să facem o plimbare călare.

Julianna făcu ochii mari, iar pe buze îi înflori un zâmbet ca de pisică.

— O, şi despre care domn e vorba?

— Lordul Mixton, răspunse Mary, roşind şi mai intens.

— Mixton? întrebă Julianna, lăsând linguriţa jos. Pare drăguţ.

— Aşa cred şi eu. Şi, pentru prima dată, chiar aş vrea să merg.

Julianna o privi cu drag.

— Of, biata de tine, ştiu că eşti înspăimântată de cai. Poate îl rogi ca în loc de plimbare călare să mergeţi pe jos.

Mary clătină din cap.

— A, nu. M-ai înţeles greşit. Ştiu că frica mea de cai e absolut prostească. Ştiu. Dar este şi destul de jenantă. Aş face orice să fiu la fel ca toată lumea. Să *nu* mai fiu

înspăimântată de cai.

Julianna îi strânse mâna.

— Mary, scumpa mea, nu înţeleg. Ce tot spui?

Sora ei înghiţi în sec.

— Spun că vreau să-mi fac curaj să-mi înving frica, Anna. Vreau să învăţ să călăresc.

— Să înveţi să călăreşti?

Julianna era uimită. N-ar fi fost la fel de mirată nici dacă sora ei i-ar fi spus că vrea să înveţe să facă box la un club rezervat domnilor, cum ar fi clubul Jackson.

— Adevărat?

— Da, zise Mary pe un ton hotărât, cu toate că Julianna îi citea în ochi teama.

Îşi dădea seama însă că sora ei luase o decizie şi ştia din experienţă că, odată ce lua o decizie, Mary nu mai dădea înapoi. Era unul dintre lucrurile pe care le admira la ea. Era curajoasă când voia. Curajoasă, bună şi minunată. Mary avea motive întemeiate să se teamă de cai. Tatăl ei o urcase pe cal când era mult prea mică.

— Julianna avea trei ani când a învăţat să călărească şi n-a avut niciodată vreo problemă, obişnuia tatăl lor să spună când i se reamintea că Mary fusese îngrozită încă de la prima tentativă de a merge călare.

Poneiul o azvârlise, pur şi simplu, din şa. Cu toate că scăpase nevătămată, doar cu câteva zgârieturi şi vânătăi, rămăsese cu o teamă teribilă de cai.

Tatăl lor avea dreptate. Julianna chiar avea doar trei ani când urcase în şa şi din prima clipă se simţise călare ca peştele în apă. Dar cele două surori erau firi foarte diferite. Julianna fusese dintotdeauna aventuroasă şi plină de energie, în vreme ce Mary era tăcută, liniştită, prudentă, rezervată. Tatăl lor îşi regretase greşeala şi, din pricina acelui început nefericit, Mary fusese privată de posibilitatea de a participa la numeroase ieşiri în aer liber.

— Dar eşti absolut sigură, draga mea? insistă Julianna.

— Da, răspunse Mary, cu toate că sora ei o simţea că tremură deja. Speram să mă însoţeşti la grajduri şi să-l rugăm pe unul dintre grăjdari să mă ajute.

Julianna zâmbi.

— Cred că ştiu exact cărui grăjdar să-i cerem să te ajute.

— Domnului Worthy? făcu Mary cu un surâs timid.

— Întocmai, încuviinţă Julianna.

*

„O să fie din cale-afară de amuzant”, îşi zise Julianna o oră mai târziu, în timp ce ea şi Mary se îndreptau spre grajduri. Mary nu avea nicio ţinută pentru călărie, aşa că fusese nevoită să împrumute una de la Julianna. Îi era cam lungă şi, cu toate astea, Julianna găsea că sora ei arăta adorabil în ţinuta de albastru safir pe care una dintre cameriste o scurtase degrabă la poale, pentru ca Mary să nu se împiedice. Mânecile i le suflecaseră, pur şi simplu. Încălţămintea era compusă dintr-o pereche de cizme care nu erau nicidecum de călărie, dar măcar erau ale ei şi îi veneau numai bine. Trebuiau să fie practice înainte de toate.

Rhys era undeva în fundul grajdului, ajutând la potcovirea unuia dintre cai. Era, din nou, fără cămaşă, iar Julianna fu nevoită să îşi întoarcă privirea, înghiţind în sec. Nu înainte de a trage însă cu ochiul la abdomenul lui parcă sculptat. Ce era oare, o cicatrice? Nu apucase să vadă prea bine şi în niciun caz nu voia ca el să o vadă privindu-l cu prea mare atenţie.

— Bună dimineaţa, domnule Worthy, îl salută ea când el îşi termină treaba.

Rhys se întoarse. Fruntea îi era asudată. Se şterse cu dosul palmei şi îi oferi un zâmbet ridicol de irezistibil. Ştia precis cât de nepotrivită îi era ţinuta. O făcea să roşească pe biata Mary.

— O, Lady Julianna! Aţi venit pentru încă un tur al conacului? Pe cine aţi mai adus? Pe prinţul regent? întrebă el cu un rânjet poznaş.

— Nu încă, dar am auzit că va veni în curând, răspunse ea.

Toţi oaspeţii erau surescitaţi la vestea că atât contele de Kendall, cât şi prinţul vor sosi nu peste multă vreme. Desigur, Julianna găsea situaţia teribil de caraghioasă, dat fiind că Kendall era deja acolo, servindu-i seară de seară la cină. Dar îşi ţinuse gura, căci îi promisese lui Worthington.

— Ce vânt vă aduce azi? întrebă Rhys.

Nu se mai prefăcea că nu ştia că ea se afla acolo ca să îl sâcâie. Interesant.

— Mary ar vrea să ia lecţii de călărie, îl informă Julianna. Speram amândouă că ai putea să-i fii de ajutor.

— Lecţii de călărie? Aşa este? întrebă el, întorcându-se spre Mary.

— Da, domnule Worthy, zise Mary cu tot curajul de care se simţea capabilă. Am decis că trebuie să încetez să mai fiu o mimoză şi o fricoasă. Dar sper să-mi pregăteşti cel mai blând cal cu putinţă, adăugă, cu glasul aproape frânt.

— Ştiu exact iapa potrivită, o asigură Rhys. Şi va fi plăcerea mea să vă ajut, Lady Mary.

Mary zâmbi şi se apropie un pic de potcovar, ca să vadă exact ce face.

— Daţi-mi voie să mă primenesc şi revin de îndată, spuse Rhys.

Îşi aruncă un prosop pe umăr şi dădu să treacă pe lângă ele, dar când ajunse la Julianna se opri.

— Ai venit iar să mă faci să renunţ, nu-i aşa?

— Nu ştiu la ce te referi, răspunse ea cu nasul pe sus.

— Vai, nu ai de gând să-mi faci fiecare minut un iad?

Ea făcu tot posibilul să nu-i privească pieptul ce lucea de sudoare.

— Am de gând să mă asigur că îi oferi surorii mele o lecţie de călărie, dacă la asta te referi.

— Şi presupun că, dacă lecţia nu îţi e pe plac, mă vei corecta la fiecare pas.

— Dacă trebuie, oftă ea dramatic, apoi îi zâmbi cu un aer îngâmfat.

Rhys ridică din sprânceană, apoi trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre scara care ducea la etajul de deasupra. Julianna se apropie de sora ei şi urmăriră amândouă cum

calul era potcovit. În lipsa lui Rhys, un alt ajutor de la grajduri venise să îl ajute pe meşterul potcovar.

— Sper că nu îl doare pe bietul cal, tresări Mary.

— Deloc, draga mea. Nu simte nimic.

Mary răsuflă uşurată. Biata de ea, probabil petrecuse mai mult timp în grajd în ultimele zile decât în toată viaţa ei de până atunci. Nu ştia absolut nimic despre cai.

— Şi asta ce e? întrebă ea, arătând înspre toate obiectele agăţate de unul dintre pereţi.

Julianna îi explică, răbdătoare, ce erau toate acele obiecte, de la pături pentru şa, chingi, curele, hamuri, frâie.

— Ce o martingală? întrebă Mary exact când Rhys îşi făcu iar apariţia în spatele lor.

— E o curea care nu-i permite calului să se ridice în două picioare, răspunse el. Face parte din harnaşamentul cailor care conduc atelajul.

La auzul vocii lui, Julianna se întoarse. Avea părul dat peste cap şi era îmbrăcat. Dar chiar dacă avea pe el o cămaşă închisă la toţi nasturii, pantalonii strâmţi nu lăsau mare lucru imaginaţiei. Făcuse un fel de baie, probabil îşi turnase un vas cu apă peste cap, iar apa se prelinsese peste pieptul musculos şi mai jos, până la… Nu! Acele gânduri nu ajutau. Trebuia să se concentreze asupra motivului pentru care venise. Venise pentru ca sora ei să înveţe să călărească.

Desigur, Julianna nu ar fi apelat la Rhys dacă l-ar fi considerat un profesor neadecvat pentru Mary. Îl văzuse însă deseori în preajma cailor în perioada legăturii lor şi recent; pe când se dădea drept grăjdar. Ştia că se pricepea bine. Da, era arogant, dar ceva îi spunea că lua în serios temerile lui Mary. Julianna avea încredere că datorită lui sora ei va avea parte de o experienţă agreabilă.

Rhys îşi concentră întreaga atenţie asupra lui Mary. Îi vorbi pe un ton calm, sigur pe el, îi dădu încredere şi o privi în permanenţă în ochi.

— Înainte să urc, i-am cerut lui Henry să o înşeueze pe Whisper[1]. E cea mai liniştită şi calmă din tot grajdul

1 În limba engleză, *whisper* înseamnă „şoaptă”.

lordului Clayton. Cred că o să vă placă mult de ea.

Mary încuviinţă din cap, dar ochii îi erau mari şi speriaţi.

— Pare calul potrivit, fie doar şi după nume.

Rhys râse.

— Întocmai, milady. Urmaţi-mă.

Rhys îi oferi lui Mary braţul, ignorând-o din nou pe Julianna, şi o conduse în ţarcul din afara grajdului, unde Henry îi aştepta cu Whisper de căpăstru. Whisper era o iapă frumoasă, roaibă, destul de înaltă, cu un temperament vizibil calm şi blând. Mânca liniştită un măr, direct de la Henry din mână.

— Nu pare înspăimântătoare, şopti Mary, înghiţindu-şi nodul din gât.

Pe Julianna o durea sufletul pentru sora ei.

— Curaj! şopti ca pentru sine în timp ce Rhys o conducea pe Mary spre cal.

— Mai întâi trebuie să faceţi cunoştinţă aşa cum se cuvine, spuse el. Lady Mary, ea este Whisper. Domnişoară Whisper, ea este Lady Mary.

Iapa clipi la Mary cu ochii ei mari şi blânzi.

— Îmi pare bine, zise Mary, cu vocea cam tremurată, şi făcu o mică reverenţă.

— Aţi vrea să o mângâiaţi? îi propuse Rhys.

Julianna simţi că i se umplu ochii de lacrimi văzând cum Mary întinde mâna şi o mângâie uşor pe Whisper pe bot. Iapa lovi cu copita în pământ şi continuă să ronţăie mărul. Mary îşi retrase mâna şi râse timid.

— E adorabilă.

Calul îşi împinse botul înspre palma ei, iar ţipătul încântat al lui Mary îi umplu Juliannei inima de încântare.

— Vă place, spuse Rhys, cu un zâmbet plin de blândeţe. Şi nu pot s-o condamn.

— Nici eu, făcu şi Henry.

Mary roşi şi îşi feri privirea de tânărul grăjdar. Julianna zâmbi. Chiar dacă ea şi Rhys avuseseră probleme în trecut, era amabil şi răbdător cu sora ei, iar asta o impresiona. Detestabil cum era, nu era chiar complet detestabil, se

vedea nevoită să recunoască asta. Nu în acea zi. Nu când era atât de bun cu Mary. Mary nu merita furia lui, desigur, dar un bărbat mărunt şi-ar fi revărsat asupra ei furia pe care o simţea faţă de Julianna.

— Nici tu nu eşti rea deloc, i se adresă Mary lui Whisper.

— Vreţi să-i daţi un măr, milady? o întrebă Henry pe Mary.

Mary se uită înspre Julianna, parcă cerându-i sfatul, iar sora ei o încurajă.

— Nu te teme.

— Dacă eşti sigur că nu o să mă muşte, îi zise Mary lui Henry.

Henry îi puse în mână un măr mic, iar ea închise ochii şi întinse mâna spre Whisper.

— E în regulă, zise Rhys ghidând-o cu blândeţe. Nu muşcă, promit. Ceea ce nu pot spune despre sora dumneavoastră.

Mary era, fără doar şi poate, prea pătrunsă de tensiunea momentului ca să remarce înţepătura, dar Julianna o auzi. Aşteptă ca Rhys să se uite la ea şi-i adresă un zâmbet ce sugera „Las' că am eu ac de cojocul tău!"

Whisper prinse mărul cu buzele şi dinţii, iar râsul vesel al lui Mary o încântă şi mai mult pe Julianna, care bătu din palme.

— Nu ţi-e teamă, Mary, aşa e?

— Câtuşi de puţin, răspunse sora ei deschizând ochii şi privind uimită capul mare al iepei. Chiar m-a gâdilat un pic.

Rhys râse din nou.

— Aşa e. Whisper adoră merele. Sigur o să vă fie recunoscătoare.

— Foarte bine, zise Mary. Am nevoie de toată bunăvoinţa de care pot avea parte.

Calul termină de mâncat mărul, iar Mary îşi scuturâ mănuşile, apoi trase aer în piept.

— Bun, şi acum trebuie să urc în şa? întrebă, cu o expresie de groază pe chip.

Rhys chicoti.

— Nu, nu. Încă nu suntem gata. Mai întâi, e important să învăţaţi cum să vedeţi de un cal înainte să încercaţi că călăriţi.

— Cum adică să văd de un cal? se miră Mary.

— Vă arăt de îndată.

Rhys luă frâiele din mâna lui Henry şi îi făcu băiatului semn să se întoarcă în grajd. Înainte să plece, Henry îşi scoase pălăria în faţa lui Mary, care roşi adorabil.

— Îi frumos tare din partea lui să o-nveţe pe domniţa, milady, îi zise el Juliannei când trecu pe lângă ea.

Julianna clătină din cap, uşor exasperată. Încă un admirator al ducelui de Worthington? Fără glumă, individul îi plătea, mai mult ca sigur, pe toţi aceşti oameni ca să pretindă că îl plăceau aşa cum o făceau. Dar când se uită din nou la Rhys, se văzu nevoită să recunoască faptul că modul în care se purta cu sora ei era pe cale s-o transforme într-o susţinătoare a individului pe care de mai bine de un an îl poreclise Detestabilul.

— Înainte să învăţaţi să călăriţi, îi spunea el lui Mary pe un ton calm, trebuie să învăţaţi comportamentul cailor. Să creaţi o legătură cu animalul.

— De aceea mi-ai spus să o mângâi şi să-i dau un măr, domnule Worthy? îl întrebă Mary.

— Întocmai, încuviinţă el.

Julianna se apropie. Rhys îi indică surorii ei o măsuţă din lemn aflată în apropiere de intrarea în grajd. Pe ea se aflau diverse obiecte despre care era clar că voia să îi explice lui Mary.

— A te ocupa de un cal e la fel de important precum călăritul, îi explică el. Totul începe cu îngrijirea.

— De acord, făcu Julianna, apropiindu-se. *Unii* oameni au tendinţa de a se îngriji mai bine de sentimentele unui cal decât de cele ale altor oameni. Nu-i aşa, domnule Worthy?

— Poate pentru că un cal e mereu demn de încredere, milady, răspunse el într-o clipită.

Mary se uita de la unul la altul, uşor încruntată. Apoi Rhys luă peria pentru ţesălat. Îi arătă lui Mary cum să-i

ţesale cu blândeţe coama lui Whisper, apoi o lăsă să o facă singură. Prima încercare fu un pic ciudată, dar după câteva clipe îşi făcu mai mult curaj şi se apropie mai mult de iapă, reuşind să îi ţesale coama destul de bine.

— Îmi pare teribil de rău, Whisper, îi zise ea. Mă tem că totuşi camerista mea s-ar pricepe mult mai bine la asta.

Rhys şi Julianna izbucniră în râs. Apoi Rhys trecu la pasul următor.

— Aş vrea să mă ajutaţi să o plimb în padoc, îi zise lui Mary. Astfel se va întări şi mai mult relaţia de afinitate cu calul.

— Afinitate, repetă Julianna de lângă uşa grajdului. E un lucru important adesea şi între oameni, nu-i aşa, domnule Worthy? Asta până când unul dintre ei dispare fără motiv.

— Afinitatea chiar este importantă între oameni şi cai, Lady Julianna, îi răspunse Rhys, zâmbind neîncetat. Mai ales afinitatea care durează mai mult decât durează, de exemplu, să găseşti un alt cal.

De data asta, expresia de pe chipul lui Mary era de-a dreptul intrigată. Julianna alese să o ignore şi miji ochii către Rhys. Pentru Dumnezeu, individul avea mereu răspunsul pregătit.

Urmări însă cu mândrie cum Mary o plimba pe Whisper în jurul padocului, ţinând căpăstrul şi uitându-se din când în când la Rhys ca să se asigure că îl avea în continuare în preajmă. De fiecare dată, el dădea încurajator din cap şi îi surâdea.

— Acum să încercăm să o legăm, zise Rhys într-un final, după ce Mary o plimbă suficient pe Whisper.

— De ce anume o legăm? întrebă Mary, privind în jur.

— De gardul de colo, îi arătă Rhys.

Ascultătoare, Mary duse calul în direcţia indicată de el.

— Nu veniţi, Lady Julianna? întrebă el, fără să se uite înspre ea.

— Nu, zise ea. Prefer să rămân aici, la umbră, dacă nu te deranjează, Mary.

Mary încuviinţă din cap.

— Sunteţi sigură, Lady Julianna? insistă Rhys. Nu de alta, dar nu o să vă pot auzi cicălelile de la o distanţă atât de mare.

Mary se întoarse spre Julianna cu o expresie întrebătoare, de data asta fără echivoc. Julianna ridică din umeri. Biata Mary se întreba, fără doar şi poate, cum se făcea că doi oameni care se sărutau cu două zile în urmă se înţepau reciproc în aşa hal.

— Sunt bine, domnule Worthy, zise Julianna cu glas cântat. O să-mi păstrez cele mai bune cicăleli pentru când te întorci.

Julianna aşteptă într-un hambar aproape jumătate de ceas în vreme ce Rhys şi Mary o legară şi dezlegară cu rândul de gard pe Whisper. Când se întoarseră, cu Mary aducând-o pe Whisper de căpăstru, Julianna se simţea epuizată. Numai de replici acide cu Rhys nu avea dispoziţie.

— M-ai văzut, Anna? Am făcut totul corect? întrebă Mary, vădit încântată.

— Perfect, draga mea, răspunse Julianna, zâmbindu-i larg. Dar se face târziu şi trebuie să ne întoarcem în casă să ne pregătim pentru picnic.

— Aţi avut parte de un început grozav în această dimineaţă, milady, zise Rhys, luându-i frâiele.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, domnule Worthy, răspunse Mary. Încă nu pot călări, dar mă simt mult mai în largul meu… cel puţin în preajma lui Whisper.

Mângâie iapa, care fornăi încântată.

— Aşa se face. Pas cu pas, adăugă Rhys. Sper că veţi reveni ca să continuăm lecţiile. Data viitoare vă arăt cum să puneţi şaua şi să încălecaţi.

— Mi-ar plăcea, surâse Mary.

— Puteţi chiar s-o aduceţi pe sora dumneavoastră, rânji el.

— Da. Data viitoare poate te învăţ eu câte ceva, domnule Worthy, îi zise Julianna cu un zâmbet cam crispat.

Capitolul 17

A doua zi dimineaţă, Rhys se întâlni cu prietenii lui într-o încăpere folosită drept cameră de depozitare, situată la subsolul clădirii principale, în aripa rezervată servitorilor. Începuseră să se întâlnească acolo de când unul dintre invitaţi intrase într-o zi peste ei în timp ce erau adunaţi în bibliotecă. Ca de obicei, Rhys sosi ultimul.

— Eşti încă în joc? îl întrebă Bell din clipa în care îşi făcu apariţia în pragul uşii.

— Eu, da. Dar tu? rânji Rhys.

— Normal, răspunse Bell. Şi Kendall e.

Rhys îl privi pe conte, care tăcea mâlc.

— Ce-ai păţit?

— Mai bine nu întrebi, interveni Clayton, fluturând din mână. Bietul de el a fost surprins sărutând-o pe domnişoara Wharton azi-dimineaţă, în bibliotecă.

— Nu mai spune! Şi cine a intrat peste voi? făcu Rhys, înghiontindu-şi prietenul şi râzând în hohote.

— Nu am fost surprinşi sărutându-ne! se răsti Kendall, smucindu-se de lângă el. Aproape că am fost surprinşi sărutându-ne de Albina, camerista domnişoarei Wharton. E cu totul altceva.

— A, de camerista domnişoarei? Atunci sunteţi bine, râse iar Rhys.

— Mă bucur că măcar tu crezi asta, spuse Kendall dându-şi ochii peste cap.

— Dacă vă prindea mama ei, atunci ai fi avut de ce să-ţi faci griji, îi făcu Rhys cu ochiul.

— De acord, zise şi Clayton.

— Şi ce mai e nou, băieţi? întrebă Rhys frecându-şi mâinile.

Îşi informase prietenii de faptul că Lady Julianna îl recunoscuse la grajduri încă din prima zi, dar încă nu le spusese că scopul tinerei femei era să îl facă să renunţe la pariu. Avea de gând să se refere cât mai puţin posibil la Lady Julianna.

— Ei bine, zise Clay ton, pe lângă baronul Wharton şi prinţul regent, care se vor alătura micului nostru grup, se pare că va veni şi marchizul de Murdoch.

— Murdoch?! făcu Rhys, ridicând brusc capul. El ce caută aici? Nu ştiam că eşti prieten cu el.

— Nu sunt neapărat. A fost ciudat. Mi-a scris o scrisoare. Pare-se că nu îndură să stea atât timp departe de logodnica lui şi vrea să vină să o vadă pe Julianna.

— Serios? zise Bell ridicând din sprânceană. Cam… straniu.

Rhys îşi muşcă interiorul obrazului, dar se asigură ca zâmbetul nepăsător să îi reapară din nou pe buze.

— Greu de crezut, dat fiind că e logodit cu Lady Julianna, pufni el.

— Şi asta nu e tot, interveni Clayton, clătinând din cap. Ar fi atât de amorezat de ea că i-a scris ducelui de Montlake şi l-a întrebat dacă n-ar putea devansa data nunţii.

— Nu mai spune, făcu Bell din nou, cu ochii tot mai mari.

— S-ar zice că Murdoch nu mai are răbdare până-n noaptea nunţii, încheie Clayton chicotind.

Rhys strânse din dinţi. Oare Julianna ştia de toate astea? Lui nu-i spusese nimic despre apropiata sosire a iubitului ei Murdoch. Şi nici despre planul de a devansa nunta. Dar, dată fiind interacţiunea lor de la grajduri, nu s-ar fi aşteptat din partea ei să fie sinceră şi directă pe aceste două subiecte importante.

Chiar şi aşa, Rhys nu putea ignora golul pe care îl simţise în stomac când auzise că Murdoch voia ca nunta să aibă loc mai devreme.

— Şi care e nouă dată stabilită? Nu ţi-a zis Murdoch? se auzi întrebând.

Bell îi aruncă o uitătură bănuitoare, pe care Rhys o ignoră cu graţie.

— Nu, răspunse Clayton. Dar părea că vrea să fie cât mai curând posibil.

— Deci Lady Julianna va rămâne castă până în

noaptea nunţii, zise Bell. Scuze, Worth, sper că nu îţi pică prost.

— Nu-mi pică în niciun fel, răspunse Rhys, făcând eforturi să pară în continuare indiferent şi relaxat şi să zâmbească larg. Îi doresc omului mult succes. O să aibă nevoie, la ce femeie şi-a ales să-şi petreacă tot restul vieţii.

Capitolul 18

De această dată, Julianna nici nu se mai obosi să se prefacă a dormi. Era aproape de miezul nopţii şi nu pusese geană pe geană. Era la fereastra dormitorului pe care îl împărţea cu Mary şi se uita din nou la lună. Îi plăcea să şi-i imagineze pe toţi oamenii care îşi duceau vieţile sub lumina strălucitoare a frumosului corp ceresc. Erau atâţia oameni pe lume, majoritatea cu probleme reale, incomparabile cu ale ei, doar că uneori se trezea privind luna şi dorindu-şi să facă schimb de vieţi cu acei oameni obişnuiţi. I-ar fi plăcut, de pildă, să ducă viaţa unei tinere care nu era nevoită să se ridice la aşteptările familiei sale. Viaţa unei persoane libere să se mărite cu cine dorea, să sughiţe la cină, să uite când şi când de bunele maniere, să poarte haine care nu sunt neapărat după ultima modă, să poarte părul altfel decât în perfectă orânduială.

Uneori, când privea luna, Julianna îşi imagina un soi de libertate despre care ştia că nu va exista nicicând în viaţa ei şi, fie şi pentru câteva clipe, se simţea fericită.

— Iar nu poţi să dormi? întrebă Mary încet, din beznă.

Julianna se întoarse spre ea, iar sora ei aprinse lumânarea.

— Vai, mie! Sper că nu eşti trează din cauza mea.

— Nu ştiam că ţi-e atât de greu să dormi, răspunse Mary, venind lângă ea.

Acasă aveau camere separate, de o parte şi de cealaltă a holului.

— De obicei nu mi-e…

Of, pe cine încerca să prostească? Erau deja luni bune de când avea probleme cu somnul şi nu era cazul să ţină asta secret faţă de sora ei. Nu trebuia să se prefacă faţă de ea.

— De fapt, mi-e greu să adorm... de ceva vreme încoace.

— Hai, povesteşte-mi, propuse Mary.

Luă lumânarea, se îndreptă spre cele două fotolii din dreptul şemineului şi se aşeză pe unul dintre ele, făcându-i semn Juliannei să se stea jos, la rândul ei. Puse lumânarea pe măsuţa dintre ele. Julianna se aşeză, întrebându-se cum ar putea să-i explice surorii ei lucrurile care o preocupau recent.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mary imediat ce Julianna luă loc. De cât timp nu prea mai poţi dormi?

Julianna trase aer în piept.

— Cred că totul a început la scurt timp după ce m-am logodit cu lordul Murdoch.

— Aha, făcu Mary. Nu mă mir.

Julianna o privi nedumerită.

— Nu? De ce?

Mary o privi cu căldură.

— Mai devreme nu am spus nimic pentru că am considerat că nu e treaba mea, dar adevărul e că nu ştiu dacă tu şi lordul Murdoch vă potriviţi.

— Poftim?

Mary tresări uşor.

— Ştiu. Iartă-mă. Poate nu trebuia să spun nimic, dar niciodată nu mi-ai lăsat impresia că perspectiva acestei uniuni te face fericită. Îi face fericiţi pe mama şi pe *papa,* nu şi pe tine. E şi motivul pentru care ţi-am spus, în acea noapte, că nu trebuie să te măriţi cu un bărbat pe care nu-l iubeşti.

Julianna deschise gura, pregătită să nege totul, dar se opri. Ce sens avea să protesteze? Se obişnuise într-atât să îşi nege propriile sentimente, încât acesta fusese primul ei impuls. Ce spunea asta despre ea? Ce spunea despre rolul pe care ceilalţi se aşteptau să h joace?

— Nu ştiu dacă îl iubesc, mărturisi.

Era penibil, dar era adevărul. Privirea lui Mary vădea însă empatie şi scepticism deopotrivă.

— Chiar nu ştii, Julianna?

Ochii Juliannei se umplură de lacrimi. Oare de ce un lucru atât de evident pentru sora ei era pentru ea atât de greu de recunoscut?

— Nu ştiu. Nu cred… nu cred că sunt foarte încântată să mă mărit cu el, recunoscu ea. Poate e tocmai motivul pentru care nu pot să dorm.

— Cum te simţi acum că ai spus asta cu glas tare? întrebă Mary cu blândeţe.

Julianna stătu câteva clipe pe gânduri, după care pe buze îi apăru un zâmbet sincer. Ştia că era primul ei zâmbet sincer din ultimele luni.

— Mă simt chiar bine, ca să fiu cinstită.

Mary se aplecă înspre ea şi-i luă o mână într-a ei.

— Anna, întotdeauna ai fost ascultătoare şi ţi-ai făcut datoria. Ai fost fiica perfectă a unei familii perfecte. Te-am admirat mereu pentru asta.

Julianna simţi că îi dau iar lacrimile.

— Numai perfectă nu mă simt. În ultima vreme mă simt un dezastru.

Mary clătină din cap.

— Nici pe departe, Anna. Eşti om şi atât. Şi cred că în ultimii ani, şi mai ales în ultimele luni, te-ai dat peste cap să pui nevoile celorlalţi mai presus de nevoile tale.

— Simt că, dacă nu fac asta, e greşit.

— Anna, gândeşte-te un pic. L-ai sărutat pe domnul Worthy.

Julianna îşi luă capul în mâini.

— Ştiu. Ţi-am spus deja că nu trebuia să fac asta.

— Nu, nu asta vreau să spun. Zic doar că ar trebui să-ţi pui întrebarea de ce ai făcut-o. Cred că, pentru prima dată în viaţa ta, vrei să te împotriveşti faţă de ceea ce se aşteaptă de la tine. E sfidarea ta la adresa celorlalţi.

— E momentul meu de rebeliune? întrebă Julianna, forţându-se să râdă.

— Atât cât poţi tu să fii rebelă, da. Dar nu eşti deloc fericită. Faptul că l-ai sărutat a fost modul tău de a exprima asta.

Of, dacă surioara ei adorabilă şi atât de plină de încredere în ea ar şti adevărul…

— Are ceva noimă, recunoscu Julianna. Dar ştii la fel de bine ca mine că mama şi *papa* ar fi distruşi dacă aş anula logodna cu lordul Murdoch.

Mary încuviinţă din cap.

— Da, dar gândeşte-te că tu vei fi distrusă dacă n-o vei anula.

Julianna îi strânse mâna.

— Nu e ca şi cum mă pot mărita cu un grăjdar.

— Poate că nu, dar faptul că nu poţi să nu roşeşti când eşti în prezenţa domnului Worthy spune multe.

— Nu roşesc în preajma lui! se apără Julianna.

Mary surâse.

— Prea bine. Dacă zici tu… înseamnă că îţi iau foc obrajii în preajma lui din cu totul alte motive.

Julianna clătină din cap şi zâmbi, la rândul ei.

— Chiar roşesc de faţă cu domnul Worthy? întrebă ea, scărpinându-şi nasul.

O, Doamne! Dacă era aşa, nu putea să spere că Rhys nu observase. Sigur nu observase, altfel ar fi râs deja de ea pe tema asta.

— Aşa e, confirmă Mary. Chiar dacă v-aţi înţepat reciproc, lucru pe care chiar nu l-am înţeles.

— E… complicat, zise Julianna, muşcându-şi buza de jos.

Cum îi putea explica lui Mary?

— Ştiu că nu te-am văzut niciodată purtându-te astfel în prezenţa vreunui gentleman din înalta societate. Îmi aminteşte de cum obişnuiai să vorbeşti despre ducele de Worth… Iartă-mă, te rog! se opri Mary brusc. Nu am vrut să-l aduc în discuţie pe Detestabil.

Julianna o mângâie pe mână. Mary era o scumpă. Se gândea mereu la sentimentele celorlalţi. Iat-o la reşedinţa de la ţară a unui lord, unde venise să-şi găsească un posibil

logodnic, iar ea era mai preocupată de logodna Juliannei cu Murdoch şi de faptul că sora ei mai mare părea îndrăgostită de un grăjdar.

— Cel puţin nunta nu va avea loc înainte de primăvară, oftă Julianna. Am timp să mă gândesc. Mă aştept ca lucrurile să se aşeze şi să-mi apară într-o lumină mai bună peste ceva vreme.

— Nu cred că merge aşa, Anna.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji despre Murdoch şi domnul Worthy, zise Julianna, scuturându-se de neplăcutele gânduri legate de nunta ei, despre care, oricum, vorbiseră prea mult. Tu ar trebui să fii preocupată în primul rând să-ţi găseşti perechea. Ai vorbit cu lordul Mixton din nou, la cină, despre plimbarea călare?

Mary clătină din cap.

— Nu mă simt încă îndeajuns de curajoasă. Mai am nevoie de o lecţie de călărie. Crezi că domnul Worthy va fi disponibil?

Capitolul 19

Rhys nu se putu abţine să nu zâmbească a doua zi de dimineaţă, când Julianna şi Mary apărură la grajduri. Chiar dacă îi era ca un ghimpe în coastă, femeia era hotărâtă, trebuia s-o recunoască.

— Nu credeam că eşti treaz la ora asta, domnule Worthy, zise Julianna pe acel ton drăgălaş pe care, îşi dădea el seama, îl folosea când se prefăcea a fi un simplu musafir care îşi făcuse un obicei de a apărea pe la grajduri de fiecare dată când i se ivea ocazia.

— Iar eu nu credeam că aveţi limba atât de ascuţită chiar de la ora asta, Lady Julianna, răspunse el, cu tonul celui mai serviabil angajat. Presupun că amândoi suferim acum, constatând că ne-am înşelat.

Mary îşi încrucişă braţele la piept şi se uită de la unul la altul, apoi clătină din cap.

— Domnule Worthy, speram că-mi vei face favorul de a mă asista la încă o lecţie de călărie.

Rhys îi acordă întreaga atenţie şi făcu o plecăciune.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, Lady Mary, spuse el cu sinceritate.

Era cu adevărat bucuros că Lady Mary găsise de cuviinţă să-i îngăduie să continue lecţiile. Asta însemna că avea încredere în el, şi nu exista un compliment mai mare pentru un profesor.

— Mă duc să o înşeuez pe Whisper, îi spuse el, iar ea încuviinţă din cap.

Rhys îi zâmbi uşor sarcastic Juliannei.

— Să nu vă fie prea dor de mine, milady.

— O să-ncerc, răspunse ea pe un ton la fel de sarcastic.

Oare i se părea, sau ajunsese să le placă să se tachineze astfel? El, unul, se vedea nevoit să recunoască faptul că aştepta cu nerăbdare următoarea serie de săgeţi şi îi plăcea şi să riposteze. Cu gândul la asta, începu să fluiere ca pentru sine în timp ce se îndrepta spre boxa lui Whisper.

După câteva minute se întoarse cu iapa de căpăstru, dar fără şa.

— Mă gândeam să vă arăt cum s-o pregătiţi pentru plimbare, îi zâmbi el lui Mary.

— Mi-ar plăcea, răspunse ea, cu un surâs.

În timp ce Julianna stătea şi urmărea totul de la mică distanţă, Rhys îi arătă lui Mary cum se pune şaua pe cal, cum se potriveşte şi cum se strâng chingile.

— Desigur, dat fiind numărul de servitori angajaţi de tatăl dumneavoastră, îmi dau seama că nu vă veţi înşeua singură calul, Lady Mary, dar o călăreaţă înţelege etapele de bază şi le învaţă pentru când, Doamne fereşte, se vede confruntată cu o situaţie dificilă, zise el.

— Sunt perfect de acord, răspunse Julianna.

Rhys o privi lung, aşteptând înţepătura care, nu se îndoia, trebuia să urmeze. Cum ea nu făcu decât să clipească nevinovat, el continuă:

— Toate persoanele pe care le învăţ sunt pregătite pentru a face faţă oricărei situaţii.

— Înţeleg, făcu Julianna. Cum ar fi situaţia în care pleci în timpul unei lecţii şi nu mai dai niciun semn... luni întregi, să zicem?

Poftim! Rhys îi zâmbi sec Juliannei. În schimb, Mary îi aruncă surorii ei o privire întrebătoare.

— De ce-ai întreba aşa ceva, Anna? Sper că nu ai de gând să pleci, domnule Worthy.

— Câtuşi de puţin, Lady Mary, răspunse el. Dumneavoastră nu sunteţi genul de femeie care să fie părăsită.

Julianna începu să bată din picior, aproape imaginându-şi ca îl izbeşte pe Rhys cu talpa drept în figură. Ha!

Odată ce iapa fu perfect înşeuată, Rhys o ajută pe Mary să încalece. Tânăra aproape că tremura. În următoarea oră, o plimbă încet prin padoc, iar Julianna profită de fiecare ocazie să îl exaspereze.

Când trecură pe lângă ea, Rhys spuse:

— Spatele drept, umerii drepţi! Calul ştie când nu ai încredere în tine.

— Da, Mary, ascultă-l! zise Julianna. Domnul Worthy e un maestru al încrederii în sine. Într-atât că unii l-ar numi *arogant*

Ceva mai încolo, Rhys îi dădu un nou sfat:

— Dacă vă aplecaţi în faţă, calul va şti ce vreţi.

— Da, iar domnul Worthy e expert în ce vor femeile, comentă Julianna.

După alte câteva minute, Rhys spuse:

— Spuneţi-mi când aţi obosit şi putem lua o scurtă pauză.

Julianna nici nu clipi.

— Nu-l asculta, Mary. Întâmplător, ştiu precis că domnul Worthy habar nu are ce înseamnă o *pauză scurtă.*

— Ce vrei să spui? se încruntă Mary.

— Chiar aşa, ce vreţi să spuneţi, milady? făcu şi Rhys, aruncându-i o privire nevinovată Juliannei.

— Nimic, îi răspunse ea lui Mary, ignorându-l. Îmi pare rău. Continuă-ţi lecţia, te rog.

Mary clătină din cap şi continuă să strângă marginea şeii de parcă viaţa i-ar fi depins de asta. La aproape două ore de la începutul lecţiei, Mary anunţă că se simţea pregătită să se plimbe şi singură în padoc, fără ca Rhys să mai ţină frâul calului, iar el se conformă bucuros. Aşteptă în mijloc, urmărind-o cu privirea ca o cloşcă ce-şi supraveghează puii. După ce Mary făcu în siguranţă câteva ture, Rhys se apropie de intrarea în hambar, lângă Julianna.

— Chiar începe să-i placă şi să se descurce, îi zise el.

— Aşa e. Te descurci de minune ca profesor, răspunse ea fără să îl privească.

— Poftim? Ce-ai spus?! făcu el, prefăcându-se că nu aude şi ducându-şi mâna pâlnie la ureche.

— Cred că m-ai auzit foarte bine.

— Cuvinte de laudă? Nu credeam să aud aşa ceva din partea ta, Lady Julianna.

— Îi prinde bine, Rhys. Apreciez… ajutorul tău.

— Vai, mie, Lady Julianna, încerci cumva să-mi *mulţumeşti?!* zise el, clipind des.

Ea scoase un oftat afectat şi se întoarse să îl privească.

— Indiferent de ce cred despre tine, îmi ador sora, iar Mary a fost înnebunită de frică de cai de când se ştie. Asta până când i-ai venit tu în ajutor. A fost trântită de un cal pe când avea trei ani.

Clătină încet din cap, de parcă ar fi încercat să împiedice lacrimile să-i curgă pe obraji. Rhys simţi o împunsătură în piept şi căută să se uite în ochii ei.

— Nu ştiam că a trântit-o calul, şi încă atât de mică. Îmi pare rău.

Julianna ridică din umeri.

— Nu e tocmai genul de detaliu pe care îl menţionezi când cineva te curtează.

— Desigur, răspunse el. Dar asta explică de ce e atât de înspăimântată. N-o învinuiesc.

Se rezemă de un perete al hambarului şi le urmări cu

privirea pe Mary şi pe Whisper.

— I-a fost greu din pricina acestei temeri, continuă Julianna. Mai ales crescând în familia noastră, unde caii sunt atât de preţuiţi.

Rhys înclină uşor capul.

— Îmi imaginez. Nu pot decât să sper că i-am putut fi măcar un pic de ajutor.

Un zâmbet abia perceptibil înflori pe buzele Juliannei.

— A vorbit întruna despre ce progrese a făcut ieri. Era atât de mândră de ea!

— Are şi de ce. S-a descurcat grozav şi şi-a depăşit frica.

— Crezi că mai are nevoie de încă o lecţie? întrebă Julianna, încrucişându-şi braţele la piept.

— Depinde, răspunse el pe un ton calculat. O să mai ai timp pentru încă o lecţie după ce vine lordul Murdoch?

Julianna se încruntă şi-şi lăsă braţele să cadă pe lângă corp. Se întoarse spre Rhys cu gura căscată.

— Lordul Murdoch? Ce vrei să spui? întrebă ea pe un ton nesigur.

Rhys ridică din umeri.

— Mi-a spus Clayton că soseşte mâine.

— Mâine?! făcu ea, încruntându-se şi mai tare.

— Nu ştiai?

— Eu… Mă rog, nu ştiam în ce zi va veni, răspunse ea, aranjându-şi gulerul ţinutei.

— Înţeleg, răspunse Rhys.

Vru să se rezume la atât, dar drăcuşorul din mintea lui îl îmboldi să insiste.

— Am auzit şi că ţi s-a schimbat data nunţii. Va fi în toamnă. Bănuiesc că e cazul să te felicit.

— Data la ce?! exclamă ea, iar tonalitatea îi crescu cam cu două octave.

Rhys dădu din cap cu un aer nonşalant.

— Clayton a mai spus că lordul Murdoch i-a scris tatălui tău şi i-a cerut să fie de acord să devansaţi data nunţii. Nu ştiai?

Julianna îşi duse mâna la piept de parcă nu mai putea

să respire.

— Mary! strigă ea surescitată. Cred că e suficient pentru azi. Mergem în casă. Am de scris o scrisoare.

Capitolul 20

A doua zi după-amiază, Rhys îşi vedea de treabă în grajd. Îşi şterse sudoarea de pe frunte cu mâneca de la cămaşă. Prinse cu furca mai mult fân şi îl aruncă în maldărul din fundul boxei goale în care se afla.

Îşi petrecuse ziua curăţând harnaşamente, cărând fân, ducând afară bălegarul din boxe şi ţesălând caii, lucruri pe care le învăţase de la mai-marele grăjdarilor de la conacul Worthington pe când era tânăr, dar pe care nu le mai făcuse de multă vreme.

Ca duce, îşi petrecea timpul trezindu-se la amiază, întâlnindu-se scurt cu avocatul, bând, jucând jocuri de noroc şi bucurându-se de lucrurile frumoase din viaţă până pica lat, iar a doua zi o lua de la capăt.

De când se afla pe proprietatea lui Clayton se simţea util, pentru prima dată în ani buni. Faptul că deunăzi o învăţase pe Mary Montgomery să călărească fusese unul dintre momentele cel mai împlinite din existenţa lui. Biata fată trăise cu spaima faţă de cai, era limpede. Cu toate că nu-şi putea imagina teama faţă de animalele pe care el, unul, le iubea, îşi imagina ce greu trebuia să fi fost pentru ea să trăiască în preajma unor fiinţe atât de mari care îi provocau şi groază. Trăise ani de tortură, fără doar şi poate.

Caii erau printre cele mai blânde fiinţe din lume, iar el îşi dăduse seama imediat care dintre caii lui Clayton era perfect pentru un călăreţ speriat. Whisper fusese blândă, calmă, docilă, ideală pentru Lady Mary.

Când Julianna şi sora ei îşi făcuseră apariţia la grajduri cu o zi înainte, Rhys fusese convins că venise să-i dea iar de furcă. Şi, da, se străduise să îl irite, însă era dincolo de orice îndoială că era într-adevăr îngrijorată cu privire la

teama surorii ei faţă de cai şi capacitatea ei de a călări.

Mary părea omul care n-ar fi călcat nici pe o furnică. Era prietenoasă, afectuoasă şi avea pentru fiecare un zâmbet şi o vorbă bună. Era opusul surorii ei, îşi spuse el cu oarecare ciudă. Se întrebă o clipă dacă prietenul Kendall o cunoscuse pe Mary Montgomery.

Rhys făcuse un lucru bun în ziua anterioară. O ajutase pe Lady Mary să facă primii paşi înspre depăşirea fricii de cai şi de călărie. Era o tânără curajoasă. Spera să o poată ajuta din nou înainte să se încheie sejurul.

Dacă Julianna continua să încerce să îl facă să renunţe la pariu nu făcea o treabă prea bună. Tot ce reuşea să facă era să vină pe capul lui în fiecare zi şi să-i cam dea de furcă. De lucru, de fapt. Fără să ştie că în acele zile munca îi făcea cu adevărat plăcere.

La asta Julianna clar nu se aşteptase. Nici prietenii lui. Doar puseseră pariu că nu va reuşi să facă pe servitorul preţ de două săptămâni. Poate că aşa ar fi stat lucrurile dacă ar fi fost închis în casă, supus etichetei stricte şi ţinutei obligatorii. Numai că la grajduri, unde putea asuda şi lucra cu caii, Rhys era în elementul lui.

În definitiv, caii nu se aşteptau să primească decât apă, fân şi bunătate. Nu le păsa de titlul de duce. Nu le păsa despre cine scria în ziare că e un beţiv sau un falit bun de nimic.

Aşa-zisa lume bună habar nu avea că el îşi construise în mod deliberat reputaţia asta. Că îşi alesese această imagine publică şi că special alesese să frecventeze clubul Hollister, cel mai scandalos dintre toate, şi se asigurase că toate excesele şi escapadele lui de acolo au parte de toată atenţia posibilă, în loc să prefere unul dintre cluburile de gentlemeni faimoase pentru discreţia lor, precum White şi Boodle.

Nu aveau idee că pierduse sume mari la jocuri de noroc la Hollister tocmai ca să dea impresia că e îndatorat până peste cap. Că de acolo se ducea în cluburi mai discrete, despre care puţini dintre aristocraţi ştiau, unde *câştiga* averi. Îndeajuns ca să înmulţească de patru ori

averea lăsată de tatăl lui.

Dar cu toată reputaţia lui îndoielnică, Julianna fusese interesată de el. Pe atunci, el crezuse că asta se datora faptului că aveau lucruri în comun, cum ar fi pasiunea pentru cai şi un simţ al umorului bine dezvoltat. La un anumit moment, considerase că însă că titlul lui conta pentru ea mai mult decât faima lui de băutor şi jucător.

Rhys fusese convins că asta dovedea cât de puţin conta pentru Julianna cu cine anume se mărita, câtă vreme titlul era răsunător. Murdoch era următorul la rând. Iar Murdoch nu era cunoscut pentru mare lucru, cu siguranţă nu pentru că era o scursură beţivă. Era complet banal, din punctul lui de vedere. Se întâlniseră o dată sau de două ori, dar nu-şi amintea mare lucru despre niciuna dintre întâlniri.

Drăcuşorul din el îl făcuse pe Rhys să îi pomenească Juliannei de sosirea lui Murdoch. Nu putuse să nu se întrebe dacă ea ştia sau nu. Îşi dăduse apoi seama că nu. Aşa cum nu ştia nici de schimbarea datei căsătoriei. Iar niciuna dintre veşti nu îi fusese pe plac. Lucru de-a dreptul interesant.

În curând, Murdoch avea să-şi petreacă noaptea nunţii cu Julianna. Gândul îl străfulgeră pe Rhys. Nu voia decât să-i dispară din minte, dar era tot acolo, sâcâindu-l, înfuriindu-l, dintr-un motiv pe care nu-l putea defini şi pe care nu voia să îl analizeze.

Înfipse furca într-un maldăr de fân. La naiba! Acel gând nedorit duse la altul, la o amintire care îl bântuise mult mai des decât voia să recunoască. Amintirea acelei seri cu Julianna, la el în birou, acum mai bine de un an.

*

Aşa cum se obişnuia în perioada de curtare, în acel sezon Rhys îi invitase la cină, la el acasă, pe Julianna şi pe părinţii ei. Nu precupeţise niciun efort financiar şi se consultase cu menajera şi cu majordomul cu privire la toate detaliile, de la vasele din porţelan fin la tacâmuri, meniu şi chiar lumânări. Pregătise tot ce era mai bun pentru vizita

lui Lady Julianna.

Se asigurase că sufrageria era ornată cu florile el preferate, cele de liliac. Pregătise chiar un buchet pentru ea şi unul pentru mama ei.

Cina mersese cât se putea de bine, date fiind circumstanţele. Lordul Montlake îl copleşise cu priviri ucigaşe, iar Lady Montlake, cu laude. Părinţii Juliannei aveau păreri complet opuse când venea vorba despre cât era Rhys de potrivit pentru a o lua de soţie pe fiica lor mult iubită.

La un moment dat, Julianna se scuzase şi se ridicase de la masă, sub pretextul că trebuie să meargă la toaletă. Trecuse ceva vreme şi nu se întorsese. Mama ei începuse să îşi facă griji şi voia să plece în căutarea ei, dar Rhys se oferise. Cunoştea cel mai bine casa, fără doar şi poate. Era logic ca el, în calitate de gazdă, să meargă în căutarea unui musafir care probabil se rătăcise.

După ce parcursese de câteva ori traseul dinspre sufragerie către toaletă, fără să dea de ea, o găsise tocmai la el în birou. Stătea în dreptul ferestrei şi se uita la lună.

— Aici erai, zise el păşind în încăperea cufundată în penumbră, luminată doar de razele lunii şi de o lumânare aşezată pe birou.

Julianna tresări şi se întoarse, cu un aer vinovat, scăpând batista pe care o ţinea în mâini. Ca un gentleman adevărat, Rhys se apropie şi o ridică. Atunci observă că era o batistă de-a lui, brodată cu iniţialele sale. Probabil fusese pe birou. I-o înmână Juliannei.

— Mulţumesc, şopti ea. Am luat-o pentru că… miroase a tine, mărturisi, cu un surâs timid.

— Păstreaz-o, răspunse el, dându-i o şuviţă de păr la o parte de pe frunte.

— Am îngrijorat-o pe mama?

— Da, spuse el. Ar trebui să ne întoarcem la masă.

Se întoarse, gata să o ia spre uşă, aşteptându-se ca ea să îl însoţească.

— Nu-i putem lăsa să ne mai aştepte un pic? şopti ea.

El întoarse capul să o privească şi-i văzu luarea

poznaşă din ochi. Ridică nedumerit din sprânceană.

— Ce anume ai de gând, milady?

Ea făcu un pas spre el, se ridică pe vârfuri şi îl cuprinse cu braţele. Îl privi cu ochii ei minunaţi, de un verde-deschis, care ar fi ispitit şi un sfânt.

— Speram să ne sărutăm pentru prima dată.

Iar el îi făcu pe plac, Dumnezeule! Stând lângă ea, mirosindu-i parfumul, simţindu-se învăluit de lumina lunii, o trase în braţele lui şi o sărută.

Sărutul se transformă rapid în mult mai mult. Nu-şi puteau ţine mâinile departe unul de celălalt. O ridică în braţe şi o lăsă uşor pe fotoliul şezlong din colţ. Apoi se lăsase peste ea, frecându-şi şoldurile de ale ei, dorind-o cum nu mai dorise vreodată o femeie.

Julianna îşi înfipsese degetele în părul lui. Apoi îl ajutase să scape degrabă de redingotă, timp în care buzele nu i se dezlipiseră de ale lui îl ajutase să îi ridice şi poalele rochiei, în vreme ce mâinile lui îi mângâiau picioarele, găsind repede punctul unde coapsele ei se împreunau.

Ea îşi strecurase mâinile în pantalonii lui. Rhys încercă să se retragă, dar ea nu îl lăsă. Începu să îl mângâie şi să îl frece, aducându-l la un pas să explodeze în pantaloni.

Rhys reuşi într-un final să îi îndepărteze mâinile şi, după ce îşi recapătă suflarea, îşi concentră din nou atenţia asupra zonei delicate dintre coapsele ei. O atingere uşoară cu degetele o făcu să geamă de plăcere şi să se împingă uşor înspre el. Când o pătrunse cu un deget, tresări atât de tare că aproape căzu de pe fotoliu. Rhys nu îşi dorea decât să o pătrundă, să se cufunde în ea, să îşi mişte şoldurile încet, frecându-le de ale ei până i-ar striga numele şi s-ar pierde amândoi în delicioasa şi dulcea plăcere.

Dar Julianna merita mai mult decât o partidă scurtă pe un fotoliu de la el din birou. Merita o noapte a nunţii demnă de o prinţesă. Şi avea de gând să i-o ofere. Dar atunci şi acolo, pe acel fotoliu şezlong, îi putea oferi totuşi ceva ce n-ar uita prea curând.

Îşi folosi degetul mare ca să-i frece uşor micul mugur dintre picioare, iar şi iar, urmărindu-i expresia de uimire de

pe chip.

Era atât de umedă, de fierbinte şi de pregătită să îl primească. Strânse din dinţi ca să îşi potolească erecţia. Era hotărât ca în acea seară să îi ofere plăcere fără a vrea nimic în schimb.

Julianna îşi mişca energic capul de-o parte şi de alta, scoţând mici sunete şi gemete care îl excitau şi mai tare. Continuă să o atingă până când ea se prinse de braţele lui.

— Rhys! ţipă. Ce se întâmplă?

— Lasă-te în voia senzaţiilor, îi şopti el, aplecându-se în dreptul urechii ei. Nu-ţi fie teamă.

Continuase să îi şoptească la ureche, spunându-i cât este de frumoasă, cât de mult o opreşte şi cât de mult vrea să o vadă trăind plăcerea, până când ea strânse coapsele şi scoase un geamăt prelung, tremurând din tot corpul şi respirând sacadat.

O ajutase apoi să îşi pună ţinuta în bună ordine şi să se ridice în fund. Julianna continua să respire precipitat şi îl privea cu ochi verzi mari, confuzi în care se ghicea, spera el, uimire şi satisfacţie.

— N-am mai simţit aşa ceva în viaţa mea, şopti ea.

El o sărută pe frunte.

— Aşa va fi mereu între noi, iubire. Îţi făgăduiesc.

Chiar atunci mama ei o strigă de pe hol. Rhys îşi puse degrabă haina şi o ajută să se ridice în picioare. Faţă de mama ei inventară o scuză ridicolă pentru întârziere, spunând că admiraseră tablourile de deasupra biroului, dar el rămase aproape convins că Lady Montlake bănuia că nu arta făcuse obiectul pasiunii lor. Totuşi, nu suflase o vorbă.

*

Restul era istorie. Ei plecase nu după mult timp. Dumnezeule, fusese la un pas să comită cea mai mare greşeală din viaţa lui. Privind în urmă, Rhys îşi dădea seama perfect ce fraier fusese. Julianna iniţiase acel sărut de la el din birou, la fel cum tot ea iniţiase sărutul de la liziera pădurii. În birou, el oprise lucrurile înainte de a scăpa

de sub control şi de a-l aduce în postura de a fi obligat să se însoare cu ea. Iar ea şi-ar fi atins scopul. Dar dacă încerca să îl prindă în cursă, atunci de ce ea fusese cea care oprise lucrurile la lizieră?

Rhys înfipse şi mai hotărât furca în mormanul de fân, iar şi iar. Ştia că a doua zi îl vor durea toţi muşchii. La naiba, îl dureau de pe acum! Din păcate, nici cea mai grea muncă fizică nu i-o putea scoate din minte pe Julianna. Şi, mai rău, să îi facă îndoielile să pălească.

Căci îşi punea tot mai des întrebarea: *dacă* ea nu se prefăcea, de fapt? *Dacă* îl iubise, totuşi, şi fusese distrusă când el nu se întorsese în acel sezon, obligând-o să îşi găsească alt logodnic? Nu putea avea pretenţia ca ea să îl aştepte veşnic. Voia să o ştie fericită. Oare nu cumva ea spunea adevărul, iar articolul din Times pur şi simplu semănase confuzie asupra situaţiei?

Se opri din lucru şi privi în gol înspre uşa grajdului, respirând anevoie. Oare nu cumva fusese cel mai mare măgar din lume?

Capitolul 21

Julianna se duse la fereastră şi trase draperiile cât să poată privi înspre grajdurile ce se ridicau pe pajişte. Ea şi Mary tocmai luaseră prânzul împreună cu mama lor şi li se ceruse să meargă să se odihnească. Julianna era la fel de dezinteresată de odihnă ca de obicei.

Rhys îi spusese că urma să sosească lordul Murdoch. Oare fusese doar o încercare de a o provoca sau era adevărul? Şi dacă era adevărul, de ce afla asta de la el?

Însă nu apropiata vizită a lui Murdoch o alarma, de fapt. Nu-şi dădea seama de ce, dar posibilitatea devansării nunţii îi provocase panică. Îi şi scrisese o scrisoare lui *papa,* întrebându-l dacă era adevărat.

Între timp, mama ei îi confirmase că Murdoch intenţiona, într-adevăr, să sosească dimineaţa.

— Credeam că ştii, draga mea, fusese răspunsul. Mi-a scris tatăl tău şi m-a anunţat.

Numai că Julianna nu ştia şi o deranja faptul că nici tatăl ei, nici Murdoch nu se gândiseră să o anunţe şi pe *ea.* Ar fi fost un gest de bun-simţ.

Julianna îşi trecu degetele peste geamul rece. Îi venea greu să se gândească la Murdoch când Rhys era atât de aproape. Rhys, care o surprinsese din nou. Poate la fel de mult cum o surprinsese Mary. Fusese amabil, răbdător şi atent în timpul lecţiei de călărie cu sora ei. Făcuse tot posibilul ca Mary să se simtă în largul ei şi se arătase dispus să întrerupă lecţia de fiecare dată când ea păruse copleşită.

Julianna îi urmărise cu inima în gât. Iar Rhys îi suportase chiar bine înţepăturile. Părea că nimic nu reuşea să-l tulbure cu adevărat. Julianna mizase pe faptul că, fiind un duce răsfăţat şi obişnuit să fie servit, nu avea să-i placă să îi servească pe alţii. Fusese convinsă că munca grea şi critica şi cicăleala constante aveau să-l facă să ia foc. Iată-l însă dând dovadă de o nesfârşită răbdare atât faţă de Mary, cât şi faţă de cal. Cu adevărat surprinzător.

Julianna oftă şi îşi încrucişă braţele la piept, gândindu-se la întreaga tărăşenie, una din cale-afară de complicată. Poate abordase lucrurile din perspectiva greşită. *Poate* că el nu plecase şi nu o părăsise dintr-un capriciu. *Poate* că era un grăunte de adevăr în bârfele care circulau, iar el era falit. *Poate* că intenţia lui fusese să dea dovadă de responsabilitate şi să nu târască o nevastă în problemele lui. Poate *chiar era* un om bun, muncitor, care voia să o înveţe pe sora ei să călărească şi să câştige pariul ca să mai scape de datorii. *Poate* o iubise cu adevărat şi fusese rănit de articolul din ziar, care îl făcuse să creadă că ei nu-i păsase câtuşi de puţin de el. *Poate* că trecutul era în trecut şi nu mai era nevoie de răzbunarea ei măruntă.

Julianna se grăbi la dulap să-şi aleagă o ţinută de călărie. Trebuia să meargă la grajduri şi să stea de vorbă cu Rhys.

*

În mai puţin de o oră, Julianna se îndrepta spre grajduri cu paşi nesiguri. Simţea o avalanşă de emoţii şi mii de gânduri îi zumzăiau în cap. Pentru prima dată după mult timp, simţea că furia şi tristeţea pe care le resimţea constant când se gândea la Rhys Sheffield i se ridicaseră de pe suflet.

După toate probabilităţile, Rhys ajunsese sărac lipit. Fără îndoială că era şi motivul pentru care nu îi ceruse mâna. Zisese ceva cum că i-ar fi făcut un favor. Probabil la asta se referea. Şi dacă aşa stăteau lucrurile, înţelegea de ce în mintea lui fusese un favor că o părăsise. Sigur, ar fi fost mai frumos din partea lui să fi spus adevărul. Dar bărbaţii precum Rhys erau orgolioşi. Încercă să şi-l imagineze pe demnul ei tată nevoit să recunoască faptul că îşi pierduse averea la jocuri de noroc. Gândul îi umplu ochii de lacrimi.

Dacă Rhys plecase ca să îi dea prilejul să meargă mai departe, atunci n-ar fi trebuit să fie deranjat să citească în ziare despre logodna ei. Numai că articolul nu fusese un simplu anunţ al logodnei ei. Nu. Inclusese şi acele prostii inventate de *Times* cum că se orientase spre *următorul* cel mai eligibil burlac. Ceea ce, desigur, îl lăsase pe Rhys cu impresia că tot ce o interesase la el fusese titlul nobiliar.

E drept că articolul nu fusese cap-coadă o invenţie. La indicaţiile mamei ei, Julianna chiar pusese ochii pe următorul cel mai râvnit celibatar. Numai că apucase să se îndrăgostească de Rhys înainte ca el să dispară. Of, totul era atât de complicat. Cum era posibil ca ea şi Rhys să privească lucrurile la fel?

Îşi dădea seama că amândoi se înşelaseră. Ea încercase să se răzbune, iar el, să se agaţe de frustrarea şi de indignarea lui. Poate nu era nevoie să se ierte unul pe celălalt. Poate nu era nevoie nici să uite. Poate nu era nevoie decât… să ajungă la un armistiţiu.

Era şi motivul pentru care se îndrepta către grajduri. Voia să îi spună lui Rhys că avea de gând să îi dea pace. Să

îi ureze succes cu pariul şi să îl asigure că nu va spune nimănui nimic, chiar dacă i se părea absolut ridicol că trei nobili se dădeau drept servitori.

Îl găsi pe Rhys la boxa lui Violet, ţesălând frumoasa iapă şi vorbindu-i pe un ton blând.

— Ai grijă, spuse Julianna, zâmbind. O să o răsfeţi. Ceilalţi masculi n-o să mai aibă nicio şansă.

Rhys se întoarse şi îi zâmbi, la rândul lui.

— Asta şi intenţionez, replică el.

Julianna îşi înghiţi nodul ce i se ridicase brusc în gât. Oare chiar despre Violet era vorba? Clătină din cap să mai alunge din tensiune şi schimbă subiectul.

— O să vezi că azi sunt pregătită să călăresc cum se cuvine. N-o să mai stau în şa bărbăteşte.

Făcu un pas în spate pentru ca el să îi poată admira ţinuta de un roşu aprins.

— Păcat, murmură el, privind-o intens în ochi.

Julianna simţi cum se înfierbântă şi cum o trec fiori între coapse. Trebuia să schimbe iar subiectul. Cât mai repede.

— De dimineaţă l-am văzut pe prietenul tău Kendall. Ducea nişte buşteni în bibliotecă.

Rhys ridică din umeri şi se reapucă de ţesălat coama iepei.

— Se pare că lacheii au parte de cele mai neplăcute îndatoriri. Kendall face focul în şemineu, iar eu mă ocup de adorabila Lady Violet.

Julianna se apropie iar de marginea boxei şi îşi puse braţele pe marginea de sus.

— Nimeni nu v-a recunoscut, nu-i aşa? Pe niciunul dintre voi.

— Până la ora asta, nu, râse Rhys. Şi intenţionez în continuare să câştig.

— Încă nu l-am văzut pe lordul Bellingham, adăugă Julianna.

— Mă îndoiesc că îl vei vedea dacă nu va dori să fie văzut.

Julianna râse.

— Şi zi-mi, şi-a găsit Kendall vreo posibilă mireasă?

Rhys se întoarse înspre ea.

— Am senzaţia că o place pe domnişoara Wharton, dar să nu îndrăzneşti vreodată să-i spui că ţi-am zis asta, răspunse el făcându-i cu ochiul.

— Domnişoara Wharton? făcu Julianna, ridicând din sprânceană. Pare o fată cu capul pe umeri. Dar mă tem că Sir Reginald a pus deja ochii pe ea.

— Capul pe umeri? pufni Rhys. Am auzit că în prima seară a făcut o scenă la masă.

— O, da, zâmbi Julianna. Dar bănuiesc că a făcut-o doar ca să scape de Sir Reginald. Mie chiar mi s-a părut o idee minunată. Îmi pare rău că nu m-am gândit eu la asta.

— Hm… înseamnă că domnişoara Wharton nu e tocmai ce pare, zise Rhys clătinând din cap.

— Aşa cred şi eu, confirmă Julianna. Mary o place mult.

Rhys termină cu ţesălatul, deschise uşa boxei şi ieşi. Julianna încercă să ignore faptul că arăta atât de bine îmbrăcat în grăjdar. În cămaşa aceea albă, absolut banală, şi în acei pantaloni avea ceva care o făcea să-i lase gura apă. El îşi şterse mâinile de pantaloni.

— Ai venit pentru încă o plimbare călare, milady? Sau doar să mă torturezi? Nu renunţ uşor, ca să ştii.

Din nou, Julianna se întrebă despre ce vorbeau, mai precis. Vorbele lui Rhys erau încărcate de sensuri.

— Chiar dacă îmi face plăcere să te torturez, zâmbi ea, am venit cu un scop precis, şi anume că ajungem la un armistiţiu.

Gata. O spusese. Rhys ridică din sprânceană.

— Un armistiţiu?

— Da, încuviinţă ea. Desigur, asta înseamnă că îţi voi păstra secretul pe toată durata acestei petreceri.

— Cum aş putea refuza?

— Excelent, făcu Julianna. Dar mi-ar plăcea să pot veni în continuare aici zi de zi ca să merg cu Violet sau cu Alabaster. Ador să călăresc.

El înclină capul.

— Cu siguranţă, nu o să te împiedic. Eşti o călăreaţă excelentă, Julianna.

Tonul îi era blând şi conciliant.

— Vrei să vii cu mine? Să mă însoţeşti în noua ta calitate? întrebă ea, îngăduindu-şi un surâs strengăresc.

El făcu ochii mari.

— Va fi plăcerea mea, milady, spuse, făcând o plecăciune.

— Excelent, spuse ea din nou. Dar vreau să mai spun ceva.

— Ce anume? întrebă el pe un ton nonşalant.

Julianna îşi drese vocea.

— Îţi mulţumesc din nou pentru că o ajuţi pe Mary.

Rhys făcu încă o plecăciune.

— Plăcerea e de partea mea. Sunt mai mult decât dispus să continuăm lecţiile oricând va dori.

— Mulţumesc. S-ar putea să profităm de asta.

— Sau dacă nu-ţi vine în minte o altă metodă să mă fad să renunţ la pariu, poate vrei să mergem în poligonul de tras cu arcul şi să îţi înfigi direct săgeţile în mine, la propriu.

Zâmbetul ei mirat se transformă în râs.

— Aşa nesuferită am fost?

El îi întoarse zâmbetul.

— E drept că m-ai avertizat de la bun început. Dacă ţin bine minte, mi-ai spus că ai de gând să te bucuri de fiecare clipă şi că îmi vei da ordine şi să mă ocup de tine.

— Da, ei, nu pot să spun că nu a fost amuzant, dar…

Ridică privirea înspre el şi zâmbetul îi pieri.

— Rhys, chiar îţi sunt recunoscătoare pentru lecţiile oferite lui Mary. Ai făcut ca totul să fie cât mai confortabil şi plăcut.

El încuviinţă uşor din cap.

— Sper că ştii că, dincolo de neînţelegerile dintre noi doi, nu m-aş răzbuna niciodată pe o tânără speriată de cai. Sau pe calul ei.

— Ştiu asta, răspunse ea simplu.

Scutură apoi din cap ca să scape de sentimentul de intimitate şi recunoştinţă faţă de el.

— Trebuie să recunoşti că te-a luat prin surprindere faptul că pot munci din greu, rânji el.

— Poate, râse ea.

— Iar tu m-ai impresionat cu capacitatea ta de a împunge oamenii, adăugă el.

— Mulţumesc, zise ea şi râse din nou. Chiar apreciez asta. Acum ar trebui să mă întorc. O să mă caute mama.

— Stai. Mai e ceva.

— Da?

Rhys îşi împreună mâinile.

— Cred că un armistiţiu între noi se cere sărbătorit.

Ea ridică din sprânceană.

— Cam la ce te gândeşti?

— Ne întâlnim la lac la ora 4. Aduc eu vinul.

Capitolul 22

Ceva mai târziu în acea după-amiază, când Rhys galopa spre malul lacului, Violet era deja acolo, legată de gard, aproape de locul unde Julianna şi Mary fuseseră la picnic cu câteva zile înainte.

Rhys descăleca degrabă şi îl legă pe Alabaster lângă Violet, apoi luă pe braţ coşul pe care îl prinsese în spatele şeii şi porni spre malul apei, unde îl aştepta Julianna.

Stătea aşezată pe o pătură, sub o salcie. Pajiştea din spatele lor era ascunsă privirilor de un gard viu înalt şi de copaci. Alesese cel mai discret şi ferit loc cu putinţă.

El îi zâmbi şi i se alătură pe pătură, lăsând jos coşul.

— Vin? întrebă ea ridicând din sprânceană.

— Desigur. Plus alte câteva lucruri, zâmbi el.

Julianna începu să scormonească prin coş. Scoase o sticlă de vin roşu, o bucată de brânză, nişte pâine şi câţiva ciorchini de struguri.

— Mă gândeam că poate ţi-e foame, spuse el.

— Pare meniul perfect pentru a sărbători un armistiţiu. În special vinul.

Mai căută puţin prin coş.

— Dar unde sunt paharele?

— Paharele! făcu el, pocnind din degete şi apoi plesnindu-se peste frunte. Ştiam că am uitat ceva!

— Nu-i nimic. Ne descurcăm, îl consolă Julianna.

Rhys se apucă să destupe sticla de vin, apoi aruncă dopul înapoi în coş.

— Începe tu, spuse el, oferindu-i sticla.

— Da, o să împărţim, răspunse ea cu o sclipire poznaşă în privire. În definitiv, ne-am sărutat în trecut, nu are rost să ne prefacem. Şi e mult mai puţin intim să bem din aceeaşi sticlă.

Luă o înghiţitură de vin.

— Ai dreptate, spuse el, luând sticla şi ducând-o la buze.

*

După 20 de minute, băuseră jumătate de sticlă şi stăteau întinşi pe pătura moale, unul lângă celălalt, privind norii printre ramurile salciei.

— Care e locul tău preferat de pe întreaga proprietate? o întrebă el.

— Dealul de dincolo de padoc, răspunse ea fără ezitare. Îmi place să mă duc acolo, să mă aşez şi să mă uit la cai cum aleargă.

— Vorbeşti serios? întrebă el.

— Da, de ce?

— Pentru că e şi locul *meu* preferat. Nu credeam că mai e cineva căruia îi place acolo.

— E totul atât de calm acolo. E o pace specială. Ador să mă uit la cai, explică ea. Lor nu le pasă de lucruri precum manierele sau înfăţişarea.

— Înfăţişarea? întrebă el, pe un ton mirat.

Julianna oftă.

— Da. Ai idee cum e să ţi se spună toată viaţa că cel mai important lucru în ce te priveşte e frumuseţea ta? Că e principala ta calitate?

— Nu, spuse el. Dar ştiu cum e să ţi se spună toată viaţa că titlul e cea mai importantă calitate a ta.

Urmă o pauză, după care Julianna se încumetă să continue:

— Înseamnă că avem ceva în comun, cred.

Se ridică şi mai luă o gură de vin.

Rhys continua să privească norii. Se simţea ca un dobitoc. Niciodată nu se gândise că debutantele au şi ele parte de presiuni.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că m-am gândit adesea că-mi plac mai mult caii decât oamenii pentru că ei nu aşteaptă nimic de la mine? întrebă el.

— Da! exclamă ea ridicând un braţ. Nu le pasă cum te îmbraci, cum te comporţi… nici măcar cine e familia ta.

— De acord.

Ea se lăsă pe o parte şi îl privi cu un zâmbet strengăresc.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că a fost unul dintre motivele pentru care te-am plăcut… pe când mă curtai? clarifică ea.

— Că nu-mi păsa cine e familia ta? răspunse el râzând.

— Ei bine, poate că îţi păsa un pic. Dar am simţit mereu că pot fi eu însămi în preajma ta. Nu simţeam că trebuie să fiu perfectă. Nu mai simţisem asta cu nimeni. Mai ales cu vreun gentleman. Doar în preajma cailor mai avusesem acest sentiment.

Rhys simţi o împunsătură în inimă. Se ridică în capul oaselor, îi dădu sticla şi o privi cu atenţie.

— Adevărul este, Julianna, că şi eu m-am simţit mereu aşa în preajma ta.

Poate de vină era vinul sau poate faptul că ajunseseră, în sfârşit, la un armistiţiu, dar îşi vorbeau în acele momente ca pe vremea când o curta, iar amândoi se simţeau foarte în largul lor. Inexplicabil de în largul lor.

Julianna îşi feri privirea.

— Am probleme cu somnul.

— Şi tu? făcu el, luând încă o înghiţitură de vin.

— Da. Şi în mod normal dorm neîntoarsă, recunoscu Julianna. *Tu* de ce crezi că nu mai dormi bine? îl întrebă, luând, la rândul ei, o gură de vin.

— Nu-mi pot opri gândurile, cred, zise el.

— E ciudat cum s-au aşezat până la urmă lucrurile, spuse ea, lăsându-se pe spate şi sprijinindu-se pe braţe.

— Ciudat e cuvântul potrivit, oftă el.

— Pot să te întreb ceva? vru ea să ştie.

— Tocmai ai făcut-o, râse el şi mai bău o gură de vin.

Ea îl bătu în joacă peste mână.

— Nu-l bea pe tot!

Îi luă sticla şi mai trase o duşcă.

— Vreau să te mai întreb ceva, te rog.

Rhys îi zâmbi.

— Bine, dă-i înainte.

— Nu mi-ai spus niciodată, dar vreau să ştiu. De ce ai plecat atunci? Îşi muşcă buza, cu un aer ezitant. De ce ai plecat la ţară în primăvara aceea?

Rhys luă o înghiţitură zdravănă şi expiră zgomotos. Lăsă capul în piept. Probabil venise momentul să îi spună adevărul.

— Nu m-am dus la ţară, mărturisi.

— Poftim?!

Ea îl privi cu mare atenţie şi clătină din cap.

— Ce tot spui acolo? Ai minţit?

— Am fost nevoit. La acel moment nu aveam libertatea de a-ţi spune exact unde mă duceam.

— Nu înţeleg, zise ea clătinând din cap.

— M-am dus în Franţa, spuse el, privind-o în ochi.

Julianna rămase cu gura căscată şi dădu la o parte sticla aproape goală.

— În Franţa?

Îl privi stăruitor, de parcă încerca să îşi dea seama dacă într-adevăr îi spunea adevărul.

— Da, răspunse el, dându-şi părul la o parte din ochi.

— Pentru ce Dumnezeu să te duci în Franţa? Suntem în război.

El chicoti uşor.

— Da, ştiu prea bine. De-asta m-am şi dus.

— Te-ai dus în Franţa ca să te lupţi cu armata lui Napoleon?

Julianna făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Nu. M-am dus ca să îl *spionez* pe Napoleon. Mă rog, pe oamenii lui, nu pe el însuşi, clarifică Rhys.

— Eşti spion?

Ochii ei erau mari cât nişte farfurioare.

— Nu tocmai. Încercam să ajut un spion. Să ajut Ministerul de Interne, cum ar veni.

— A! exclamă ea, înţelegând totul. Îl ajutai pe lordul Bellingham.

— Nu pot să zic că da… Dar nici că *nu,* răspunse Rhys rânjind. Când e nevoie de un spion amator, cine poate fi mai bun decât beţivul şi neisprăvitul de duce de Worthington? făcu el cu o ironie amară.

Ea îi puse uşor mâna pe genunchi.

— Eşti un beţiv şi un neisprăvit?

— Nu, dar dacă tot am o reputaţie falsă, de ce n-aş folosi-o în avantajul meu? Sau, în cazul de faţă, în avantajul ţării mele?

Îi zâmbi, luă sticla şi, după încă o înghiţitură, îi cedă ei ultima duşcă.

Julianna luă sticla şi continuă să îl scruteze cu privirea.

— Cât timp ai fost plecat?

El trase aer în piept. Dacă tot începuse, de ce nu i-ar spune tot adevărul.

— În Franţa am stat doar şase săptămâni. E motivul pentru care nu te-am cerut în căsătorie înainte să plec. Ştiam că voi fi în pericol şi nu voiam să mă plângi dacă nu mă mai întorceam.

Julianna lăsă privirea în jos preţ de câteva clipe, pierdută în gânduri. De pe buze îi ieşi un sunet nedesluşit, între suspin şi plâns.

— Ar fi fost prea târziu pentru asta, spuse ea încet. Dar dacă n-ai fost acolo decât şase săptămâni, de ce *nu* te-ai întors la mine? întrebă, ridicând iar privirea, încruntată.

Şi de ce a durat atât de mult până mi-ai scris?

Poate din cauza vinului sau a după-amiezii leneşe, sau a drăcuşorului din mintea lui, următoarele cuvinte ale lui Rhys fură:

— Hai să-ţi arăt.

Se lăsă un pic în faţă, îşi dezlegă lavaliera şi o aruncă deoparte, apoi îşi trase cămaşa peste cap. Julianna îşi ţinu respiraţia şi îi privi pieptul dezgolit. Înghiţi în sec. El îşi îndreptă spatele şi-i arătă o cicatrice în zona abdomenului inferior, parţial acoperită de betelia pantalonilor.

— Uite, îi zise. Aici am fost împuşcat. A doua oară.

— Nu! exclamă ea. Se uită la cicatrice. De fapt… mi s-a părut că văd ceva zilele trecute când ţi-ai dat jos cămaşa, la grajduri. Dar nu eram sigură.

Se aplecă să vadă mai bine şi duse mâna la gură.

— O, Doamne… Ce s-a întâmplat?

Rhys azvârli înspre coş cămaşa boţită.

— Eram la o cină, la o petrecere la Paris şi am fost trădat. De unul dintre ai noştri.

Ea păli, scrutându-l atent.

— De cine?

— Încă nu ştim. Dar bănuim că e aceeaşi persoană care ne-a trădat trupele la Bidassoa.

— Nu se poate! făcu ea, acoperindu-şi iar gura cu mâna.

— Mă tem că e adevărat. Şi crede-mă că, după ce punem mâna pe el, viaţa lui nu va mai valora doi bani.

— Şi ai fost… la un pas să mori?

— Da. Culmea, nu de la împuşcătura asta, ci de la cealaltă.

— Care cealaltă? întrebă ea cu gura căscată.

— Cea unde glonţul mi-a străpuns coapsa. S-a cam lăsat cu vărsare de sânge. Încă am un uşor şchiopătat când merg.

— Nu am observat.

— Devine mai vizibil când sunt obosit sau după ce am parcurs distanţe mari, recunoscu Rhys.

Julianna îl privi cu ochii în lacrimi.

— Dacă nu cele două împuşcături au fost la un pas să-ţi curme viaţa, atunci ce a fost?

Rhys privi în gol, reamintindu-şi de acele momente cumplite.

— Când am fost împuşcat, prima dată în coapsă şi apoi în abdomen, stăteam la balcon. Iar forţa celei de-a doua împuşcături m-a făcut să cad peste balustradă.

Lacrimi fierbinţi începură să curgă pe obrajii Juliannei. Clătină încet din cap.

— Din fericire, eram la etajul unu. Dar am căzut îndeajuns de sus. Nu-mi amintesc prea multe. Se pare că am fost inconştient cam două luni.

O privi în ochi, iar ea lăsă privirea în jos şi continuă să clatine din cap, de parcă ar fi încercat să înţeleagă lucrurile incredibile pe care tocmai le aflase. Închise ochii.

— Acum înţeleg de ce nu mi-ai scris, murmură ea.

— Da. Iar când mi-am recăpătat cunoştinţa, într-un final…

Fu rândul lui să îşi înghită cu greu nodul din gât. Cuvintele îi veneau pe buze mult mai greu decât crezuse.

Ea deschise ochii şi îşi şterse lacrimile cu dosul palmei.

— Ce s-a întâmplat, Rhys? De ce nu te-ai întors?

O privi în ochi.

— Când mi-am recăpătat cunoştinţa, într-un final… eram orb. Julianna îşi trase genunchii la piept şi îi cuprinse cu braţele, legănându-se înainte şi înapoi, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— E adevărat, continuă Rhys, luptându-se cu teama, vinovăţia şi îndoielile care parcă îi ardeau sufletul. Eram orb şi nu voiam să fii obligată să te măriţi cu un orb.

Ea ridică din nou privirea ca să o întâlnească pe a lui.

— Nu te-aş fi abandonat, trebuie să ştii asta.

— Da, dar m-ai fi iubit? M-ai fi dorit?

Cuvintele parcă îi uscară gâtul.

— Da, da, fără doar şi poate, îi spuse ea printre lacrimi.

Rhys strânse din buze.

— Asta spui acum, dar nu ai de unde *să ştii*, Julianna.

Ea îl privi cu ochii roşii de plâns şi-şi duse mâna la inimă.

— Nu mă crezi?

— Vreau să te cred, Julianna. Chiar vreau.

Niciodată nu vorbise mai serios şi mai sincer. Niciodată nu îi fusese mai ruşine de adevăr.

Julianna se opri din plâns, iar expresia din privirea ei fu înlocuită cu una de furie. Strânse din dinţi.

— Nu aveai niciun motiv să nu ai încredere în mine. Şi-atunci de ce mi-ai trimis acea scrisoare oribilă?

— Eu… Am simţit că nu am de ales, zise el cu glas frânt. Voiam să fii liberă să te măriţi cu un bărbat normal. Întreg.

Julianna sări în picioare.

— Mă simt mai trădată acum decât atunci când am primit scrisoarea. De ce, Rhys? *De ce* nu poţi să ai încredere în mine?

El se ridică, la rândul lui, şi îi luă mâinile într-ale sale, căutându-i privirea.

— Nu ştii ce greu mi-e să am încredere. Aş da orice să fiu altfel, dar… ăsta simt.

— De ce? Spune-mi, al naibii să fii!

Îşi smuci o mână dintr-ale lui. El o eliberă şi oftă, frecându-şi fruntea şi simţind că îl apucă o cumplită durere de cap.

— Tata mi-a spus dintotdeauna că femeile mă vor vrea doar pentru titlul meu. Am simţit că… Julianna, când te-am cunoscut, am simţit că am întâlnit pe cineva care chiar m-ar putea iubi pentru cine sunt cu adevărat.

Ea se încruntă şi-i întâlni privirea.

— Şi după ce ai orbit ai decis că, de fapt, nu e aşa? Tot nu înţeleg. *De ce?*

— Adevărul e că…

Rhys îşi feri privirea. Se ura pentru ce avea să spună.

— Cred că am fost prea laş să aflu adevărul. N-aş fi îndurat să mă respingi.

Ea trase aer în piept, închise ochii şi dădu din cap.

Apoi ridică privirea.

— Deci nici măcar nu mi-ai dat o şansă.

El încuviinţă tăcut.

Julianna îşi şterse lacrimile care reîncepuseră să i se prelingă pe obraji şi se lăsă din nou pe pătură. Inspiră adânc.

— Când ţi-ai recăpătat vederea? întrebă ea încet.

Rhys se aşeză la loc lângă ea.

— Anul trecut în aprilie, după ce te-ai logodit.

— Deci de-asta mi-ai scris acea scrisoare în care îmi spuneai că speri că n-am văzut în relaţia noastră mai mult decât era de fapt.

— Da, încuviinţă el. Până atunci nu eram sigur ce să-ţi spun. I-am dictat valetului ce să scrie.

— Asta explică felul în care era scrisă, râse ea amar.

— N-a făcut treabă bună?

— Nu păreai tu, zise ea, clătinând încet din cap.

El strânse în pumn un colţ de pătură.

— Am urât acele momente în care dictam scrisoarea. Dar nu puteam să te las să crezi în continuare că ţii la un orb.

Julianna îi cercetă chipul.

— Dar chiar ţineam la un orb, Rhys, nu înţelegi?

Rhys îşi feri privirea.

— Mă aşteptasem să fii furioasă, poate chiar să mă urăşti. Dar când valetul mi-a citit articolul din primăvara trecută în care scria că te-ai reorientat către Murdoch pentru că eu ţi-am scăpat printre degete, am fost convins că nu te interesase decât titlul meu.

— Ai greşit, Rhys. Aşa cum au greşit şi cei de la ziarul acela neînsemnat.

În tonul ei se citea furie, dar şi o undă de resemnare. Şi poate de tristeţe.

Rhys simţea că i se rupe sufletul. O privi în ochi.

— Acum îmi dau seama de asta, Julianna, dar ce-i făcut e bun făcut. Din partea mea… Chiar îmi pare rău.

Julianna îşi puse uşor mâna pe umărul lui gol.

— Rhys… Totul între noi ar fi putut fi cu totul altfel

dacă… Îmi doresc…

Se opri şi clătină din cap. El se aplecă înspre ea, lipindu-şi fruntea de a ei.

— N-o spune, Julianna.

— Trebuie să o spun.

El o sărută cu blândeţe, închizând ochii, ştiind că ce urma ea să spună avea să-i frângă inima.

— Aş vrea ca totul să fi fost altfel. Aş vrea… să fi ştiut.

Rhys trase adânc aer în piept. Nu avea să existe moment mai bun să o întrebe ce voia să o întrebe.

— Acum că ţi-am spus totul, Julianna, trebuie să-mi spui şi tu ceva. Vreau adevărul.

Ea îi luă chipul în palme şi încuviinţă.

— Desigur. Orice.

Sentimentul de vinovăţie îl sfâşia, pur şi simplu. În toate acele luni îşi spusese că Bell îl salvase de Julianna şi de urzelile ei când îi ceruse ajutorul în Franţa. Gândul îl chinuise într-atât că avea nevoie să ştie adevărul. Inspiră adânc.

— În seara aceea, acum doi ani, la mine în birou, ai încercat să mă seduci şi să mă forţezi să mă însor cu tine?

Ea îşi desprinse mâinile de pe obrajii lui şi se retrase. Indignarea şi furia din ochii ei îi indicau clar că făcuse o greşeală. Arunca flăcări din priviri. Pieptul îi palpita, iar obrajii îi deveniseră stacojii.

— Prostule! Atât de prost să fii?! aproape că scuipă ea cuvintele. Chiar crezi că aş face aşa ceva? Asta e părerea ta despre mine? Julianna se ridică şi clătină din cap, privindu-l din picioare cu o expresie de milă şi dezgust. Avea pumnii strânşi. Tot n-ai încredere în mine. După tot acest timp, chiar şi după zilele pe care le-am petrecut aici împreună, tu tot crezi că mă interesează doar titlul tău şi averea ta.

— Julianna, eu…

— Lasă-mă să vorbesc! ceru ea. Adevărul e că ştiu că eşti falit şi dacă ţi-ai folosi un pic creierul ţi-ai da seama că nu avea nicio noimă să fi încercat să te seduc în acea seară. Dacă voiam să te prind în cursă, să te fac să mă iei de nevastă de nevoie, nu de voie, le-aş fi spus părinţilor

mei cât de departe merseseră lucrurile între noi, iar tata ţi-ar fi cerut pe loc să faci ce se cuvine. Dacă nu urmăream decât o cerere în căsătorie, cu orice preţ, cum spui tu, de ce n-am făcut asta?

— Julianna… te rog!

Ea îşi şterse lacrimile. Privirea încă îi scânteia de furie şi de revoltă.

— Îţi spun eu de ce! Chiar credeam că ne îndrăgostim unul de celălalt şi credeam că o să-mi ceri mâna pentru că mă *doreai,* că mă *iubeai.* De-asta, măgar nemernic ce eşti!

Se întoarse pe călcâie şi plecă. Trecu de salcie, ocoli gardul viu şi-l lăsă acolo, pe pătură, conştient de cât de mult se înşelase în privinţa ei.

Şi de cât de mult îi greşise.

Capitolul 23

Seara următoare la cină, Julianna fu aşezată lângă lordul Murdoch, care sosise în acea după-amiază. La masă se mai aflau cel puţin doi musafiri noi: baronul Winfield, tatăl lui Frances Wharton, şi însuşi prinţul regent, care venise la invitaţia lui Sir Reginald.

Se zvonea că în seara aceea Sir Reginald intenţiona să îşi anunţe logodna cu domnişoara Wharton. Julianna se tot uita înspre biata fată, care arăta profund nefericită. La rândul ei, domnişoara Wharton făcea schimburi de priviri cu contele de Kendall, despre care toţi mesenii vorbeau, dar pe care nimeni nu îl remarcase servind la masă îmbrăcat în lacheu. De departe, cea mai interesantă parte a serii era să vadă cum aveau să decurgă lucrurile.

Între timp, Julianna nu putea să îşi scoată din minte după-amiaza petrecută cu Rhys la lac. Toată seara precedentă se gândise la asta, chiar refuzase să meargă la rină. Se gândise şi toată ziua în curs. Mary încercase să stea de vorbă cu ea, dar Julianna nu era pregătită să discute.

Voia să uite ce se petrecuse. Voia să îl uite. Să uite că era în continuare la grajduri, dându-se drept grăjdar. La naiba, ce mult voia să uite absolut tot! Numai că de fiecare dată când încerca să se gândească la altceva, ca de exemplu la iminenta vizită a lordului Murdoch, se trezea gândindu-se la Rhys. Fusese la un pas de moarte. Orbise temporar. Ambele lucruri erau cumplite, greu de imaginat.

O minţise.

După ce ea îi rămăsese credincioasă şi îl aşteptase.

Dar tot *el* nu avea încredere în *ea.*

Nu-i de mirare că îi plăceau atât de mult caii! Semăna foarte bine cu fundul unuia.

— Julianna, îi şopti mama ei, aflată alături la masa de cină. Nu zâmbeşti.

Julianna clătină uşor capul şi se forţă să surâdă. În cursul serii încercase să se concentreze asupra a ce spunea Lord Murdoch, dar de fiecare dată când se apleca uşor înspre el, îşi amintea de Rhys pe jumătate gol, întins pe pătura de sub salcie.

O mai bântuiau şi cuvintele lui Mary, la care reuşise să nu se gândească prea mult.

„Nu cred că trebuie să te măriţi cu cineva pe care nu-l iubeşti”, spusese sora ei.

Dar ce avea a face dragostea cu lumea lor? Nimic. Julianna trebuia să facă ce trebuise să facă dintotdeauna, adică să se concentreze asupra viitorului ei. Iar viitorul ei ţinea, desigur, de căsătoria cu Lord Murdoch.

Îi aruncă o privire marchizului şi încercă iar să zâmbească. Adevărul era că în acea seară ea şi Murdoch nu făcuseră mare lucru în afară de a schimba zâmbete, iar pe Julianna începeau să o doară obrajii. Luase decizia ca după cină să îi ceară să aibă o discuţie între patru ochi, despre viitorul lor. În continuare nu îi plăcea faptul că nu o anunţase de venirea la conac. Iar dacă zvonul despre schimbarea datei nunţii era adevărat, avea să-i spună câteva.

Cina părea să dureze la nesfârşit. Singura conversaţie pe care o făcuseră constase dintr-un schimb de amabilităţi

despre drumul de la Londra la conac şi din câteva comentarii despre felurile de mâncare ce le erau servite. Oare fusese mereu atât de plictisitor şi de neinteresant? Nu observase până atunci. Dar acum că se gândea la asta, îşi dădea seama că nu petrecuse prea mult timp în compania lui. Dansaseră împreună la baluri, el îi adusese punci, luaseră masa împreună o dată la ai ei acasă şi altă dată la el acasă. Apoi el o ceruse în căsătorie, ea acceptase şi de atunci, la drept vorbind, nu prea se mai văzuseră.

Când Sir Reginald se ridicase să facă anunţul, Julianna se bucură un pic, dar asta numai pentru că alunga monotonia. Dar când Lord Kendall se căţără pe o servantă, îşi smulse peruca pudrată şi îi spuse lui Frances Wharton cine era, toată lumea rămase cu gura căscată. Câteva minute mai târziu, Lord Kendall şi Sir Reginald se certau, iar domnişoara Wharton fugea din încăpere.

Julianna se întoarse înspre Murdoch.

— Se pare că cina s-a încheiat cam pe nepusă-masă. Ai vrea să mă însoţeşti într-un salon ca să stăm un pic de vorbă?

Murdoch încuviinţă, se ridică de pe scaun şi o ajută şi pe ea să se ridice. Ieşiră neobservaţi, în mijlocul învălmăşelii şi al agitaţiei generale. Julianna se îndoia că i se va simţi lipsa. Le şopti mamei şi lui Mary unde se ducea şi cu cine, ca să nu îşi facă griji.

Odată ce ieşiră din încăpere, Murdoch o conduse pe hol şi cotiră apoi înspre zona unde se afla un şir de saloane, în partea din faţă a casei. Deschiseră prima uşă şi intrară într-o încăpere decorată în albastru-închis şi auriu.

Julianna rămase în picioare. Murdoch îi oferi ceva de băut, iar ea refuză.

— Ei bine, cina a fost deosebită, zise el.

Se apropiase de fereastră şi privea aleea întunecată din faţa intrării principale a conacului.

— De ce Dumnezeu crezi că Kendall se dădea drept lacheu?

Julianna îi privi profilul. Era, fără doar şi poate, un bărbat arătos, cu părul blond-închis şi ochi căprui. Era înalt,

bine făcut şi avea o dantură bună. Dar nu părea să râdă în tăcere despre una şi alta… – cum făcea Worthington. Drept vorbind, Murdoch părea să ia totul cam prea în serios.

Îşi reaminti că, de fapt, nu îl cunoştea. Poate dacă stătea mai mult de vorbă cu el avea să descopere ce anume îl amuza.

— Mi se pare teribil de romantic că Lord Kendall a întrerupt anunţul de logodnă al domnişoarei Wharton, deschise ea discuţia.

— Romantic? pufni Murdoch. A fost jenant! Biata tânără nu-şi va reveni mulţi ani după aşa o umilinţă.

— Crezi? replică Julianna, încruntându-se. Eu chiar mă gândesc că mi-ar plăcea ca un gentleman să îşi dorească aşa de mult să mă ia de soţie încât să se urce pe o servantă şi să declare totul public.

Murdoch îşi încreţi nasul, cu o mină dezgustată.

— S-a făcut de râs şi a făcut-o de râs şi pe domnişoara Wharton, dacă mă întrebi pe mine.

— Tu n-ai fi făcut la fel pentru mine? întrebă Julianna pe un ton glumeţ şi cu zâmbetul pe buze.

— Nu fi absurdă! răspunse Murdoch, încruntat. N-aş da dovadă de o asemenea lipsă de respect faţă de tine, adăugă el, netezindu-şi redingota.

Julianna simţi cum îi cade faţa. Se lămurise cam ce simţ al umorului avea marchizul.

— Spune-mi, continuă ea, apropiindu-se. Ce găseşti tu amuzant, în general?

— Amuzant? făcu el, ridicând din sprânceană şi părând sincer surprins de întrebare. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun… Ce te face să râzi? preciză ea, privindu-l cu speranţă.

El se încruntă iar şi păru să cadă pe gânduri. Apoi îşi înălţă capul şi zise:

— Ah, tocmai m-am gândit la ceva. Eram odată la un turneu de tir cu arcul, la şcoală, şi când am făcut un pas în spate am călcat pe o săgeată.

— Aşa… îl încurajă Julianna, aşteptând cu nerăbdare partea amuzantă a poveştii. Şi pe urmă?

Murdoch se încruntă şi mai tare.

— Asta a fost tot. Am *rupt* săgeata în două. Cred că am râs fără oprire preţ de cinci minute. Sincer, ce tolomac *calcă* pe o săgeată de care *are nevoie?* Am fost tare neîndemânatic, nu crezi?

Julianna îşi încreţi nasul şi încuviinţă din cap. Prea bine, poate că Lord Murdoch nu era un individ cu simţul umorului, dar avea, fără îndoială, alte calităţi.

— Îţi plac caii, nu-i aşa? întrebă ea.

Murdoch ridică din umeri.

— Te ajută să ajungi din punctul A în punctul B. Sunt un rău necesar, aş zice.

— Rău? repetă ea, încreţindu-şi fruntea.

— N-aş zice că miros prea plăcut şi costă *o avere* să îi ţii, să îi hrăneşti şi să îi îngrijeşti.

Julianna îl privi cu un aer prudent.

— Nu-ţi place să călăreşti?

— A, da, e plăcut, zise el şi flutură mâna în aer, semn că nu îl interesa să continue subiectul.

— Ştii ceva despre armăsarii berberi Godolphin? se aventură ea.

— Sunt cai? se încruntă el de data asta.

— Da. Cai faimoşi.

— De ce m-ar interesa să ştiu ceva despre ei? Clătină din cap, uşor vexat de întrebările ei. La *Cambridge* nu te învaţă despre aşa ceva.

Dintr-un motiv inexplicabil, asta îl făcu să râdă în hohote.

Julianna expiră uşor. Ceva îi spunea că dacă ar continua discuţia în acea direcţie nu va găsi decât motive de dezamăgire. Aşa că mai bine ar trece la subiectul pentru care îl chemase. Trase aer în piept şi îşi aşeză mâinile una peste cealaltă.

— E adevărat că i-ai cerut tatălui meu să devansaţi data nunţii?

Murdoch clipi des.

— Cine ţi-a spus?

— Păi… am auzit prin intermediul lordului Clayton.

Era adevărat… cât de cât.

— Înţeleg. Nu îl credeam pe Clayton genul care să discute despre lucruri menţionate în scrisori *private*.

Murdoch părea enervat din nou.

— Nu ştiam nici că vei veni aici, continuă ea.

Era cel puţin nedumerită că, în loc să admită ce făcuse, el era deranjat că ea aflase, şi îl blama pe Lord Clayton pentru asta.

— Voiam să îţi fac o surpriză, draga mea, spuse el.

Cumva, apelativul „draga mea” suna, spus de el, plat şi lipsit de emoţie. Îi provoca disconfort. Încercă să zâmbească, dar muşchii feţei parcă îi înţepeniseră.

— Nu înţeleg de ce nu puteai aştepta să mă revezi la Londra.

El ridică ambele sprâncene.

— Nu voiai să mă vezi?

Părea rănit.

— Nu am spus asta.

La naiba! Discuţia mergea din rău în mai rău. Trebuia să revină la subiect.

— Pur şi simplu, mă întrebam de ce ai decide să schimbi data nunţii fără să discuţi *cu mine* mai întâi.

El izbucni într-un râs zgomotos, aproape ca un lătrat.

— Nu ştiam că am nevoie de permisiunea *ta!*

Veni rândul Juliannei să ridice din sprâncene.

— Poftim?

Doar nu spusese asta. Probabil nu auzise bine. În familia ei, părinţii erau conştienţi fiecare de rolurile ce le reveneau, dar tatăl ei nu făcea nimic fără să se consulte mai întâi cu mama ei. Era un semn de respect, găsea Julianna, şi ştia că şi părinţii ei erau de aceeaşi părere.

— Ar fi fost un gest de curtoazie, continuă Julianna, făcând eforturi să nu scrâşnească din dinţi. Nu voi avea niciun cuvânt de spus în planurile de nuntă? Şi oricum tata va discuta cu mama, care va discuta apoi cu mine.

— *Asta* chiar e ceva neobişnuit, răspunse Murdoch, aranjându-şi iar redingota.

Tonul îi devenise arogant. Julianna clipi nedumerită.

— Ce anume?

— Ca un duce să îi ceară permisiunea *soţiei* lui, răspunse Murdoch pe un ton pompos.

Julianna îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu îi cere permisiunea. Îi cere *părerea.* Nu văd nimic greşit în asta.

— Probabil e un fel de-a spune, zise el pe un ton de gheaţă.

În plus faţă de braţele încrucişate, Julianna începu să bată din picior.

— Ei bine, eu aş vrea să fiu informată cu privire la orice schimbare a datei nunţii. Am vorbit să aibă loc la primăvară şi cred că e bine să rămână aşa.

Nu voia să dea glas sentimentului de dezastru iminent care o strângea ca o gheară în piept ori de câte ori se gândea la schimbarea datei nunţii. Adevărul era că motivul pentru care până în prezent nu avusese o problemă cu ideea căsătoriei cu Murdoch fusese tocmai faptul că nunta îi părea într-un viitor atât de îndepărtat. În clipa în care îşi dăduse seama că ar putea avea loc în câteva săptămâni, inima începuse să îi bată nebuneşte şi simţise că rămâne fără aer.

Murdoch se încruntă iar.

— Vom vedea.

O bătu uşor pe umăr şi îi zâmbi condescendent.

Julianna simţi că ia foc de nervi. Îşi dădea seama că el încerca să o împace. Aşa va arăta căsnicia lor? El va încerca să o împace cu o bătaie pe umăr şi un zâmbet fals, iar ea nu va avea niciodată un cuvânt de spus în nicio privinţă?

— Da, îi răspunse ea, cu un zâmbet la fel de fals. *Chiar* vom vedea.

Capitolul 24

Julianna nu reuşi să doarmă nici în acea noapte. Se tot foi de pe o parte pe alta, tot gândindu-se la conversaţia cu

Lord Murdoch. Nici nu ştia cine era acel bărbat. Fusese atât de preocupată să urmeze sfaturile mamei ei şi să se asigure că îşi îndeplinea menirea şi se logodea cu următorul cel mai eligibil burlac din lumea bună că nici măcar nu stătuse o clipă să se întrebe dacă ea, una, *voia* să se mărite cu el.

Cu Rhys fusese atât de uşor! Crezuse că va fi la fel cu orice alt bărbat ar alege. Pe hârtie, Murdoch îndeplinea toate condiţiile. Era înalt, chipeş, educat, bogat, de familie bună, cu un titlu bun. Ambii părinţi îl plăceau, ceea ce nu se întâmplase în cazul ducelui de Worthington.

Dar de-acum înţelegea că toate acele lucruri nu însemnau că va avea o căsnicie bună cu el. Perioada petrecută cu Rhys fusese atât de diferită… Călăriseră împreună, stătuseră de vorbă, râseseră, se sărutaseră (şi chiar mai mult decât atât) la el în birou. Şi el îndeplinise, pe hârtie, toate condiţiile (deşi *papa* era de altă părere).

Dar nu asta o făcuse să îl placă atât de mult. Era inteligent, amuzant şi un excelent companion. Începea să se teamă că Murdoch nu era nici amuzant, niciun companion excelent. Mai mult, dădea semne că ar fi dominator şi arogant. Sigur că şi Rhys era arogant, dar într-un mod fermecător. Nu într-un fel care o făcea să vrea să îl strângă de gât, aşa cum simţise mai devreme faţă de lordul Murdoch.

Trebuia să plece undeva să se gândească la tot şi toate. Să evadeze. Nu mai putea sta în acea casă şi să joace rolul debutantei perfecte. Nici măcar pentru o zi. Mai ales când lordul Murdoch avea să o urmeze peste tot, cu zâmbetul pe buze. Nu o interesa să joace teatru acum. Trebuia să plece.

Soarele abia începea să se ivească la răsărit când Julianna se apropie de grajduri şi ceru un cal. Rhys nu se vedea nicăieri, şi pentru prima dată era recunoscătoare pentru asta. Nu voia să ştie cineva încotro se duce. Voia să fie singură cu gândurile ei Fără întreruperi.

Îl ceru pe Alabaster. Avea să fie calul ideal pentru drumul pe care îl plănuia. Voia să ajungă cât mai departe

de amabilităţile, platitudinile şi aerul fals de care era atât de sătulă.

Henry, grăjdarul, i-l pregăti şi i-l aduse pe Alabaster.

— Sigur nu vreţi însoţitor, domniţă? Cred că lu' lordu' Clayton şi lu' domnu' Hereford n-o să le placă dacă vă las singură.

— Sunt sigură, Henry. Şi dacă întreabă cineva de mine, spune, te rog, că am insistat să fiu singură. Mă întorc după-amiaza târziu.

Henry încuviinţă din cap, dar în priviri i se citea îndoiala.

— Le-oi zice, domniţă. Da' zic să nu vă duceţi departe. Miroase a ploaie. Dacă vine furtuna, n-ar fi bine să vă prindă afară.

— Lasă-mă pe mine să mă îngrijesc de asta, Henry. Mulţumesc pentru ajutor.

Îi aruncă o monedă, întoarse calul şi se avântă în galop.

Capitolul 25

Ceva mai târziu în cursul aceleiaşi dimineţi, Rhys curăţa o boxă când o discuţie aprinsă şi o undă de agitaţie în faţa grajdului îi atraseră atenţia. Se auzea o voce de femeie care vorbea pe ton ridicat, iar în jurul femeii se adunaseră câţiva angajaţi de la grajduri. Păreau că se străduiesc să o calmeze.

În primele momente, Rhys se gândi că era, probabil, Julianna. Dintre toate femeile invitate la petrecere, ea fusese cel mai frecvent vizitator la grajduri. Dar pe măsură ce asculta îşi dădu seama că cea care vorbea era o femeie mai în vârstă. Recunoştea vocea, dar parcă nu ştia de unde să o ia.

Puse jos peria şi ieşi din boxă, scuturându-şi mâinile de praf în drum spre ieşire. Când putu să vadă ce se petrecea, bănuielile i se confirmară. Trei băieţi de la

grajduri şi domnul Hereford erau adunaţi în jurul unei femei aproape isterice.

— Nu vă faceţi griji, milady, spunea Henry. Sunt sigur că se-ntoarce imediat.

Femeia era considerabil mai scundă decât ei, iar Rhys trebui să aştepte ca bărbaţii să îşi schimbe poziţia ca să îşi dea seama că era ducesa de Montlake. Mama Juliannei.

Se ascunse imediat şi rămase cu urechea ciulită. Voia să audă tot, fără a fi însă văzut. Ducesa îl putea recunoaşte, cu toate că era în cămaşă şi pantaloni simpli.

— Unde s-a dus? aproape că ţipă Lady Montlake.

— Nu ştiu, răspunse Henry. A cerut un cal şi atât. A insistat să plece singură.

— Şi tu ai lăsat-o, nesăbuitule!

Lady Montlake părea gata să izbucnească în plâns.

Rhys miji ochii. Erau două variante. Fie Lady Mary venise la grajduri şi ceruse să o ia pe Whisper la o plimbare, iar calul o azvârlise din şa (lucru foarte puţin probabil), fie…

— I l-am adus pe Alabaster şi dusă a fost, continuă Henry.

Fie Julianna luase un cal şi plecase, iar mama ei îşi făcea griji pentru că era posibil să înceapă o furtună urâtă. Cerul devenise plumburiu, iar vântul sufla tot mai puternic. Din ce spusese Henry, Rhys ştiu că a doua variantă era cea corectă.

— O să trimitem oameni să o caute, o asigură domnul Hereford, începând apoi să dea ordine în stânga şi-n dreapta.

Rhys nu aşteptă să audă mai multe. Se duse direct către al doilea cel mai iute cal din grajd. Era cel de-al doilea pursânge arab al lui Clayton, pe nume Midnight. Îl înşeuă şi ieşi în goană din grajd tocmai când Lady Montlake fusese convinsă să se calmeze şi să îi lase să plece în căutarea fiicei ei.

Capitolul 26

Nu era la iaz, nu era la lac, nu era nici măcar pe dealul care dădea înspre padoc Nu era de găsit nici la grajduri, nici pe lângă hambare. Nu, Julianna fugise undeva călare pe Alabaster, iar el trebuia să o găsească înainte să izbucnească furtuna.

Îşi urmă instinctul şi plecă de lângă lac, gonind înspre cea mai îndepărtată parte a proprietăţii. Chiar în acele momente, stropi grei de ploaie începură să cadă. Trebuia să îi dea de urmă cât mai repede.

Când Rhys ajunse la pâlcul de copaci de la marginea pădurii, ploaia cădea deja în valuri. Părea că cerul negru se căscase şi începuse potopul. Abia reuşea să zărească, prin perdeaua de apă, căsuţa paznicului de vânătoare. Când ajunse suficient de aproape cât să desluşească unde era intrarea, văzu şi că uşa micului hambar de lângă căsuţă era uşor deschisă.

Odată ajuns lângă hambar, descălecă de pe Midnight, deschise larg uşa şi băgă calul înăuntru. Era aproape întuneric, cu toate că dimineaţa era deja trecută de jumătate. Singurele surse de lumină erau ocazionalele fulgere.

Rhys răsuflă uşurat. Acolo, într-una dintre micile boxe, se afla Alabaster, cu şaua şi pătura date jos, ocupat să mestece un braţ de fân proaspăt.

Rhys îl băgă pe Midnight în boxa alăturată, îi dădu jos şaua şi pătura şi îi dădu de mâncare. Apoi se încumetă să înfrunte iar urgia de afară. Închise hambarul şi o luă la fugă pe iarba alunecoasă, îndreptându-se spre căsuţă. Bătu cu pumnul în uşă şi se năpusti înăuntru fără a mai aştepta un răspuns.

Julianna ridică brusc capul, iar privirile li se întâlniră. Stătea pe un morman de pături, în faţa şemineului unde focul ardea intens. Flăcările şi câteva lumânări răspândite prin încăpere erau singurele surse de lumină.

— Rhys? făcu ea, cu un aer confuz. Ce faci aici?

Fu nevoită să ridice vocea ca să acopere zgomotul furtunii.

— Te căutam. Mama ta e înnebunită de îngrijorare, strigă el, la rândul său.

— Eşti ud leoarcă, zise ea, măsurându-l cu privirea.

Rhys se uită în jos. Avea cămaşa lipită de piept, iar pantalonii lăsau şi mai puţin imaginaţiei decât de obicei. Îşi dădu jos pălăria, ale cărei boruri erau oricum pline de apă. Apoi se şterse pe preşul din dreptul intrării şi se aşeză pe o băncuţă din apropiere ca să îşi dea jos cizmele, şi ele ude leoarcă.

Julianna se ridică de pe mormanul de pături şi intră în micul dormitor de lângă camera principală. Rhys o vedea răscolind prin dulap. Se întoarse cu o cămaşă albă uscată ce aparţinea, fără doar şi poate, paznicului de vânătoare.

— Ia asta, îi spuse ea, aruncându-i cămaşa.

Se întoarse apoi la pături şi extrase dintre ele o blană.

Rhys prinse cămaşa cu o mână. Se descălţase şi îşi trăsese repede peste cap cămaşa udă. Se şterse cu blana dată de Julianna, apoi reuşi să-şi pună pe el cămaşa uscată. Îi era un pic mică, dar era curată şi uscată şi, pe moment, era tot ce conta.

Îşi înfăşură blana în jurul taliei, iar Julianna îl invită să ia loc pe pături.

— Am făcut ceai, vrei şi tu? îi oferi ea.

El acceptă. Acum că o găsise, nu mai era sigur ce să îi spună. Nu aveau cum să plece prea curând înapoi la conac, dată fiind vremea de afară. Ceva mai târziu, ea se întoarse din mica bucătărie aducând o cană aburindă. I-o înmână, iar el o primi cu recunoştinţă. Se aşeză lângă el şi rămaseră tăcuţi câteva minute, în timp ce el îşi sorbea ceaiul cu înghiţituri mici.

— Cum m-ai găsit? întrebă ea într-un sfârşit.

Afară ploaia cădea neîncetat, iar vântul sufla cu putere, dar acum că erau mai aproape o auzea mai bine.

— Am ghicit.

Ea încuviinţă din cap.

— Alabaster e bine?

— Da. Acum e şi Midnight cu el.

— Sunt nişte cai excepţionali, zise Julianna. Dacă

Alabaster ar fi păţit ceva pe timpul furtunii, nu mi-aş fi iertat-o vreodată. Nu ştiam precis încotro aveam s-o apuc azi. Am umblat fără ţintă o vreme, apoi mi-am adus aminte de acest loc. Am reuşit să ajung înainte să izbucnească furtuna.

— Mă bucur. Alabaster e foarte special pentru Clayton, şi nu doar datorită pedigriului. Clayton consideră că îi datorează căsnicia lui. Dacă nu era acest cal, Clayton poate era în continuare burlac, zise Rhys chicotind.

Julianna dădu din cap, cu ochii înspre foc.

— Da, Lady Clayton mi-a povestit. Chiar că a fost o aventură pe cinste.

— Un mod interesant de a te înhăma la jugul căsniciei, mai zise Rhys, luând încă o gură de ceai.

Zâmbetul Juliannei păli.

— N-am vrut să o sperii pe mama. Doar că trebuia să scap.

— De ce anume să scapi?

Julianna îşi privi mâinile împreunate în poală.

— De viaţa mea.

El puse cana în faţa şemineului.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, zise ea şi făcu o pauză. Şi totul, continuă, cu un oftat prelung.

Rhys încuviinţă încet din cap.

— Ei bine, îmi amintesc că data trecută când te-am văzut mi-ai aruncat nişte vorbe prea puţin flatante, dar te ascult dacă vrei să stăm de vorbă.

Julianna păru să cumpănească oferta o clipă. Îşi masă uşor fruntea.

— Mă gândeam că... Mă gândeam că va fi mai uşor, ştii?

— Că ce anume va fi mai uşor? întrebă el, privind-o cu atenţie.

Ea ridică din umeri.

— Să mă îndrăgostesc. Să mă mărit.

Rhys continuă să îi studieze cu atenţie chipul.

— Vorbeşti de dragoste? Eşti îndrăgostită de

Murdoch?

Oare de ce, în aşteptarea răspunsului, simţea cum inima îi era pe calc să îi sară din piept?

— Vreau să fiu, recunoscu ca, privind în gol. Dar nu sunt. Iar aseară mi-a spus nişte lucruri care m-au făcut să mă îndoiesc că l-aş putea iubi vreodată.

Dincolo de valul de uşurare care îl cuprinse la auzul cuvintelor ci, Rhys nu se putu împiedica să nu se simtă protector.

— Ce anume ţi-a spus?

— De exemplu, că nu i se pare că e treaba mea dacă se schimbă data nunţii.

Rhys îşi lăsă capul într-o parte.

— Nu-i tocmai fermecător din partea lui.

— Mi-a mai spus că i se pare ciudat că tata îi cere mamei părerea cu privire la diverse lucruri.

Rhys tresări scurt.

— Au!

Ea încuviinţă tăcut. Rhys trase aer în piept. Ploaia lovea geamurile, iar vântul şuiera.

— Julianna, nu pot să spun decât că îmi pare rău că n-am fost bărbatul care aveai nevoie să fiu.

Ea îl privi în ochi şi ridică bărbia. Lacrimi mici, ca nişte boabe de rouă, i se agăţau de gene.

— Îţi pare rău că nu mi-ai spus adevărul despre rănile tale?

El avusese toată noaptea la dispoziţie ca să se gândească. Somnul îl ocolise, la fel ca în toate nopţile precedente.

— Da, îmi pare rău că nu ţi-am spus. Să spunem că din mândrie. Pur şi simplu, am crezut că nu o să mă mai vrei.

— Ai crezut greşit. Aveam sentimente pentru tine, iar când ai plecat… am simţit că m-ai abandonat, pur şi simplu.

El dădu să o atingă, dar se înfrână, lăsându-şi mâna să cadă înapoi pe maldărul de pături.

— Nu m-am gândit niciodată la cum te-am făcut să te simţi. La cum a fost pentru tine.

— Acum înţeleg, răspunse ea. Vreme de două luni nici măcar nu ai fost conştient, apoi ai fost orb. E egoist din partea mea să mă aştept ca într-o astfel de perioadă tu să te fi gândit la mine.

— Dar ar fi trebuit să mă gândesc, Julianna. Îmi dau seama de asta acum. Trebuia să-ţi scriu din clipa în care mi-am revenit şi să îţi spun ce s-a întâmplat. Eu, în schimb, am crezut că fac un gest nobil. Am crezut că renunţ la mine şi mă gândesc la binele tău în primul rând. Acum îmi dau seama că am fost un dobitoc.

Îi zâmbi timid.

Julianna îşi lăsă capul în piept şi oftă.

— Nu cred că mai are sens să regretăm trecutul. Cum spuneai şi tu, ce-i făcut e bun făcut.

El încuviinţă încet. Nu putea să o contrazică. Nu mai era nimic de zis.

— Chiar dacă am vrea ca lucrurile să stea altfel, continuă ea, tata nu mi-ar îngădui niciodată să rup logodna.

Rhys înghiţi nodul de vină şi de ruşine care i se formase în gât.

— Nu, Julianna. Nu-l poţi părăsi pentru mine, chiar dacă tatăl tău ar fi de acord. Ar fi ceva greşit.

Imaginea lui Lady Emily îi apăru brusc în faţa ochilor.

— Ştiu, Rhys. Ştiu.

El îi luă tandru obrazul în palmă, mângâindu-i cu degetul mare pielea fină.

— Singurul lucru care nu s-a schimbat este dorinţa mea pentru tine.

Ea îşi înălţă capul. Ochii li se întâlniră, iar Rhys se aplecă, tot mai aproape de ea, tot mai aproape, până când buzele i le atinseră uşor pe ale ei. Era un sărut blând şi cast. Era un sărut între doi oameni care ar fi vrut să fi procedat diferit în trecut.

Apoi sărutul se transformă.

Limba lui Rhys exploră prudent linia dintre buzele ei, iar ea le întredeschise ca să îl primească. O trase în braţe, limbile li se întâlniră, iar el scoase un geamăt gutural. Îi ridică poalele rochiei galbene, iar ea îşi încolăci picioarele în

jurul taliei lui, stând la el în poală.

Rhys încercă să îşi domolească respiraţia şi elanul. Sfinte Doamnei Ceea ce făceau era greşit şi o ştiau amândoi, dar dacă Julianna avea să fie sacrificată unei vieţi nefericite, căsătorindu-se cu un bărbat pe care nu îl iubea, Rhys putea măcar să îi ofere o după-amiază de pasiune, dacă asta era ce-şi dorea ea.

Îşi împleti degetele în părul ei, iar ea îl cuprinse cu braţele pe după gât. Buzele lui alunecară uşor spre urechea ei, apoi pe gât, pe linia decolteului rochiei, în timp ce ea îi descheia cămaşa pe care şi-o pusese cu doar câteva minute în urmă şi i-o dădu jos.

Degetele lui îi descheiară nasturii rochiei în câteva secunde. Se aplecă uşor peste ea şi o întinse pe pături. O ajută să îşi dea jos rochia, rămânând doar în cămăşuţă şi ciorapi. Julianna se debarasă degrabă şi de cămăşuţă, iar Rhys îşi ţinu respiraţia.

— Eşti superbă, Julianna, şopti el.

O privi din cap până în picioare, zăbovind asupra picioarelor lungi şi suple, a cârlionţilor ceva mai închişi la culoare dintre coapse, a abdomenului plat, a sânilor plini, perfecţi. Apoi îi privi chipul desăvârşit.

— Sărută-mă, Rhys! îl imploră ea.

El îşi dădu jos şi pantalonii, iar ea rămase fără aer când îl văzu pentru prima dată. Însă Rhys nu voia să o sperie cu goliciunea lui, aşa că îi acoperi degrabă trupul cu al lui şi trase o blană peste ei ca să le ţină de cald.

Afară furia naturii continua dezlănţuită, în vreme ce Rhys explora fiecare părticică din trupul Juliannei. O sărută din nou, prelung şi languros, savurându-i gustul şi bucurându-se de senzaţia oferită de trupul ei gol sub al lui. Îi atinse gâtul cu buzele, apoi se mută către lobul urechii. Trupul ei vibra sub al lui. Îşi continuă explorarea coborând tot mai mult. Îi cuprinse sânii plini în palme şi îi dezmierdă pe rând cu limba. Îi prinse un sfârc între buze şi îl supse, aţâţându-l în acelaşi timp cu limba. Julianna îşi lăsă capul pe spate, abandonându-se senzaţiilor pe care i le oferea şi plimbându-şi degetele prin părul lui.

Când el coborî şi mai mult şi începu să o sărute pe abdomen, trupul Juliannei se încordă. Îl prinse cu mâinile de umeri şi îşi desfăcu coapsele, făcându-i loc între ele. Când limba lui o atinse între picioare, Julianna gemu. El îi prinse şoldurile şi îşi împinse din nou limba în cel mai intim şi sensibil loc al ei. Ea îşi înfipse unghiile în umerii lui. Rhys îşi folosi vârful limbii ca să alinte şi să apese acel centru al plăcerii care o făcea să se înfioare şi să îşi piardă controlul. Ea gemu din nou. El începu să sugă micul mugure de came şi să îşi plimbe, în acelaşi timp, limba peste el.

— Rhys! gemu Julianna, desprinzându-şi mâinile de pe umerii lui şi trecându-i-le din nou prin păr.

O linse iar şi iar până când ea îşi ridică şoldurile şi atunci o ţinu nemişcată, cuprinzându-i fesele în mâini în vreme ce buzele şi limba lui îşi continuau deliciosul asalt. O dezmierdă cu limba până când ea se tensionă toată şi scoase un ultim ţipăt, după care se lăsă moale pe pături, tremurând.

Rhys apăru de sub blană cu un zâmbet plin de satisfacţie.

— Cum v-a plăcut, milady? zise el cu tonul şi expresia domnului Worthy.

Privirea ei îşi pierduse concentrarea, ţintuită undeva înspre tavan, cu un braţ lăsat uşor peste frunte şi o expresie de uimire pe chip.

— A fost... dincolo de cuvinte... reuşi să îngaime, încercând în acelaşi timp să respire.

El o cuprinse şi o trase la pieptul lui, sărutând-o pe creştet.

Julianna aşteptă să îşi recapete suflarea, apoi se desprinse din braţele lui, îşi puse blana peste cap şi îşi începu propria explorare asupra trupului lui gol.

— Ce faci? întrebă Rhys alarmat, dar şi teribil de înfierbântat.

— Ce crezi că fac? răspunse ea cu glasul înăbuşit.

Îl sărută pe umeri, apoi pe piept. Îşi trecu uşor unghiile peste abdomenul lui musculos şi urmări cu vârful limbii linia de păr care cobora dinspre buric până între

coapsele lui.

— Aproape zi de zi a trebuit să mă uit la tine pe jumătate gol, îi zise ea, cu glasul uşor înăbuşit sub blană. Nici nu ştii cât de mult îmi doream să te gust.

Rhys se simţea dureros de tare, de excitat. Inspiră adânc. Ştia că avea să fie nevoit să o oprească, la un moment dat, dar nu putea să nu se întrebe ce ar face dacă ar lăsa-o să continue. Într-un final, curiozitatea şi mădularul avură câştig de cauză.

Se lăsă moale pe pături în timp ce buzele ei calde întârziau pe abdomenul lui. Îi simţi ezitarea în clipa în care ajunse la mădular. Cu mâinile pe şoldurile lui, îi sărută vârful, care zvâcni instantaneu. Rhys începu să respire tot mai greu.

— Julianna, nu trebuie să…

Nu mai apucă să spună nimic, căci în următoarea secundă simţi că se cufundă în gura ei caldă. Îl supse, lingându-l în acelaşi timp de sus până jos. O, Doamne, îi făcea exact ce îi făcuse şi el. La naiba! Învăţa repede.

Îşi băgă mâinile sub blană, cu intenţia de a o trage spre el ca să o sărute, dar chiar atunci buzele ei îi parcurseră întreaga lungime, iar mâinile lui îi căzură neputincioase pe lângă corp.

— Doamne sfinte! suspină el.

— Să înţeleg că îţi place? zise ea.

— Îhm… îngăimă el.

Ţinea ochii închişi, iar şoldurile i se arcuiau sub atingerea buzelor şi a limbii ei. Îl tortura. În niciuna dintre fanteziile lui nu fusese atât de bine. Îi linse din nou capul mădularului, apoi i-l luă cu totul în gură, până la capăt. Făcu asta iar şi iar, până îi luă minţile. Şoldurile i se mişcau aproape convulsiv, iar degetele îi erau înfipte în părul ei lung şi mătăsos.

— Julianna… gemu el.

Nu putea face asta. N-o putea face a lui. Nu după ce o făcuse să sufere într-atât. Nu ar fi fost corect faţă de ea. Nici faţă de Murdoch.

O lăsă să continue până simţi că e pe punctul de a

exploda. Îşi strânse pumnii, o mai lăsă să îl lingă o dată, după care o apucă şi o trase spre el, sărutând-o adânc, lăsându-şi limbile să se împreuneze cum ar fi vrut să facă şi trupurile lor. Apoi se eliberă pe şoldul ei. Simţi că se cutremură şi îşi lipi fruntea de a ei, respirând sacadat.

— Rhys, eu…

Julianna dădu blana la o parte ca să vadă ce se petrecuse.

— Voiam să faci dragoste cu mine, zise ea pe un ton în care se simţea dezamăgirea.

— Nu pot, Julianna. Ştii asta.

Încercă să o ia în braţe, dar ea se retrase.

— De ce? îl întrebă, iar furia înlocui dezamăgirea.

Respirând greu, Rhys se lăsă pe o parte, blestemându-se în gând. Undeva în străfundul conştiinţei lui îşi dădea seama că furtuna încetase şi soarele începuse să strălucească din nou prin ferestre. Dădu la o parte blana, se ridică şi se duse în bucătărie, înmuie un prosop într-o găleată cu apă şi se întoarse lângă Julianna. Fără un cuvânt, îşi şterse sămânţa de pe trupul ei.

— Îmi pare rău, Julianna. Nu trebuia să fac asta.

Ea trase de o blană ca să îşi acopere goliciunea.

— De ce, Rhys? De ce nu trebuia? Mereu am avut sentimente unul pentru celălalt. Şi ele nu s-ar fi schimbat dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel.

El înjură din nou în barbă, apoi îşi puse pantalonii încă uzi.

— Numai că lucrurile nu s-au petrecut altfel, ci aşa cum ştim amândoi.

— Nu e vina noastră. Ştii la fel de bine ca mine că avem sentimente puternice unul pentru celălalt. Le avem de mai bine de un an.

— Multe luni m-ai detestat, îi reaminti el.

Ea îşi masă uşor fruntea.

— Pentru că nu ştiam adevărul. Dar te-am dorit întotdeauna, iar tu m-ai dorit, la rândul tău.

Rhys îşi trecu mâna prin păr. Era al naibii de tentat să îi spună de ce nu făcuse dragoste cu ea. Dar la ce bun?

— La naiba, Julianna! Asta nu schimbă prezentul. Eşti logodită, iar asta înseamnă ceva.

Ochii ei aruncau văpăi.

— Nu însemna ceva şi când m-ai sărutat la liziera pădurii? Sau acum câteva minute când m-ai atins cu limba?

— Ba da, la naiba! Am avut amândoi un moment de pierzanie, mormăi el.

— De ambele dăţi? replică ea.

— De ambele dăţi, zise el pe un ton sec.

Julianna îl privea cu un amestec de furie şi reproş.

— Nu, Rhys. Foloseşti asta drept scuză. Ştii la fel de bine ca mine ce anume avem şi ce însemnăm unul pentru celălalt.

El strânse din dinţi.

— Te rog, Julianna. O dată în viaţa asta a mea, aşa afurisită cum e, încerc să fac ce se cuvine. Eşti logodită cu Murdoch.

— Dar dacă nu-l iubesc?

— Nu spune asta.

Ea îşi scutură coama de păr.

— Ştim amândoi că e adevărat, zise ea, iar lacrimi fierbinţi începură să îi curgă pe obraji. Mă iubeşti, Rhys? îl întrebă, cu o privire neajutorată.

Rămaseră ochi în ochi preţ de câteva secunde ce părură o eternitate, fără să spună un cuvânt. Ea strânse apoi din dinţi şi începu să se îmbrace. Se ridică şi îşi aranjă rochia.

— Nu are importanţă. Ar trebui să mă întorc la conac. De dragul mamei.

Capitolul 27

Julianna parcurse singură ultimele sute de metri ale drumului până la grajduri. Rhys rămăsese la liziera pădurii, urmărind-o cu privirea, ca să evite o eventuală întâlnire cu mama ei. Nu voia ca ducesa să îl vadă şi să pună prea

multe întrebări.

Se vădi că grijile îi fuseseră în zadar. Când Julianna se apropie, călare pe Alabaster, în faţa grajdului o aştepta deja un grup. Mama ei nu făcea parte din el. Şeful grăjdarilor o informă rapid că o convinseseră pe ducesă să aştepte veşti la ea în cameră.

Imediat ce Julianna îşi făcu apariţia, domnul Hereford îl trimise degrabă pe Henry la reşedinţa principală ca să o anunţe pe ducesă că fiica ei se întorsese. Apoi o ajută pe tânără să descalece şi-i puse o pătură pe umeri.

— Sunteţi bine? întrebă Lord Clayton.

Fusese şi el afară, în ploaie, căci era la fel de ud ca toţi cei de la grajduri.

— Îmi pare rău că v-aţi făcut cu toţii griji din pricina mea, li se adresă ea tuturor, strângându-şi pătura şi simţindu-se copleşită de vinovăţie. Îmi pare rău că v-am deranjat într-atât.

Doi grăjdari o conduseră pe Julianna la reşedinţă, unde fu preluată de două cameriste. Ele o conduseră în cameră, unde mama ei insistă să se întindă în pat să se odihnească pentru ca nu cumva să se aleagă cu o răceală.

— Unde ai fost, Julianna? o întrebă ducesa după ce tânăra fu îmbrăcată în cămaşa de noapte şi cuibărită sub pături.

Mary stătea lângă ea şi o ţinea de mână.

— Am luat unul dintre caii pursânge la o plimbare, explică Julianna.

— În plină furtună?

Mama ei clătină din cap, încă îngrijorată.

— Nu începuse ploaia când am plecat, dar îmi pare teribil de rău că te-am îngrijorat, mamă!

Mama ei nu o întrebase cum se făcea că nu era udă de la ploaie, iar Julianna nu avea nici cea mai mică dorinţă să intre în astfel de detalii cu mama sau cu draga ei soră mai mică. Nu. Luase decizia pe durata lungului drum făcut în tăcere de la căsuţă la grajduri. Urma să ia cu ea în mormânt după-amiaza petrecută cu Rhys şi ceea ce se petrecuse între ei.

Îşi dădea seama în sfârşit că ea şi Rhys nu aveau niciun viitor împreună. El îi spusese cât se putea de clar că nu voia să fie amestecat în ruperea logodnei dintre ea şi Murdoch. Iar dacă Rhys nu o iubea îndeajuns ca să se ridice, de dragul ei, pe deja proverbiala servantă, de ce şi-ar dori să îşi petreacă restul vieţii alături de el?

Fusese tentată, doar Dumnezeu ştia cât de tentată, să îi spună că îl iubeşte. Ştia că îl iubea. O ştia în străfunduri, dar refuza să fie din nou cea care îşi punea inima pe tavă. Ce s-ar fi întâmplat dacă îi mărturisea dragostea ei, iar el tot o refuza? N-ar fi putut trăi cu asta. O nouă greşeală cu Rhys se putea dovedi fatală pentru inima ei.

În plus, dacă el nu putea spune ce simţea, atunci nici ea nu avea să spună nimic. Acele momente în care se priviseră unul pe celălalt, căutând adevărul... Dacă într-adevăr ar fi iubit-o, ar fi recunoscut-o. Aşa cum făcuse Lord Kendall faţă de Frances Wharton. Rhys nu o făcuse.

Pe lângă celelalte păcate şi neajunsuri ale sale, Rhys dar nu o iubea îndeajuns ca să înfrunte posibilele efecte asupra reputaţiei, a lui sau a ei, oricât de miri ar fi. Dumnezeu ştia că tot oraşul urma să vorbească mai mult despre Kendall şi domnişoara Wharton decât despre faptul că ea rupsese logodna cu Murdoch ca să se mărite cu un bărbat care o mai curtase şi în trecut.

Dar Julianna ştia de-acum că logodna ei cu Murdoch era pentru Rhys doar o scuză. Era convinsă că din nou îi ascunde adevărul. Adevărul fiind că, de fapt, nu o iubea.

Fusese o greşeală să se implice iar cu el pe durata şederii la conacul Clayton. Îşi spusese că o făcuse doar ca să îl determine să piardă pariul. Dar acum îşi dădea seama că nu făcuse decât să se joace cu focul. Şi se arsese. Nici că îi mai păsa de pariu, nu îi mai păsa dacă îl câştiga sau îl pierdea. Nu voia decât să plece mai degrabă din acel loc, departe de el, şi să îşi protejeze iar inima.

— Acum vreau să te odihneşti, dragă, zise mama, întrerupându-i şirul gândurilor. Dormi un pic. Nu îţi face griji în privinţa cinei, voi cere să ţi se aducă în cameră. Lord Murdoch a tot întrebat de tine. Am să-i trimit vorbă că eşti

în siguranţă.

Julianna încuviinţă slab. Menţionarea lordului Murdoch îi reaminti că mai trebuia să spună ceva.

— Mama, vreau să plecăm mâine. Să ne întoarcem la Londra, dacă tu şi Mary nu aveţi nimic împotrivă.

Vizita urma să mai dureze cinci zile, dar Julianna nu mai putea rămâne.

Mary o privi cu înţelegere şi încuviinţă din cap.

— Probabil e mai bine aşa, dragă, fu de acord şi mama. O să vrei să te odihneşti mai mult, iar acasă e cel mai bun loc. Tatăl tău se va bucura să te vadă.

Mama lor era gata să iasă din dormitor când Julianna o strigă iar.

— Mamă?

— Da, dragă?

— Lord Murdoch mi-a spus că vrea să facem nunta mai devreme. I-a scris şi lui *papa.* Când primeşte scrisoarea, spune-i că sunt de acord.

Mary o privi nedumerită şi îngrijorată, dar Julianna îi zâmbi încurajator.

— Nu văd cum am putea organiza din scurt o nuntă atât de mare, draga mea, oftă mama ei. Dar o să discut cu tatăl tău.

— Mulţumesc, mamă. Poate fi o nuntă mai mică.

Mama lor ieşi din încăpere, iar Julianna şi Mary rămaseră una lângă cealaltă, ţinându-se de mână în tăcere. Ce mai conta dacă nunta avea loc peste o lună sau peste un an? Julianna se vindea celui care oferea mai mult. Dragostea nu avea de-a face cu toată socoteala. Aşa că trebuia să depăşească momentul.

Capitolul 28

A doua zi de dimineaţă, Rhys îi ajută pe ceilalţi angajaţi de la grajduri să pregătească trăsura, dar nu putu îndura să o vadă pe Julianna plecând. Cel puţin nu din faţa

grajdului, ca toţi ceilalţi băieţi. Aşa că îi urmări plecarea de la una dintre ferestrele hambarului, uitându-se cum lacheii îi încărcară cuferele şi o ajutară să urce în trăsură. Pleca împreună cu vizitiul ei, cu lacheii şi camerista. Aparent, mama ei şi Mary rămâneau până la finalul petrecerii.

Rhys văzu cum trăsura porneşte şi o ia pe aleea de pietriş ce ducea la drumul principal către ieşirea de pe domeniu. Fusese cel mai greu lucru din viaţa lui să se despartă de ea cu o zi înainte. Îl duruse fizic. Dar poate că, pentru prima oară în viaţa lui, făcuse ce trebuia. Ce se cuvenea. Un gest nobil. Lipsit de egoism. Bine, crezuse că face ce se cuvenea şi când îi scrisese acea scrisoare blestemată. Dar de data asta era altceva. O altă şansă nu avea să mai apară. Julianna ieşea din viaţa lui pentru totdeauna.

Rhys înghiţi în sec. Nu mai era a lui. Nu mai era de luni bune, şi asta doar din vina lui. El fusese cel care o îndepărtase. El fusese cel care crezuse lucruri oribile despre ea. Şi tot el trebuia să îndure consecinţele. O viaţă fără ea.

Îl întrebase dacă o iubeşte. Nu crezuse că ştia însemnătatea dragostei. Dar dacă ghemul din stomac şi senzaţia că toată fericirea şi bucuria îi dispăruseră din viaţă însemnau că o iubea, atunci răspunsul era da. Fusese un laş. Nu fusese în stare să i-o spună. Nu avea dreptul să o facă. După toate greşelile pe care le făcuse, nu avea dreptul să îi strice logodna declarându-i dragostea. Tatăl ei oricum îl detesta. Îi spusese chiar ea că Montlake nu-i va îngădui să facă pasul înapoi, chiar dacă ea ar încerca. Rhys bănuia că şansele ca Montlake să fie de acord ca ea să se mărite cu el erau aproape nule.

Nu. Pentru Julianna era mai bine aşa. Chiar dacă fusese la un pas să îi spună că o iubeşte. Voise să îi spună acele cuvinte, chiar voise, dar cum să o facă, ştiind că tot trebuie să se mărite cu Murdoch? Ce putea fi mai egoist?

Rhys urmări trăsura până dispăru din raza vizuală. Apoi îşi sprijini fruntea de geam şi înjură în surdină.

— Tu ai găsit-o, nu-i aşa?

La auzul vocii calme a lui Clayton, Rhys se întoarse.

— Ce?

— Tu eşti cel care a adus-o teafără pe Lady Julianna după furtună, continuă Clayton.

Rhys îşi lăsă capul în jos şi îşi scărpină ceafa.

— De unde ai ştiut?

Clayton ridică din umeri.

— Prin eliminare. Toţi ceilalţi se întorseseră fără să-i fi dat de urmă. Doar tu erai de negăsit.

— L-am luat pe Midnight, recunoscu Rhys.

— Bănuiam. Unde ai dat de ea?

Rhys îşi apăsă fruntea cu pumnul. Îl duruse capul toată dimineaţa.

— La căsuţa paznicului de vânătoare.

Clayton încuviinţă din cap.

— Aha, singurul loc unde noi, ceilalţi, nu am căutat-o.

Rhys îşi puse o mână în şold.

— Le-am arătat-o, ei şi prietenelor ei, când le-am făcut turul proprietăţii.

Clayton ridică din sprânceană.

— Turul? Prietenele ei?

— Da. Julianna a venit des pe la grajduri ca să…

Cum să îi explice ce făcuse ea?

— Ca să mă sâcâie.

Clayton ridică dintr-o sprânceană.

— Să te sâcâie sau să te viziteze?

— Să mă viziteze? Rhys se încruntă. Deloc. Încerca să mă facă să renunţ la pariu.

— Şi a reuşit?

Rhys se îndepărtă de fereastră şi veni spre prietenul său.

— Vezi tu, cred că da. Din clipa asta renunţ oficial la postul de grăjdar. Bell câştigă pariul.

Rhys îşi bătu prietenul pe spate şi se îndreptă spre scară. Avea de gând să plece de acolo o dată pentru totdeauna.

Capitolul 29

Ar fi trebuit să-şi dea seama că Bell avea să îşi facă apariţia. Fără doar şi poate, Clayton se dusese degrabă la conac ca să-l caute. Marchizul stătea lângă spaţiul de dormit al lui Rhys, cu braţele neglijent încrucişate la piept, sprijinindu-se de perete, când Rhys îi observă într-un final prezenţa. La naiba, silenţioşi mai erau spionii!

Rhys îşi aruncase cele câteva obiecte personale în bagajul pe care şi-l adusese. Pe toţi dracii! Trebuia să împrumute una dintre trăsurile lui Clayton ca să se întoarcă la Londra. A lui urma să vină să îl ia abia la finalul petrecerii de la ţară. Între timp, făcu tot posibilul să îl ignore pe spionul aflat la câţiva paşi de el.

— Renunţi? întrebă Bell într-un final

— Aşa e, zise Rhys, dând un şut în nesuferita de saltea de care ştia clar că *nu* avea să îi fie dor.

Bell îşi privi nonşalant mâinile, studiindu-şi unghiile.

— Vrei să-mi explici de ce?

— Chiar nu. Rhys îi zâmbi slab prietenului său şi schimbă imediat subiectul. Cum merge operaţiunea de depistare a trădătorului?

Bell ridică din umeri.

— Au apărut unele… complicaţii.

— Complicaţii? făcu Rhys ridicând din sprânceană.

— Nimic ce nu pot gestiona, îl asigură Bell.

— Bineînţeles. Tu poţi gestiona orice, nu-i aşa, Lord Bellingham?

Bell se desprinse de lângă perete şi făcu un pas în faţă.

— Iartă-mă că te întreb de ce renunţi, dar sunt îngrijorat. Chiar ştiu cât urăşti să pierzi pariuri.

— De pariul ăsta nu-mi mai pasă deloc, zise Rhys pe un ton plat şi lipsit de orice undă de emoţie.

— Chiar aşa? Şi cum de ai ajuns să nu-ţi mai pese de un pariu pe care cu câteva zile în urmă erai foarte pornit să îl câştigi?

Rhys îndesă în bagaj ultimele obiecte, apoi întoarse

capul spre Bell şi-l privi furios.

— Vrei să ajungi undeva cu asta?

— Mereu vreau să ajung undeva, încuviinţă Bell cu un aer atotştiutor.

Rhys îşi aruncă bagajul pe umăr.

— Atunci grăbeşte-te, te rog, pentru că plec. Nu-ţi face griji, o să-ţi dau banii cumva.

— Scuteşte-mă, zise Bell. Întâmplător, sunt unul dintre puţinii oameni care ştiu că, de fapt, nici nu aveai nevoie de banii de pe urma pariului. Sau a oricărui alt pariu.

Rhys îngheţă. Se întoarse încet cu faţa spre Bell.

— De unde mama naibii ştii?

Bell îşi dădu ochii peste cap şi oftă.

— De ce toată lumea uită că sunt *spion?* În special prietenii mei.

Rhys nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Bine. Îţi dau banii imediat ce mă întorc la Londra. Asta voiai să auzi?

— De fapt, nu. Pentru că nici mie nu-mi pasă de bani şi ştii asta. Afacerea de faţă nu are nimic de-a face cu banii.

— Şi-atunci ce vrei? întrebă Rhys.

— Să ştiu ce s-a întâmplat… între tine şi Lady Julianna. Pentru că de-asta renunţi, nu-i aşa?

Rhys strânse din dinţi.

— Atunci o să fii dezamăgit, mă tem, pentru că n-am de gând să-ţi spun.

Bell se apropie de mica fereastră de deasupra saltelei şi se uită afară, înspre padoc, după care se întoarse iar înspre Rhys.

— Uiţi că, întâmplător, ştiu de ce ai fost de acord să te duci în Franţa.

Rhys înjură în barbă şi îşi încrucişă încet braţele la piept.

— A, da? Păi rogu-te, spune. Ştiu că nu vei fi mulţumit până nu-ţi vei ţine micul discurs, aşa că dă-i înainte.

Bell ridică din umeri.

— Te-ai dus în Franţa ca să fugi de singura femeie pe care ai iubit-o vreodată cu adevărat.

Rhys miji ochii, iar nările îi fremătară.

— De-asta zici că am plecat? întrebă cu cel mai indiferent ton de care era capabil.

— Întocmai, încuviinţă Bell. Exact de-asta. Plus faptul că, în ciuda impresiei pe care vrei să o laşi în societate, cum că ai fi beţiv, falit şi bun de nimic, eşti, de fapt, un om de ispravă care a vrut să facă ceva pentru ţara lui.

— O, dar mai spune, te rog, rosti Rhys cu sarcasm. Sunt fascinat să-mi spui *tu* ce gândesc.

Bell se rezemă cu şoldul de pervaz.

— Prea bine. Se întâmplă să mai ştiu că îţi place să faci pe indiferentul, dar în realitate eşti îngrijorat că nimeni nu te va iubi pentru cine eşti cu adevărat şi de aceea a trebuit să fugi aşa repede de Lady Julianna. Pentru că ea chiar te-a iubit pentru cine eşti. Aşa că ai inventat fel şi fel de scuze până când te-ai putut agăţa de prostia de articol despre logodna ei. Şi aşa te-ai păstrat în mocirla călduţă a burlăciei tale.

Rhys strânse pumnii. Voia să-l pocnească în faţă de afurisit. Şi-o dorea aşa de mult că îl dureau degetele.

— Aha, deci orbirea e de-acum o scuză. Înţeleg.

— Te enervez? continuă Bell imperturbabil.

Se îndepărtă de fereastră şi se puse de cealaltă parte a saltelei, blocându-i lui Rhys calea spre ieşire.

— Dacă nu te dai din calea mea, chiar te pocnesc, mârâi Rhys.

— Excelent, zise Bell tărăgănând silabele. Asta-mi spune că am dreptate.

— Te avertizez, Bell, scrâşni Rhys printre dinţi.

— Nu, Worth, *eu* te avertizez! replică marchizul, iar ochii lui albaştri precum cerul se întunecară.

— Ce?! făcu Rhys. În legătură cu ce mă avertizezi?

— Dacă o laşi să plece, vei regreta tot restul vieţii, zise Bell încet.

Rhys trecu pe lângă el, aproape îmbrâncindu-l cu umărul.

— E dusă deja.

Capitolul 30

Reşedinţa de la Londra a ducelui de Worthington, jumătatea lui septembrie 1814

— Excelenţă, zise Lawson, majordomul lui Rhys, aducându-i corespondenţa pe o tavă de argint.

Rhys luă scrisorile, cu un aer absent, şi îi făcu semn că poate să plece. Aruncă deoparte două facturi şi diverse invitaţii la petreceri şi baluri. Ultimul plic îl făcu să îngheţe. Era din partea ducelui de montlake.

Rhys îşi înghiţi nodul din gât, luă plicul şi îl desfăcu, apoi trecu rapid peste foaie cu privirea. Era tot o invitaţie. O invitaţie la nunta Juliannei Montgomery cu marchizul de Murdoch. Fără doar şi poate, Montlake îi trimisese scrisoarea cu un zâmbet de satisfacţie pe faţă.

Invitaţia îi căzu din mână şi aterizâ pe birou. Rhys trase aer în piept. Se mărita. Mai devreme. Luna viitoare, mai precis. Aşadar, acea scrisoare pe care o scrisese şi o trimisese de la conacul lui Clayton nu fusese despre data nunţii, cum bănuise el.

De când se întorsese de la conac, nu trecuse o zi în care cuvintele lui Bell să nu îl bântuie.

„Dacă o laşi să plece, vei regreta tot restul vieţii”. Nemernicul avea dreptate, desigur, dar asta nu schimba faptul că Rhys făcea un gest nobil. Dar şi celelalte cuvinte ale lui Bell îl bântuiau noapte de noapte şi nu-l lăsau să doarmă. Uneori, nici să respire.

„Te-ai dus în Franţa ca să fugi de singura femeie pe care ai iubit-o vreodată cu adevărat. Ea chiar te-a iubit pentru cine eşti. Aşa că ai inventat fel şi fel de scuze până când te-ai putut agăţa de prostia de articol despre logodna ei. Şi aşa te-ai păstrat în mocirla călduţă a burlăciei tale”.

Singurul lucru care făcea ca acele cuvinte blestemate să se estompeze, temporar, era coniacul. În cantităţi considerabile. De la întoarcere, consuma din belşug. Chiar

şi aşa, cuvintele nu îi dădeau pace şi-i apăreau în minte când voia mai puţin.

Se uită iar la invitaţie ca la o insectă respingătoare ce i-ar fi apărut pe birou. Sute de gânduri îi zumzăiau prin cap. Dar într-un final îl alese pe acela care îi spunea că şi-o făcuse cu mâna lui. Asta dorise. Aşa că… asta era.

Doar că nu avea cum să îi şi placă.

— Lawson! strigă el cât îl ţineau plămânii.

După câteva secunde, majordomul apăru la uşă.

— Excelenţă?

Rhys începu să umble de colo-colo, scărpinându-şi fruntea.

— Adu-mi nişte coniac.

Lawson făcu o plecăciune.

— Cum doriţi, Excelenţă. Aduc imediat un pahar de coniac.

— Nu un pahar, Lawson. Toată sticla.

Capitolul 31

— Astea vor fi minunate, nu crezi, dragă?

— Da, mama, cum spui tu.

Toată dimineaţa, Julianna stătuse într-unul dintre saloane, uitându-se la diverse flori, şi tot nu îi păsa câtuşi de puţin dacă la nuntă urma să aibă trandafiri sau crini. Pur şi simplu, nu reuşea să facă să îi pese. Liliacul era exclus. Îi trecuse sezonul.

Trase aer în piept, luptându-se cu furia şi frustrarea pe care le simţea în ultima vreme când se gândea la nuntă, la căsnicie, la restul vieţii ei. Nu înţelegea de ce nu reuşea, pur şi simplu, să accepte situaţia. În definitiv, pentru asta fusese crescută şi pregătită. Toată viaţa i se spusese că la momentul potrivit va face cea mai avantajoasă uniune cu cel mai eligibil gentleman şi se va mărita. Avea să fie soţie,

mamă, membră a înaltei societăţi. Asta i se pregătise încă din faşă. Şi atunci de ce era nefericită tocmai când i se împlinea menirea?

Îşi spusese de o mie de ori că ar trebui să anuleze nunta. Dar nu o făcuse. *De ce* nu anulase? Pentru că era peste poate de încăpăţânată, de-asta. Îi aruncase lui Rhys mănuşa. Ştia că o iubea. Ştia că o dorea. Ştia că nici el nu voia ca ea să se mărite cu Murdoch, dar tot el refuzase să spună adevărul despre ceea ce simţea şi să îi salveze pe amândoi. Ei, bine, atunci şi ea refuza. Dacă el avea de gând să se comporte ca şi cum nu contau nici viitorul, nici ce avea să se întâmple cu ei, atunci şi ea avea să procedeze la fel.

În plus, ce scuză le putea oferi părinţilor? „Îmi pare rău, nu mă mărit cu marchizul de Murdoch pentru că ducele de Worthington mă iubeşte, cu toate că refuză să se însoare cu mine”.

Era absurd. Şi, de parcă nu ar fi fost îndeajuns, din când în când nu-i dădea pace oribilul gând că poate Rhys se folosise de logodna ei cu Murdoch drept pretext ca să nu o ia de nevastă.

Ei bine, dacă el asta voia, asta avea să capete. Doar pentru asta fusese crescută şi pregătită atâţia ani, nu? Să se mărite pentru titlu, nu din dragoste. Ducele de Worthington nu o voia, aşa că se mărita cu următorul de pe lista burlacilor de rang înalt. Aşa cum scrisese în *Times.*

Julianna strânse din dinţi şi azvârli buchetul de flori pe care se prefăcuse că le studiază cu atenţie. Ar fi plâns dacă ar mai fi avut lacrimi. Îşi jurase că vremea vărsării de lacrimi pentru Rhys Sheffield trecuse. Îi frânsese inima nu o dată, ci de două ori şi, la naiba, nu avea de gând să îl lase să o facă şi a treia oară. Nu. Avea să meargă până la capăt cu nunta, iar Rhys putea să se ducă la naiba.

Stratham, majordomul, intră în salon.

— A venit domnişoara Frances Wharton şi doreşte să o vadă pe Lady Julianna, anunţă el.

Julianna ridică privirea, uşor încruntată.

— Domnişoara Wharton? Şi vrea să mă vadă pe mine?

Nu pe Lady Mary?

Stratham îşi drese vocea.

— Pe dumneavoastră v-a menţionat, milady.

Julianna se ridică. Prea bine. Nu ştia ce voia să îi spună domnişoara Wharton, dar bănuia că era cel mai bine ca discuţia să aibă loc între patru ochi.

— Mulţumesc, Stratham. Te rog să o conduci pe domnişoara Wharton în salonul alb. Vin şi eu imediat.

Îi făcu fugitiv cu mâna mamei ei, care era înconjurată de buchete de flori, şi ieşi din salon, îndreptându-se degrabă spre salonul alb. Se aşeză pe un fotoliu de lângă fereastră şi sună să ceară să li se aducă ceaiul.

După câteva clipe îşi făcu apariţia domnişoara Wharton, cu un zâmbet timid pe buze.

— Bună ziua, domnişoară Wharton, zise Julianna, ridicându-se şi zâmbindu-i tinerei mult mai scunde decât ea.

— Vai, mă bucur mult să te văd, Lady Julianna, zise domnişoara Wharton. Mulţumesc că m-ai primit în vizită.

— Desigur, făcu Julianna, invitând-o să ia loc lângă fotoliu. Despre ce doreai să îmi vorbeşti?

Domnişoara Wharton se făcu comodă, apoi ridică privirea înspre Julianna.

— Probabil nu este treaba mea şi nu sunt în măsură să spun ceva, Lady Julianna. Şi sper din suflet să mă trimiţi la plimbare dacă ţi se va părea nepotrivit ce am să-ţi spun, dar... M-am gândit că poate ar trebui să ştii că noi două aveam o cunoştinţă comună care este foarte afectată de apropiata ta căsătorie.

Julianna ridică din sprânceană. Bănuielile care îi încolţiră imediat în minte o făcură să îşi încrucişeze braţele la piept.

— Cunoştinţa noastră comună este cumva un duce, domnişoară Wharton?

— Da, încuviinţă Frances.

Julianna miji ochii înspre tânăra femeie.

— Nu el ţi-a cerut să vii, sper.

Frances clătină hotărâtă din cap, iar cârlionţii blonzi îi

scăpară de sub bonetă.

— Câtuşi de puţin. Adevărul este că dacă el sau logodnicul meu, Lord Kendall, ar şti că sunt aici, nu ar fi deloc încântaţi.

— Oh, domnişoară Wharton, iartă-mi impoliteţea! Toate cele bune şi felicitări pentru anunţul privind căsătoria! Am citit în ziar că tu şi Lord Kendall v-aţi logodit.

— Mulţumesc, Lady Julianna. Iar dacă tu eşti lipsită de politeţe, probabil că şi eu sunt, pentru că nu doar că nu ţi-am urat cele cuvenite cu ocazia apropiatei căsătorii, ci mă tem că am veşti care, dacă nu vor împiedica nunta să aibă loc, atunci măcar o vor întârzia, zise Frances.

Julianna trase aer în piept şi îşi puse mâinile în poală.

— Îţi mulţumesc pentru grijă, domnişoară Wharton. Nu vreau să dezvălui unele detalii cu caracter foarte personal, aşa că mă voi rezuma la a spune că ducele în cauză a transmis foarte clar că nu doreşte să se amestece în viaţa mea, mai ales în apropiata mea căsătorie.

Frances se încruntă şi lăsă privirea în jos.

— Oh… Cum e cu putinţă?

Julianna înclină capul într-o parte, studiind-o pe tânăra femeie.

— Ce vrei să spui?

— Îmi cer scuze, Lady Julianna, zise Frances, privind-o din nou în ochi. Probabil mă crezi o netoată, căci nu reuşesc să transmit mesajul aşa cum trebuie. Te-am admirat dintotdeauna pentru frumuseţea ta, pentru purtarea fără cusur, pentru relaţiile familiei tale şi pentru maniere. Şi uite-mă bălmăjind lucruri pe care poate nu vrei să le afli.

Julianna oftă şi privi în gol.

— Din contră, domnişoară Wharton. Eu te invidiez pe tine, şi în ultima vreme am descoperit tot mai multe motive. Mai ales când logodnicul tău nu a ezitat să se urce pe servantă, în faţa tuturor musafirilor lordului Clayton, ca să îşi declare dragostea pe care ţi-o poartă.

Frances îi zâmbi şi o bătu uşor peste mână.

— Te asigur, Lady Julianna, că acel gest care pe moment părea romantic era ultimul lucru de care aveam

nevoie în acea seară.

— Vorbeşti serios? zise Julianna, privind-o cu un aer nedumerit şi ducând mâna la inimă. Mie mi s-a părut că ce a făcut atunci Lord Kendall a fost cel mai romantic lucru pe care l-am văzut vreodată.

Frances încuviinţă încet.

— Bănuiesc că amândouă avem secrete pe care dorim să le păstrăm, dar te rog să mă crezi că a noastră cunoştinţă comună, ducele, a renunţat la pariu după ce ai plecat.

Julianna făcu ochii mari.

— Eşti sigură?

— O, da, continuă domnişoara Wharton. Şi probabil că nu e nevoie să-ţi spun că miza era o sumă nefirească. O mie de lire! făcu Frances, coborând glasul.

Julianna înghiţi în sec. Dumnezeule! Nu crezuse că era atât de mult. Iar Rhys renunţase? Nu pierduse pentru că fusese recunoscut? Asta îi spunea ceva. Dacă pierduse atât de mult, poate ajunsese mult prea înglodat în datorii ca să îşi mai revină vreodată. Simţi o împunsătură de vinovăţie.

— Mai mult decât atât, continuă domnişoara Wharton, acest duce anume bea constant de când a primit invitaţia la nunta ta şi nu mai vorbeşte decât despre tine.

Julianna îşi feri privirea. Frances avea dreptate. Nu voia să audă toate astea. Băutul şi vorbitul nu schimbau nimic.

— Domnişoară Wharton, spuse ea, cred că e mai bine să fim de acord că nu suntem de acord când vine vorba despre cum e important să îşi dovedească un gentleman dragostea. Eu te invidiez pentru că un bărbat s-a urcat pe o servantă pentru tine. Spuneai că mă admiri, dar să ştii că aş da tot ce am pentru un bărbat care m-ar iubi atât de mult.

Capitolul 32

Se vădi că băutura nu îi îmbunătăţea starea. Nu îi clarifica lucrurile. Nu îl ajuta să ia vreo decizie. Nici măcar nu îl făcea să se simtă mai bine, în afară de acele câteva ore în care reuşea să rămână beat mangă în fiecare seară. De aceea, într-o noapte, târziu, cam la o lună de când Rhys primise invitaţia la nunta Juliannei, luase hotărârea să-şi ia sticla de coniac şi să se ducă acasă la Kendall.

În mai puţin de o oră, trăsura lui oprea la intrarea casei cu două etaje din cartierul Belgravia, iar majordomul lui Kendall îl întâmpina, apoi îl conducea la Kendall în birou.

Rhys se împletici până la unul dintre scaunele confortabile, din piele, şi se aşeză în faţa biroului, cu capul în mâini, făcând încercări disperate să îl oprească din piruetele nebuneşti pe care le făcea. Fără succes însă.

După câteva minute apăru Kendall, păşind cu paşi mari.

— De ce eşti aşa zgomotos? se plânse Rhys, strângându-şi capul între mâini.

— Mă scuzi, făcu Kendall rânjind. Credeam că sunt la mine în casă şi *tu* eşti doar un musafir. Chiar aşa, ce cauţi aici aşa târziu?

Rhys se forţă să stea drept şi îşi privi prietenul

— Dacă îmi amintesc bine, după ce Lady Emily ţi-a făcut vânt, ai petrecut cinci zile la rând la mine acasă, bându-ţi minţile şi înecându-şi suferinţa şi regretul de a o fi cunoscut vreodată.

— Aşa e, dar cred că ceva îmi scapă. Ţi s-a făcut vânt cumva? întrebă Kendall clipind cu un aer nevinovat.

— Nu! mârâi Rhys. Dar din cauza a ceea ce ai păţit cu Lady Emily sunt atât de ferm contra femeilor care renunţă la un bărbat pentru altul cu un titlu mai de seamă.

— Ce spui nu are nicio noimă, Worth. Nu vrei să o iei de la capăt? zise Kendall cu un zâmbet calm şi îngăduitor.

— Să fii lipsit de egoism şi nobil e de rahat, zise Rhys, ridicând arătătorul în aer.

— Ai fost *tu* lipsit de egoism şi nobil? întrebă Kendall fără să îşi mascheze scepticismul.

— Cu siguranţă! declară Rhys, dând cu pumnul în

birou. Am lăsat-o să plece. Am făcut ce se cuvenea.

Kendall trase aer în piept.

— Bănuiesc că despre Lady Julianna e vorba, corect?

— Corect, aprobă Rhys, privind în jur de parcă ar fi căutat ceva. Mai ai coniac? Se pare că al meu s-a terminat.

Ridică sticla goală şi o răsturnă cu susul în jos, ca să facă dovada spuselor sale.

— Da, mai am, dar tu nu mai primeşti. Miroşi de parcă deja ai băut mult prea mult.

Rhys miji ochii la conte.

— Nu mă face să te provoc la duel, Kendall.

— O, Doamne, nu ameninţări la beţie! Nu e ce trebuie, oftă Kendall. Bun, Bell a fost acolo pentru mine când eram un fraier beat şi amorezat care avea nevoie să i se bage minţile în cap. Probabil că ar trebui să fac şi eu acelaşi lucru pentru tine. Măcar atât.

Rhys se încruntă nedumerit.

— Ce tot spui?

Îndreptă sticla şi o puse pe birou.

— Stai potolit şi lasă-mă să-ţi explic una-alta, îi ceru Kendall.

— Nu vreau s-aud nimic din ce are Bell de spus, protestă Rhys. Habar n-are despre ce vorbeşte.

— Ba ştie întotdeauna despre ce vorbeşte, din păcate. Dar nu-ţi face griji. Bell mi-a spus că a încercat deja să-ţi explice cum stau lucrurile. Mă tem că acum e rândul meu.

Rhys lăsă sticla, se îndreptă şi reuşi să nu se mai clatine.

— Ce să-mi explici?

Kendall îşi atinse obrazul cu arătătorul.

— Întâi şi-ntâi, gândeşti greşit întreaga situaţie.

Rhys clipi, încercând să înlăture ceaţa care îi învăluia privirea.

— Greşit? Cum adică?

— Am suferit când m-a părăsit Lady Emily? Da. Dar privind în urmă, îmi dau seama că mi-a făcut cel mai mare bine din lume.

Rhys clătină din cap şi miji ochii înspre prietenul lui.

Kendall chiar vorbea complet aiurea. Nu avea pic de noimă.

— Ce mama naibii tot spui, omule? Te-a umilit. Ai fost dărâmat.

— Da, dar asta nu schimbă faptul că, dacă Lady Emily nu făcea ce a făcut, nu aş fi acum cu Frances. Sunt mai fericit cu Frances decât aş fi putut fi vreodată cu Emily.

Rhys se lăsă uşor pe spate şi îşi masă tâmplele. Încăperea se învârtea şi nimic nu mai avea sens.

— Deci ţi-a făcut un bine? A fost aşa, ca un act de bunătate?

— Clar. Şi chiar vreau să-i mulţumesc dacă ne mai întâlnim. Nu înţelegi, Worth? Dacă se mărita cu mine fără să mă iubească, îmi făcea cel mai mare deserviciu cu putinţă. Aş fi fost obligat să-mi petrec viaţa într-o căsnicie lipsită de dragoste. Frances mă iubeşte pentru cine sunt. E cel mai mare dar cu putinţă şi merită umilinţa temporară pe care am suferit-o când Emily mi-a făcut vânt.

Rhys clătină din cap, făcând eforturi să interpreteze corect cuvintele prietenului său.

— Bun, deci dacă Julianna i-ar face vânt lui Murdoch, i-ar face, de fapt, un serviciu. Ar fi un act de bunătate.

Kendall ridică din umeri.

— Da, dacă nu-l iubeşte.

Rhys simţi cum inima îi bate să-i sară din piept. De ce nu văzuse şi el lucrurile în acea lumină?

— Mai mult decât atât… dădu să continue Kendall.

— Mai e ceva? făcu Rhys, lăsându-se moale în scaun şi holbându-se la prietenul său.

— Da. Diferenţa dintre situaţia ta şi situaţia mea cu Lady Emily este că tu şi Julianna aveaţi sentimente unul faţă de celălalt înainte ca ea să se logodească cu Murdoch. Ţinea la tine înainte să îl cunoască, iar asta înseamnă că e foarte probabil că, dacă te-ar alege pe tine, te-ar alege din dragoste, nu pentru titlu.

Rhys aşteptă ca vorbele pe care tocmai le auzise să îi pătrundă în creierul îmbibat de alcool. Adevărat, o cunoscuse pe Julianna înainte ca ea să îl întâlnească pe marchizul de Murdoch. Avusese sentimente pentru ea

atunci, iar ea avusese pentru el. O recunoscuse ea însăşi.

Rhys sări în picioare şi îşi dădu părul de pe frunte.

— Pentru Dumnezeu, omule, cred că încep să înţeleg, în sfârşit!

Kendall înclină din cap.

— Excelent. Mă bucur să aud asta, pentru că de săptămâni bune te porţi ca un măgar.

Rhys se întinse peste birou şi îl apucă pe Kendall de lavalieră.

— Doamne! În ce dată suntem?

Kendall în dădu la o parte şi îl privi nedumerit.

— Chiar nu ştii?

— E cumva 15? Se mărită pe 15, dimineaţa.

Avea gâtul uscat, iar panica îi făcea sângele să fiarbă.

— Ai mare noroc, spuse Kendall rânjind. Suntem în 14.

Rhys se întoarse şi privi ceasul de perete. Era aproape miezul nopţii, deci avea la dispoziţie doar câteva ore să o găsească. Să o găsească şi să o convingă, într-un fel sau altul, să se mărite cu el. Pentru că făcuse cea mai mare greşeală a vieţii lui de *două ori* în ultimele 18 luni. Şi al naibii să fie dacă avea să o facă şi a treia oară.

— Trebuie să vorbesc cu ea, Kendall. Trebuie să o găsesc! exclamă Rhys, năpustindu-se spre uşă.

— Chiar crezi că e o idee bună să te duci la ea *acum?* Eşti beat criţă, amice, zise Kendall, urmându-l către uşă şi apoi pe hol către ieşirea din reşedinţă.

— N-am timp de pierdut, se apără Rhys.

Îşi luă haina, pălăria şi mănuşile din mâinile majordomului înmărmurit şi trase zdravăn de uşa de la intrare.

— Doar arată-mi încotro e casa lui Montlake.

Kendall îşi dădu ochii peste cap.

— Sigur o să regret că îţi spun asta, dar ţin minte că Frances mi-a menţionat ceva legat de Lady Julianna… Cum că ar vrea un bărbat dispus să se urce pe o servantă pentru ea, de faţă cu prinţul regent.

Rhys se întoarse şi îl ţintui cu privirea, încruntat.

— Ce? Ce tot spui acolo?

Kendall oftă.

— Spun că trebuie să faci un gest măreţ ca să o recâştigi, aşa că fac mai mult decât să-ţi arăt încotro să o iei ca să ajungi acasă la ea. O să te duc chiar eu acolo.

Îi ceru majordomului să i se aducă trăsura şi îşi puse haina.

Capitolul 33

Rhys aproape că sări din trăsura lui Kendall înainte ca aceasta să se oprească în faţa reşedinţei din Londra a ducelui de Montlake. Imediat ce îşi recăpătă echilibrul, o luă la goană pe treptele impozantei clădiri, cu Kendall pe urmele lui. Trebuia să fie cu ochii pe prietenul lui cel afumat.

Rhys bătu la uşă, tare şi prelung, până când un majordom la fel de impozant ca decorul îşi făcu apariţia în prag.

— Vă pot ajuta?

Şi-l aminti pe Rhys de la vizitele precedente la Julianna, pentru că îşi schimbă imediat atitudinea când îl văzu.

— Excelenţă! exclamă, făcând o plecăciune.

— Trebuie să vorbesc negreşit cu Lady Julianna, zise Rhys.

Majordomul se făcu alb la faţă.

— Excelenţa Sa a cerut ca Lady Julianna să nu fie deranjată, spuse el, referindu-se, fără doar şi poate, la tatăl Juliannei. Este ajunul… nunţii, încheie el, dregându-şi vocea, vizibil jenat.

Rhys îl apucă de umeri şi îl privi în ochi.

— Ştiu prea bine ce zi e, omule, şi de-asta trebuie să-i vorbesc.

Kendall îl desprinse pe bietul servitor din strânsoarea lui Rhys. Bietul, om arăta complet uluit, de parcă ar fi fost luat pe sus de regină însăşi.

— Iertare, bunule domn, zise Kendall înainte ca Rhys să apuce să deschidă iar gura şi împingându-şi prietenul mai în spate. Dar avem motive să credem că Lady Julianna va vrea să audă ce are de spus lordul Worthington. Ne poţi lăsa să intrăm, te rog, şi apoi să te duci să o chemi?

Majordomul privi în jur cu un aer încurcat.

— Veniţi în salon. Tot ce pot face e să cer permisiunea Excelenţei Sale.

Era limpede că majordomul nu-şi dorea ca scena de pe treptele reşedinţei stăpânului său să continue.

— Dar trebuie să vorbesc cu Julianna, gemu Rhys.

Kendall se întoarse şi îi şopti:

— Răbdare, amice. Măcar trecem pragul uşii.

Majordomul îi pofti într-un salon alb şi ieşi, închizând uşa după el.

— Ştii unde-s camerele Juliannei? îl întrebă Kendall pe Rhys în clipa în care majordomul plecă.

— Nu, răspunse Rhys, umblând de colo-colo prin dreptul ferestrelor, simţindu-se ca un animal în cuşcă.

Kendall ţuguie buzele.

— Ţi-aş sugera să încerci să ghiceşti, pentru că am toate motivele să cred că Montlake n-o să te lase să ajungi mai departe de salonul ăsta.

— N-a fost niciodată susţinătorul meu numărul 1, recunoscu Rhys cu un zâmbet strâmb.

Kendall deschise uşa şi se uită în stânga şi-n dreapta de-a lungul holului.

— Nu e nimeni. Ai face bine să dai fuga la scări şi să sper să găseşti naibii uşa potrivită.

Capitolul 34

Rhys ajunsese la jumătatea treptelor când o undă de agitaţie îl făcu să se oprească şi să privească în jos, înspre holul de la intrare. Acolo apăruse Montlake, însoţit de majordom. Acesta îl văzu şi-l arătă cu degetul, moment în

care Rhys sprintă, ajunse la etaj şi o luă la fugă pe hol. Erau uşi şi de-o parte, şi de alta a coridorului, iar paşii pe care îi auzea în urmă, pe scări, îi semnalau că nu avea mult timp la dispoziţie. Deschise prima uşă de pe partea dreaptă.

— Julianna?

— Cine e? se auzi vocea somnoroasă a lui Mary.

La naiba! Nu nimerise.

— Îmi cer scuze, zise el încet, apoi ieşi şi închise uşa.

Se pregătea să încerce la următoarea cameră când ducele de Montlake se năpusti asupra lui, trântindu-l la pământ.

— Ieşi din casa mea, Worthington! zbieră Montlake în timp ce se rostogoleau amândoi pe podea.

— Trebuie să vorbesc cu Julianna. O iubesc! strigă şi Rhys.

— Peste cadavrul meu! tună Montlake.

— De ce eşti aşa pornit contra mea? întrebă Rhys, încercând să-l dea jos de pe el pe bărbatul mult mai corpolent.

— Eşti un beţiv şi-un neisprăvit! nu se lăsă Montlake, prinzându-l de gleznă.

— Ba nu, se apără Rhys, încercând să se smulgă din strânsoare.

— Nu mai spune! Mi se pare că eşti beat chiar în clipa asta. Iar neisprăvit ştiu personal că eşti.

— O iubesc pe fiica ta, răspunse Rhys.

— Şi eu o iubesc şi refuz să permit ca prostiile tale să-i afecteze reputaţia.

Rhys aproape se eliberase când uşa camerei unde intrase mai devreme se deschise, iar Lady Mary apăru pe hol, în cămaşă de noapte. Se uită uluită la cei doi bărbaţi de pe podea.

— *Papa,* ce se întâmplă? întrebă ea îngrijorată, cu ochii mari.

— Culcă-te la loc, scumpa mea, îi zise Montlake. Dau afară un vierme din casă.

— Domnul Worthy? făcu Mary, nevenindu-i să creadă.

— Cine? întrebă Montlake.

— De ce te baţi cu domnul Worthy, grăjdarul de la conacul lordului Clayton?

Cei doi bărbaţi se opriră şi se uitară la Mary. Apoi se rostogoliră departe unul de celălalt, respirând anevoios, dar privindu-se cu neîncredere.

— Ce tot spui acolo, Mary? întrebă tatăl ei.

Mary se aplecă, încercând să distingă mai bine trăsăturile lui Rhys.

— Da, el este. Domnul Worthy de la conacul Clayton. Eu şi Anna l-am cunoscut în august, când am fost invitate acolo.

Rhys, care parcă se trezise brusc din beţie din clipa în care ajunsese la reşedinţa Montlake, înclină capul către Mary.

— Mă bucur să vă revăd, milady.

— Milady? aproape că urlă Montlake, uitându-se la Rhys de parcă acesta îşi pierduse minţile.

— Ce faceţi aici, domnule Worthy? A, aţi venit să o vedeţi pe Anna? întrebă Mary cu un zâmbet dulce.

— Da, încuviinţă Rhys pe un ton hotărât. Am venit să o văd pe Anna. Îi spui dumneata, te rog, că sunt aici?

Mary dădu să facă întocmai, când vocea tatălui ei răsună ca un tunet.

— Ba n-ai să faci aşa ceva, Mary!

Fata încremeni. Se întoarse şi-şi privi tatăl cu ochi mari.

— Nu ştiu de ce îi spui „domnul Worthy” şi de ce el ţi se adresează cu milady, continuă ducele, dar nemernicul aici de faţă e nimeni altul decât ducele de Worthington şi refuz să-l las să o vadă pe sora ta!

Mary făcu ochii şi mai mari, lucru care părea imposibil cu câteva clipe mai devreme.

— Ducele de Worth…

Rhys îşi muşcă buza de jos şi o privi pe Mary cu un zâmbet plin de regret.

— Îmi pare rău, Lady Mary. E o poveste lungă şi…

— …şi nu are timp să o spună! vorbi Montlake în locul lui.

Majordomul stătea în capul scării urmărind întreaga desfăşurare a evenimentelor.

— Stratham, adu doi lachei şi scăpaţi de ticălosul ăsta! ordonă Montlake.

Aparent, doi lachei fuseseră deja pregătiţi pentru acele instrucţiuni, căci apărură în câteva secunde şi îl ridicară pe Rhys în picioare.

Îl duseră la scară şi îl coborâră treptele, unde Kendall aştepta cu pălăriile în mână.

— Să-nţeleg că plecăm? zâmbi el ironic.

Majordomul deschise uşa, iar Rhys fu azvârlit cam neceremonios pe trepte. Apoi lacheii se întoarseră spre Kendall, dar acesta ridică mâna.

— Prefer să plec pe picioarele mele, domnilor, le zise.

Ieşi din casă şi se apropie de prietenul lui, ca să îi vină în ajutor. Rhys nu se opuse. Se ridică şi îşi inspectă urmele cu care rămăsese după altercaţie. Avea o zgârietură pe braţ şi făcuse o entorsă la gleznă când căzuse. Făcu un pas în faţă şi fu nevoit să se rezeme de Kendall. Majordomul trânti uşa în urma lor, iar Rhys rămase în faţa casei, cu mâinile în şolduri.

La naiba! La naiba! La naiba!

Kendall îşi strânse buzele.

— Ei bine, se pare că lucrurile *nu* au mers conform planului.

Capitolul 35

Julianna se trezi brusc când uşa dormitorului ei se deschise şi se închise. Zgomotul discret al paşilor şi lumina slabă a lumânării o lămuriră că sora ei intrase în cameră. Oare visase sau auzise aievea o mare hărmălaie mai devreme, pe hol?

— Anna, zise Mary încet. Anna, trezeşte-te!

Julianna se rezemă de perne şi se frecă la ochi.

— Ce s-a întâmplat, Mary? Eşti bine? Cât e ceasul?

— Sunt bine. Cred că e cam 1 noaptea, răspunse Mary şi se aşează pe marginea patului, ţinând sfeşnicul în mână. Am venit să-ţi spun ceva, Anna. Ceva important.

Julianna simţi că inima începe să îi bată mai repede. Oare sora ei tocmai venise la ea în cameră ca să îi spună să anuleze nunta ce urma să aibă loc în doar câteva ore?

— Dacă ai venit să vorbim despre lordul Murdoch, trebuie să-ţi spun eu ceva mai întâi.

Mary încuviinţă din cap.

— Spune.

Julianna trase aer în piept.

— Am decis să anulez nunta.

— Poftim?! făcu Mary, cu ochii cât cepele. Dar nunta e în dimineaţa asta.

Julianna încuviinţă din cap.

— Ştiu. Am luat decizia azi-noapte, înainte să adorm. Şi a fost prima noapte după multă vreme când chiar am putut să dorm. Aşa mi-am dat seama că e decizia corectă.

— Şi ce vei face, Anna? Cum ai de gând să procedezi? întrebă Mary, privind-o cu atenţie.

— Am de gând să îl informez pe lordul Murdoch dis-de-dimineaţă, apoi să îl caut pe ducele de Worthington ca să îi spun că îl iubesc.

— Îl iubeşti pe Worthington? întrebă Mary, încruntându-se uşor.

— Da. Şi chiar dacă îi spun că îl iubesc, iar el nu-mi spune acelaşi lucru, prefer să o fac decât să regret pentru tot restul vieţii că nu am încercat. Mi-am petrecut toţi anii de până acum dorind să fiu aşa cum se aşteaptă ceilalţi de la mine. Merit să fiu fericită. Merit şansa la dragoste şi cred că nu pot avea parte de dragoste adevărată decât cu Worthington.

Ochii lui Mary se umplură de lacrimi.

— Sunt atât de fericită pentru tine, Anna! Chiar cred că faci ce trebuie. Şi tocmai despre lordul Worthington venisem să-ţi vorbesc.

— Da? întrebă Julianna. Ce-i cu el?

— Înainte de toate, ţin să-ţi spun că ar fi trebuit să-ţi fi

zis asta mai din timp.

Inima Juliannei pomi parcă la galop.

— Ce să-mi zici?

— Păi, în primul rând că nu eram, de fapt, interesată să învăţ să călăresc când am fost la petrecerea lordului Clayton.

Julianna clătină din cap.

— Mary, m-ai trezit la 1 noaptea ca să-mi spui că, de fapt, nu te interesa călăria la petrecerea la care am fost acum mai bine de o lună?

De data asta, Mary îşi muşcă buza de jos.

— Da. Nu mă interesa, de fapt, nici Lord Mixton.

— Asta explică faptul că nu l-am mai văzut de atunci. Îşi frecă fruntea. Mary, scumpa mea, te simţi bine?

Mary inspiră adânc.

— Nu sunt foarte bună să recunosc ceva, Anna, dar adevărul este că am ştiut de la bun început că domnul Worthy, grăjdarul, e, de fapt, ducele de Worthington.

Julianna simţi că i se învârte capul. Era ameţită şi confuză, de parcă tocmai ar fi fost azvârlită de pe cal.

— Ce-ai spus?

Auzise ce-i spusese sora ei mai mică, dar, cumva, cuvintele nu se legau. Nu aveau noimă. Mary încuviinţă.

— Da, am ştiut că e el şi am inventat pretexte cum ar fi mersul la lac şi admiratul florilor de pe malul celălalt, sau lecţiile de călărie… doar ca să ai ocazia să petreci timp cu el.

Julianna se simţea de parcă ar fi primit un pumn în plex.

— Bine, dar cum de ţi-ai dat seama?

Mary îşi muşcă buza.

— Chiar dacă nu l-am cunoscut niciodată pe duce, adică nu am fost prezentaţi unul celuilalt, adevărul este că surorile mai mici au tendinţa să facă fel şi fel de lucruri… cum ar fi să se furişeze pe scări şi să tragă discret cu ochiul când surorile mai mari au întâlnire cu logodnicii lor. Şi l-am auzit pe Stratham adresându-i-se.

Julianna îşi masă tâmplele.

— Stai un pic. Vrei să spui că l-ai văzut pe Worthington din capul scărilor, acum mai bine de un an, şi l-ai recunoscut când se dădea drept grăjdar?

Mary ridică din umeri şi surâse timid.

— Anna, e atât de chipeş! Nu e genul de bărbat pe care să-l uiţi.

Julianna rămase cu gura căscată.

— Dacă ştiai, de ce nu m-ai întrebat ce caută deghizat în grăjdar?

Mary ridică iar din umeri.

— Mi-era limpede că amândoi aveaţi motivele voastre să vă prefaceţi. Departe de mine să fac ceva care să strice jocul. Am continuat să mă prefac că nu ştiu cine e chiar şi acum câteva minute, când *papa* se încăierase cu el pe hol.

— Cum?! făcu Julianna, ridicându-se în fund.

Mary îşi puse mâinile în poală, extrem de calmă.

— Da. În fine, e şi motivul pentru care am venit. Ducele de Worthington a venit la noi acasă să-şi declare dragostea pentru tine, iar *papa* l-a azvârlit în stradă.

Capitolul 36

— N-avem ce face, zise Kendall, făcându-se comod în trăsură. Poate ar trebui să-i scrii o scrisoare.

Rhys îl ţintui cu privirea.

— Doar nu vorbeşti serios?!

Se apropie şchiopătând de trăsură, dar întârzie să urce. În schimb, se întoarse iar înspre casa Montgomery, măsurând-o cu atenţie.

— Trebuie să existe o modalitate să mă caţăr pe zidurile astea, mormăi el.

— Doar nu vorbeşti serios!? i-o întoarse Kendall.

— Nu tu mi-ai spus că Julianna îşi doreşte un bărbat dispus să se caţăre pe un bufet de dragul ei?

— Da, pe un bufet, nu pe o clădire de două etaje. Îţi pui viaţa în pericol.

Rhys îi aruncă iar o privire severă.

— Vrei să spui că tu n-ai încerca să escaladezi zidul ăsta dacă Frances ar fi sus şi n-ai avea altă soluţie să ajungi la ea?

Kendall înjură în barbă.

— La naiba! Ai dreptate.

Sări din trăsură şi i se alătură lui Rhys în operaţiunea de atentă studiere a zidului casei. Se uitau la zidul neted, fiecare cu capul înclinat într-o direcţie, când un zgomot se auzi din stânga lor.

— Rhys! răsună glasul Juliannei.

El se întoarse, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Dar era aievea. Julianna era acolo, în faţa lui, în cămaşă de noapte şi papuci de casă.

— Ce-i cu tine aici? întrebă Rhys. Ne-ai auzit luptându-ne pe hol?

— Nu, clătină ea din cap. Mary m-a trezit din somn. Mi-a spus că am un musafir, dar că trebuie să mă grăbesc pentru că *papa* l-a aruncat în stradă.

Rhys izbucni în râs.

— Aminteşte-mi să îi cumpăr lui Mary o seră plină cu piciorul-cocoşului.

Julianna simţi că i se umplu ochii de lacrimi. Făcu un pas spre el.

— De ce ai venit, Rhys?

Rhys şchiopătă până la ea şi îi luă mâinile într-ale lui, mângâindu-le uşor şi privind-o în ochi.

— Poate n-am avut ocazia să mă cocoţ pe un bufet, dar sunt aici ca să îţi spun că te iubesc, Julianna. Ştiu că ar fi trebuit să o spun mai devreme, dar o spun acum. Şi dacă mă vei ierta că am fost un prost nu o dată, ci de două ori, vreau să te întreb dacă vrei să fii soţia mea.

— Te asigur, Lady Julianna, că era absolut gata să se caţăre pe zid, interveni Kendall, care între timp urcase în trăsură.

— Voiai să te caţeri? făcu ea. Până la fereastra camerei mele?

— Întocmai. Mă pregăteam să-l întreb pe Kendall aici

de faţă dacă are cumva ceva sfoară în trăsură.

— Răspunsul e nu, făcu Kendall.

Julianna îi strânse mâinile.

— Vai, Rhys, chiar şi gândul de a te căţăra până la fereastra mea e şi mai şi decât să sari pe un bufet, din punctul meu de vedere. Şi am auzit că te-ai încăierat cu *papa* pentru mine.

Rhys făcu încă un pas şchiopătat înspre ea. Julianna îi privi piciorul, cu un aer îngrijorat.

— Şchiopătezi. E de la rana din Franţa?

— De la asta şi de la faptul că am fost aruncat în stradă, la propriu, prin amabilitatea tatălui tău şi cu ajutorul a doi valeţi. Dar să ştii că de zile întregi nu mai am somn. Nu puteam să nu mă gândesc la tine şi la faptul că te măriţi cu cine nu trebuie. Rhys se aşează în genunchi în faţa ei. Julianna, aici, în faţa casei tatălui tău, îţi cer să accepţi, rogu-te, să devii soţia mea.

Julianna începu să lăcrimeze.

— Ştii că am nunta în câteva ore, da?

Rhys clătină din cap.

— Nu. Trebuia să ai nunta în câteva ore. Acum sper că e de domeniul trecutului.

— Ştii că trebuie să-l anunţ pe Murdoch că îl părăsesc, da? întrebă ea, privindu-l cu intensitate.

— Ştiu. Dar Murdoch va supravieţui, iar Kendall, prietenul meu, îmi spune că îi va fi chiar mai bine.

— Chiar va fi. Cu adevărat, confirmă Kendall din trăsură.

Julianna îl trase pe Rhys spre ea, îi sări în braţe şi îl strânse cu putere. El o ridică şi făcu o piruetă largă, sărutând-o cu pasiune.

— Adevărul e că aveam de gând ca de dimineaţă să anulez nunta şi să plec să te caut, îi spuse Julianna în timp ce se sărutau.

El o lăsă jos şi îi luă din nou mâinile într-ale lui.

— Chiar aşa?

— Da. E limpede că amândoi suntem mult prea încăpăţânaţi şi că asta se întoarce împotriva noastră. Nu

trebuia să lăsăm lucrurile să ajungă până aici.

— De acord! se auzi iar vocea lui Kendall.

— Te iubesc, Rhys. Te iubesc şi trebuia să ţi-o spun atunci, în cabană.

Rhys o îmbrăţişa.

— Şi eu trebuia să ţi-o spun atunci.

Kendall îşi drese vocea.

— Acum putem să mergem acasă? Nu vreau să mă bag, dar e foarte târziu şi nu e prea prudent să stăm aşa în stradă, chiar dacă suntem într-un cartier select.

Rhys şi Julianna izbucniră în râs.

— De acord, spuse Rhys, dar va trebui să ne laşi la mine acasă, pentru că am de gând să o compromit pe Lady Julianna, aici de faţă, astfel încât tatăl ei să nu aibă de ales şi să fie de acord să ne căsătorim.

Făcu o pauză şi o privi pe Julianna.

— Cu permisiunea dumitale, desigur, milady.

— Vă acord cu entuziasm permisiunea, Excelenţă, râse ea, roşind uşor şi lăsându-l pe Rhys să o ajute să urce în trăsură.

Porniră la drum de îndată către reşedinţa lui Rhys, aflată chiar în apropiere.

Capitolul 37

Câteva minute mai târziu, trăsura lui Kendall opri în dreptul casei lui Rhys.

— Promit că, dacă mă întreabă cineva, am să spun că nu ştiu nimic de niciunul dintre voi şi că nu v-am văzut şi n-am primit veşti de la voi în noaptea asta, şi anunţă Kendall înclinând ceremonios capul.

— Mulţumesc, îi zise Rhys contelui, înclinând capul, la rândul său, în timp ce o ajută pe Julianna să coboare din trăsură.

— De asemenea, nu voi confirma şi nici nu voi nega zvonul care nu va întârzia să apară, şi anume că ducele de

Worthington a încercat să escaladeze zidul casei ducelui de Montlake ca să îşi declare dragostea faţă de Lady Julianna, mai spuse Kendall.

Rhys se încruntă.

— De ce crezi c-ar începe să circule un asemenea zvon?

— Pentru că intenţionez să-l lansez eu însumi, spuse Kendall făcându-i cu ochiul.

Închise apoi portiera trăsurii şi-i ceru vizitiului să-l ducă acasă.

Rhys reuşi să se strecoare în propria casă, cu Julianna de mână. Chicoteau ca doi şcolari în timp ce urcau scara învăluită în beznă, îndreptându-se spre dormitorul lui. Rhys şchiopăta în continuare.

Camera era luminată de două lumânări aşezate pe noptierele aflate de o parte şi de alta a patului uriaş, acoperit cu o cuvertură de un albastru superb, ca nuanţa safirului. În dreptul şemineului ce ocupa aproape un perete întreg tronau două scaune şi un fotoliu şezlong. Peretele opus era format, practic, din ferestre înalte, de la podea până-n tavan, acoperite de draperii albastre din damasc. Uşa ce dădea spre camera anexată, unde se afla garderoba lui Rhys, se întredeschise.

— Nu am nevoie de tine în noaptea asta, Gilbert, îi spuse Rhys valetului său, cu un zâmbet satisfăcut.

Uşa se închise la fel de repede precum se deschisese.

— Nu crezi că ar trebui să-l laşi să se uite un pic la glezna ta? întrebă Julianna râzând.

— Nu în noaptea asta. Poate să vadă afurisita de gleznă şi mâine. Rhys veni şontâc-şontâc lângă ea şi o luă în braţe. Noaptea asta e doar a noastră, îi şopti.

Julianna îl sărută, apoi îl împinse uşor, făcându-l să se încrunte.

— Nu suntem obligaţi să facem asta, ştii, da?

— Glumeşti? râse ea din nou. Aştept momentul de mai bine de un an. În plus, nu cred că *papa* va fi de acord cu căsătoria dacă nu îi oferim ceva cu care… hm… să îl facă să fie de acord.

Rhys îşi frecă ceafa.

— Da… Bine, să sperăm că nu mă provoacă la duel.

— N-o va face. Sigur că la început îşi va ieşi din minţi de furie, dar într-un final mama îl va convinge că lucrurile s-au aşezat aşa cum trebuie şi că tot răul e spre bine. Mama îl convinge mereu.

— Şi tu o să mă convingi mereu? întrebă el, sărutându-i colţurile gurii.

— Aşa sper, zâmbi ea.

Rhys o trase mai aproape şi o sărută pe îndelete.

— Te iubesc, Julianna. De-abia aştept să mă însor cu tine.

— Şi eu te iubesc, Rhys, zise ea, apoi se întoarse cu spatele la el şi-l privi peste umăr.

— Desfă-mi nasturii, îi ceru.

Rhys chicoti.

— Nu pierzi timpul, aşa-i?

Ea râse, la rândul ei.

— Nu mă poţi condamna. Am deja ceva experienţă cu tine şi ştiu cât de bine o să fie.

Zâmbetul lui deveni de-a dreptul arogant.

— Ei bine, în acest caz…

Începu să îi desfacă nasturii cămăşii de noapte. Când termină, ea se întoarse, iar Rhys o ajută să-şi scoată cămaşa peste cap. La rândul lui, păşi cu atenţie până la marginea patului. Se aşeză şi îşi dădu jos cizmele, iar Julianna i se alătură şi îl ajută să scape de redingotă, de lavalieră şi de cămaşă. Îşi trecu apoi degetele peste pieptul lui puternic.

— Nu ai idee cât de ispititor erai când te vedeam la grajduri fără cămaşă pe tine.

— Iar tu nu ai idee cât erai tu de ispititoare. Mai ales în acea zi când ai apărut călărind bărbăteşte, zise el, clătinând din cap.

— Serios? făcu ea cu un aer neîncrezător.

— În pantalonii aceia? A fost tortură pură pentru mine să te văd atunci.

— Hai în pat, îi ceru ea, cu un zâmbet plin de

cochetărie.

Ea îl ajută să se întindă pe salteaua moale, după care îşi dădu jos şi cămăşuţa, aruncând-o la marginea patului şi rămânând minunat şi glorios de goală în faţa lui. Rhys o devora cu privirea.

— Eşti magnifică.

Ea îşi muşcă uşor buza de jos.

— Rana n-o să te împiedice să…

— Nici poveste, răspunse el imediat, clătinând convins din cap.

Ea râse şi urcă lângă el în pat.

— Cred că o să ai totuşi nevoie de ajutor să îţi dai jos pantalonii.

Ochii lui sclipeau.

— Da, milady. Sunt în întregime la mila dumneavoastră.

Ea îl împinse pe perne, iar el se aşeză cu mâinile sub cap, urmărind-o cum îi desface nasturii pantalonilor. Îi desfăcea unul câte unul, dureros de tacticos, în vreme ce el făcea eforturi supraomeneşti să îşi ţină erecţia sub control.

Când termină cu nasturii, Julianna îi făcu semn să îşi ridice şoldurile şi îi trase pantalonii până la glezne, apoi scoase fiecare crac pe rând. Îi aruncă apoi pe podea şi îşi plimbă privirea asupra trupului lui cu membre prelungi şi musculatură bine definită.

— Eşti superb, Rhys.

— Eu ar trebui să îţi zic ţie că eşti superbă.

Se ridică în fund şi o trase spre el, apoi se trase în jos pe saltea, astfel încât ea stătea în genunchi în dreptul lui, iar faţa lui era exact sub sexul ei. Îi prinse fesele cu mâinile, ca să o menţină nemişcată, apoi începu să o lingă prelung şi apăsat. Julianna făcu ochii mari.

— Nu credeam că putem să…

De jenă, nu îşi termină fraza. Se referea la poziţia în care se aflau.

— Iubito, sunt atâtea moduri în care ne putem iubi. Şi de-abia aştept să ţi le arăt pe toate.

Ea se sprijini cu mâinile de umerii lui, iar el continuă

să o lingă. Se umezise teribil între coapse, iar când el îi eliberă fesele şi îşi strecură un deget în interiorul ei, se cutremură toată.

— Rhys! aproape că strigă Julianna, căreia aproape că îi tremurau genunchii.

Se prinse şi mai tare de umerii lui, în timp ce degetul lui făcea mişcări de du-te-vino în ea.

— Lasă-mă să te ating, Julianna, îi şopti el, continuând să o lingă.

— Da, gemu ea, lăsându-şi capul pe spate, făcând ca părul lung şi blond să îi atingă fesele.

Rhys îşi continuă asaltul cu limba şi cu degetul, până găsi acel loc din intimitatea ei care o făcu să strige de plăcere şi să îl privească apoi uimită.

— Ce-a fost asta? îl întrebă.

— Şşşşt, şopti el. Lasă-mă să te ating.

Îşi lăsă degetul să alunece iar în ea, apăsând acel loc magic. Julianna începu să tremure şi se prăbuşi peste el. O răsturnă peste perne, sub el, şi se lăsă din nou în jos până ajunse între coapsele ei, iar buzele îi atinseră din nou sexul. Julianna era scuturată de mici fiori, iar respiraţia îi era precipitată.

— Rhys, nu cred că pot să…

— Ba da, zise el. Ai cuvântul meu că poţi.

Zâmbetul îi era plin de promisiuni ascunse. O linse iar şi iar până când o făcu din nou să se cutremure. Julianna apucă strâns aşternutul în pumni. Degetul lui alunecă din nou înăuntru, apăsând acel punct sensibil, doar că din alt unghi.

— O, Doamne, Rhys! exclamă ea cu capul lăsat pe spate, cu sânii ca piatra şi întregul şi minunatul ei trup cuprins de fiorii plăcerii.

Continuă să o lingă şi să o sugă, apăsând punctul sensibil până când ea îi strigă numele, iar din ochi începură să îi curgă lacrimi. El o trase mai aproape.

— Eşti bine, Julianna?

— Eu…

Abia respira şi îi venea greu să articuleze.

— Cred… că da… Nu ştiam că e posibilă o plăcere atât de intensă.

El zâmbi încântat şi îi atinse uşor gâtul cu buzele.

— Vreau să fie bine pentru tine, scumpa mea. Întotdeauna.

— A fost bine, Rhys, spuse ea ştergându-şi lacrimile. Atât de bine. Nici nu ştiu de ce plâng.

— E reacţia naturală a corpului tău după o descătuşare atât de intensă, iubire.

O ţinu în braţe până când respiraţia îi reveni la normal. Ea încercă să coboare, la rândul ei, de-a lungul trupului lui, dar el o opri.

— Vreau să îţi provoc şi eu plăcere, Rhys, aşa cum mi-ai provocat tu, spuse ea cu un aer confuz.

— Julianna, în noaptea asta nu cred că rezist. Vreau să fac dragoste cu tine. O sărută profund, pasional. Lasă-mă să fac dragoste cu tine.

Ea zâmbi şi dădu aprobator din cap.

— Chiar te rog.

Rhys o aşeză pe spate pe perne şi se poziţionă deasupra ei, tremurând din tot corpul.

— Tremuri, murmură ea, cuprinzându-l cu braţele pe după gât.

— Sunt emoţionat, recunoscu el. E prima dată când fac asta din dragoste.

Julianna simţi că îi explodează inima. Faptul că un bărbat atât de mândru ca Rhys îi făcea o asemenea mărturisire însemna pentru ea mai mult decât orice altceva. Îi luă faţa în mâini. Era virgină, dar şi el era virgin, într-un fel.

— Te iubesc, Rhys. Fă-mă a ta.

Sexul lui era deja poziţionat între coapsele ei, aşa că Rhys îşi ţinu respiraţia şi se lăsă să alunece în moliciunea caldă, umedă şi primitoare a Juliannei. Nimic din tot ce trăise până atunci nu îl pregătise pentru furtuna de emoţii simţită în clipa în care deveni una cu ea. Pentru el, sexul fusese dintotdeauna un act fizic. Acum că îl făcea din dragoste, însemna mult mai mult. Împinse până la capăt şi

deschise ochii, privindu-i cu atenţie chipul.

— Te doare, Julianna?

— Deloc, îl asigură ea, toată un zâmbet.

El se aplecă să o sărute, punând în acel sărut toată dragostea şi dorinţa pe care le simţea pentru ea. Apoi începu să se mişte, mai întâi lent, ca să îi dea trupului ei răgaz să se obişnuiască pe deplin cu el. Când pielea începu să le fie acoperită cu mici broboane de sudoare, intensifică mişcările. O pătrundea mai adânc, ceva mai rapid. Strânse din dinţi ca să facă faţă plăcerii aproape inumane. Voia să dureze, să se asigure că o face din nou să se simtă bine.

— Cuprinde-mă cu picioarele, Julianna, îi ceru el.

Ea se conformă fără ezitare şi în acea clipă una dintre fanteziile lui cele mai mari deveni realitate – picioarele Juliannei, lungi şi perfecte, erau împletite în jurul lui în timp ce o avea. Capul îi era răsturnat pe perne, iar plăcerea i se citea pe chip. Era prea mult. Îşi simţi picioarele încordându-se. Coapsele îl dureau. Voia să-şi dea drumul, voia asta atât de intens că îl durea. Îşi strecură o mână între ei şi începu să o frece cu degetul mare, dorindu-şi să o facă să termine din nou.

— Rhys, şopti ea, vreau să-ţi simt plăcerea.

O spusese încet, dar pe un ton atât de ferm că el nu avu de ales şi se văzu nevoit să îi dea ascultare. O strânse mai tare în braţe şi începu să o pătrundă nebuneşte până când îşi eliberă sămânţa în cel mai năucitor orgasm de care avusese parte vreodată. Apoi se prăbuşi peste ea, cu inima bătându-i nebuneşte, tremurând tot, mai satisfăcut şi împlinit ca oricând.

Trecu ceva timp până când respiraţia îi reveni la normal. Rhys se lăsă pe o parte, trăgând-o pe Julianna mai aproape şi luând-o în braţe.

— Eşti a mea, murmură. Iar eu sunt al tău.

— Pentru totdeauna, răspunse ea, sărutându-l pe braţ.

Stătură aşa câteva minute, savurând senzaţiile de după dragoste, după care Julianna se desprinse din braţele lui şi se ridică între perne, lângă el. Chipul îi devenise

serios.

— Vreau să îţi spun ceva, Rhys.

— Ce e, iubire? făcu el, trecându-şi vârfurile degetelor peste pielea fină a coapsei ei.

— Ştiu că ai pierdut pariul. Nu îmi pasă că eşti sărac. Dacă vrei, poţi folosi zestrea mea ca să îţi plăteşti datoriile.

Rhys o mângâie cu blândeţe pe obraz.

— Mulţumesc, dragostea mea, dar adevărul este că nu am datorii.

— Cum nu ai? se încruntă ea.

El clătină din cap.

— Chiar nu am. Ba chiar sunt departe de a fi falit, aşa cum se bârfeşte. Am reuşit să dublez în mai multe rânduri ce mi-a lăsat tata.

Ea rămase cu gura căscată.

— Cum e cu putinţă? În ziare se scrie mereu despre cât pierzi la clubul Hollister, iar Lady Helen zicea că…

Un zâmbet răutăcios îi înflori pe buze lui Rhys. Îşi duse degetele ei la buze şi le sărută.

— Nu ştim deja că ziarele nu au mereu dreptate? Iar ceva îmi spune că Lady Helen nu ştie mare lucru despre situaţia mea financiară.

Ea dădu ochii peste cap cu un aer comic.

— Deci nu ţi-ai pierdut averea? întrebă ea, în continuare uluită.

— Mă tem că nu. Vezi tu, după ce pierd la greu, ca să aibă şi ziarele despre ce scrie, mă duc în altă parte şi câştig sume exorbitante.

Julianna clătină iar din cap.

— De ce ai face asta? Să îi faci pe ceilalţi să creadă că pierzi mulţi bani?

Rhys oftă prelung.

— Din acelaşi motiv pentru care am refuzat să cred că ţineai cu adevărat la mine. Se sprijini de tăblia patului şi îşi propti o pernă sub umeri. Toată viaţa am fost convins, de către tatăl meu, în principal, că femeile o să mă vrea doar pentru bani şi pentru titlu.

— Iar când ai văzut articolul în ziar ai decis că şi eu

sunt una dintre acele femei, murmură ea. El îi sărută din nou vârfurile degetelor.

— Cred că în mintea mea îţi semnasem sentinţa cu mult timp înainte, Julianna. În realitate, încercam să îmi maschez propria nesiguranţă. Ar fi trebuit să-ţi fi spus adevărul de la bun început. Numai că eram mult prea arogant, sau, în fine, pretindeam că sunt, în principal pentru că voiam, chiar voiam, ca toţi ceilalţi să creadă asta despre mine. Într-un final a trebuit să accept că nu am mereu dreptate. Acele zile petrecute ca servitor m-au pus la locul meu. Am învăţat multe şi sunt recunoscător pentru asta. Pot acum să spun cu mâna pe inimă că n-am să mă mai prefac că sunt altfel decât sunt. Nici măcar un neisprăvit beţiv şi falit.

— Nici măcar un grăjdar? zâmbi ea.

— Nici măcar un grăjdar, răspunse el.

Julianna îşi împleti degetele cu ale lui.

— Şi eu am greşit, Rhys. Ar fi trebuit să-ţi fi spus că te iubesc. Numai că mi-am lăsat mândria şi furia faţă de tine, pentru că ai crezut ce era mai rău despre mine, să stea în calea fericirii noastre. Am fost prea încăpăţânată şi asta s-a întors împotriva mea.

Rhys îi sărută încheietura mâinii.

— Dumnezeu să-i aibă în pază pe viitorii noştri copii, iubire. O să fie încăpăţânaţi nevoie-mare, asta e sigur.

— Deja îmi fac griji pentru viitoarele lor căsătorii, râse ea.

— Că veni vorba de căsătorie, la prima oră am să mă duc să vorbesc cu tatăl tău.

— Da, şi în timpul ăsta va trebui să dau de lordul Murdoch şi să îi spun adevărul. Îi datorez scuze sincere.

— Ceva îmi spune că Murdoch îşi va reveni mintenaş. Poate că Lady Helen o să-i ţină companie.

Julianna chicoti şi îl înghionti în joacă.

— E urât ce spui şi ştii asta!

Rhys ridică din umeri.

— Ba din contră. Am senzaţia că individul îşi caută o soţioară supusă. Ceea ce sigur n-ar fi găsit în tine.

Julianna clătină din cap.

— Să ştii că ai dreptate. Am să punctez şi asta când o să-mi cer scuze.

Oftă încet.

— Să ştii că îmi pare sincer rău că va fi rănit. Tu şi cu mine nu trebuia să ne despărţim.

— Sunt de acord, iubire. Hai să nu mai facem vreodată aşa o greşeală prostească.

Se aplecă şi îi sărută buzele, apoi se ţinură de mână în tăcere preţ de câteva secunde.

— Pot să-ţi arăt ceva? o întrebă la un moment dat.

— Desigur.

Julianna îşi trase aşternutul peste piept şi se sprijini de perne, cu părul răsfirându-i-se pe umeri. Rhys se lăsă pe o parte şi deschise sertarul noptierei. Când se întoarse la loc ţinea ceva în mână. Desfăcu palma şi-i arătă. Era o batistă.

— E a mea? făcu ea.

— Da. Cea pe care mi-ai dat-o înainte să plec în Franţa. Am păstrat-o cu mine în toate acele săptămâni. Chiar şi când m-am supărat pe tine, nu am putut să mă despart de ea. Mirosea a tine… a liliac.

Julianna se aplecă înspre el şi îl sărută.

— Ştii că şi eu am păstrat batista ta? Cea pe care am luat-o de la tine din birou?

— Nu ştiam, zâmbi el. Şi unde e?

— E ascunsă într-un săculeţ, la mine în garderobă, râse ea şi îl sărută din nou. Miroase a tine. A, şi stai să îţi zic ceva! Mary a ştiut de la bun început cine eşti. Îţi vine să crezi?

Rhys se lăsă pe spate şi râse.

— Serios? În cazul acesta, sora ta e o actriţă de excepţie.

— Asta i-am spus şi eu. N-am avut nici cea mai mică bănuială cum că ar şti, zise Julianna, clătinând din cap.

Rhys puse batista pe noptieră.

— Şi nu s-a întrebat de ce mă dădeam drept grăjdar?

Julianna ridică din umeri.

— Aşa e Mary, ca să ştii.

Rhys o luă din nou în braţe.

— Nu glumeam cu sera, să ştii. Chiar am de gând să i-o cumpăr. Şi e posibil să-i ofer lui Clayton o sumă colosală ca să i-o cumpăr pe Whisper şi să i-o dăruiesc lui Mary.

Julianna simţi că i se umplu ochii de lacrimi

— Ai face asta pentru ea?

El o mângâie pe umăr.

— Bineînţeles că aş face-o.

Julianna zâmbi şiret.

— Ştii ceva? Mai bine las-o pe Whisper unde e, ca să avem ocazia să o ducem pe Mary la conacul Clayton, să mai ia nişte lecţii de călărie.

Rhys o privi cu un aer confuz, iar ea continuă.

— Se pare că Mary îl place mult pe un anume grăjdar pe nume Henry.

Rhys ridică din sprâncene.

— Glumeşti?!

— Chiar deloc. Mi-a mărturisit după ce ea şi mama s-au întors. Se pare că i-a mai dat o lecţie după ce am plecat eu.

Rhys clătină din cap.

— Ei bine, nu-l pot condamna pe Henry. Dar nu cred că tatăl tău ar fi încântat de relaţia asta.

— S-ar putea să fii surprins. Am descoperit recent că Mary cea tăcută are o voinţă de fier. Nici măcar un fierar n-ar putea să i-o înmoaie.

— Nici nu mă-ndoiam. E sora ta, în fond şi la urma urmei.

Nicio oră mai târziu, bătăi puternice în uşă îl treziră pe Rhys dintr-un somn profund şi satisfăcător. La naiba! Sigur era tatăl Juliannei. Ei bine, probabil urma să fie provocat la duel. Tot trebuia să se întâmple odată şi-odată. Se mişcă încet ca să nu o trezească pe Julianna, se ridică din pat şi îşi puse halatul, apoi coborî pe scări până la holul de la intrare, unde Lawson tocmai deschisese uşa şi vorbea cu musafirul. Rhys îi auzea vocea de om abia trezit din somn, dar nu auzea ce spune.

— Nu-mi pasă cât e ceasul! Lasă-mă să intru! se auzi glasul lui Bell.

— Stăpânul doarme, milord, răspunse Lawson. Am să-i spun că aţi trecut.

— E-n regulă, Lawson, interveni Rhys, uşurat că la uşă era marchizul de Bellingham şi nu ducele de Montlake. Lasă-l să intre.

Îndatoritor, Lawson făcu un pas în lateral, deschise mai larg uşa şi făcu o plecăciune înspre marchizul care intră cu pas hotărât, urmat de o femeie tânără, roşcată, mărunţică şi frumuşică foc. Rhys miji ochii şi o privi cu atenţie. Parcă o ştia de undeva. Era oare una dintre cameristele de la petrecerea lui Clayton? Parcă o văzuse o dată sau de două ori la masă. Rhys puse mâna pe balustrada scărilor şi îşi privi prietenul.

— Îmi zici şi mie ce cauţi aici la ora asta, Bell?

Chipul prietenului său era mohorât şi preocupat.

— L-am identificat pe trădătorul de la Bidassoa. Trebuie să plecăm în Franţa imediat şi avem nevoie de ajutorul tău.

Sfârşit